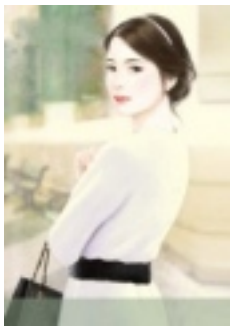

Đào Chi Yêu Yêu

Contents

Đào Chi Yêu Yêu	1
1. Chương 1: Hồi 1	2
2. Chương 2: Hồi 2	3
3. Chương 3: Hồi 3	5
4. Chương 4: Hồi 4	7
5. Chương 5: Hồi 5	8
6. Chương 6: Hồi 6	9
7. Chương 7: Hồi 7	11
8. Chương 8: Hồi 8	13
9. Chương 9: Hồi 9	14
10. Chương 10: Hồi 10	16
11. Chương 11: Hồi 11	18
12. Chương 12: Hồi 12	19
13. Chương 13: Hồi 13	21
14. Chương 14: Hồi 14	22
15. Chương 15: Hồi 15	24
16. Chương 16: Hồi 16	26
17. Chương 17: Hồi 17	28
18. Chương 18: Hồi 18	30
19. Chương 19: Hồi 19	32
20. Chương 20: Hồi 20	34
21. Chương 21: Hồi 21	36
22. Chương 22: Hồi 22	38
23. Chương 23: Hồi 23	40
24. Chương 24: Hồi 24	42
25. Chương 25: Hồi 25	44
26. Chương 26: Hồi 26	46
27. Chương 27: Hồi 27	48
28. Chương 28: Hồi 28	49
29. Chương 29: Hồi 29	51
30. Chương 30: Hồi 30	53
31. Chương 31: Hồi 31	55
32. Chương 32: Hồi 32	57
33. Chương 33: Hồi 33	59
34. Chương 34: Hồi 34	62
35. Chương 35: Hồi 35	63
36. Chương 36: Hồi Cuối	65
37. Chương 37: Phiên Ngoại Thiên	67

Đào Chi Yêu Yêu

Giới thiệu

nói về một cô gái không hiểu vì sao lúc tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong quan tài, và có rất nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-chi-yeu-yeu>

1. Chương 1: Hồi 1

Mùa xuân tháng ba, hoa đào bay bay.

Trong rừng truyền đến một tiếng gọi trong trẻo nhưng lạnh lùng còn mang chút lo lắng –“A Hành!” Vừa nghe đến tên này, ta liền không nhận được mà run lên. Thỉnh thoảng tìm ta, ta không phải A Hành nha. Ta ngẩng đầu nhìn thiên không, trong mắt tràn ngập bi ai. Năm ngày trước, ta chỉ là đọc sách mệt mỏi nên lên giường ngủ trưa, kết quả vừa tỉnh ngủ liền phát hiện chính mình đang nằm trong một cái quan tài, trên người mặc phục sức cổ đại chỉ mới thấy trên truyền hình, bên cạnh còn có một đại soái ca cổ đại đang trừng mắt nhìn ta! Suốt cả kia vừa nhìn đến ta thì cả ngọc tiêu trên tay cũng rơi xuống đất, hại ta cho rằng bản thân vừa tỉnh lại đã trở nên khuyên quốc khuyên thành. Khi ta bắt đầu động cái thân thể cứng ngắc như thi thể này để cố hết sức đi ra ngoài quan tài, hần mới hồi phục lại tinh thần, kích động lay bả vai yếu ớt của ta, vừa mừng vừa sợ gọi ta “A Hành”. “Thỉnh thoảng lác, ta sẽ phun...” Ta yếu ớt nói, ta nói để nghe, người là thúc thúc hay phụ thân của Mã Cảnh Đào vậy? Lắc kiêu này thì bất tử cũng chỉ còn nửa cái mạng nha. Hần đem ta ra ngoài hầm ngầm(*), dùng “khinh công” trong truyền thuyết mang ta xuyên qua một mảnh rừng hoa đào, một ý tưởng đáng sợ chợt hiện lên trong óc ta. (*) quan tài của Phùng Hành được Hoàng Dược Sư đặt trong một hầm ngầm. Ngọc tiêu, A Hành, rừng hoa đào... Ta nhìn người kia, một thân áo xanh, một bộ dạng văn nhân, võ công hiển nhiên không tầm thường, không ôm hi vọng hỏi: “Người cũng sẽ không trùng hợp mà họ Hoàng chứ?” Người nọ cúi đầu, cho ta một cái mỉm cười khuyên quốc khuyên thành: “Đương nhiên.” Thế là ta hôn mê. Khi tỉnh lại thì đã là chuyện hai ngày sau. Từ đó về sau, ta thử tuyệt thực, treo tường, thất cổ... Mặc kệ hôn mê bao nhiêu, tỉnh lại vẫn đang ở đảo Đào Hoa, thế là ta hoàn toàn tuyệt vọng. Từ fan của Hoàng Dược Sư biến thành người bên gối của hần, tác giả người quả nhiên là mẹ kế! *Tướng mạo thanh cù, phong tư tuấn tú ung dung tiêu sái, khí vũ hiên ngang. Nhìn theo thân ảnh đi từ trong rừng đào ra, ta không khỏi thở dài một hơi trong lòng. Kim lão gia tử thật không gạt người, trên thế giới quả thật có yêu nghiệt loại này ... “A Hành, nàng lại đi loạn rồi, không sợ lạc đường sao?” Thản nhiên trách cứ. “Muốn cho người tìm không thấy!” Trong lòng ta ngầm làm cái mặt quỷ. “A Hành!” Thanh âm hần trầm một chút. “Ta không phải A Hành.” Ta bực mình nói, cái thời đại này đối với loại sự tình chết đi sống lại đều chấp nhận nhanh như vậy sao? Trên gương mặt tuấn nhã tựa hồ có điểm bất đắc dĩ, “Vậy nàng nói nàng là ai?” “Ta...” Ai, cái này phải giải thích thế nào đây? Nếu ta nói thì tám phần sẽ bị nghĩ là một kẻ điên từ đâu chui ra, bằng không thì chính là bị một chương chụp chết! Ta buồn bực. Truyền thuyết Hoàng Dược Sư giết người không chớp mắt, đối với thê tử lại là một mối tình thâm thiết, ngay cả thi thể cũng coi như bảo bối, nếu hần biết thân thể ái thê hần bị một người không rõ xâm nhập chẳng phải sẽ đem ta đánh cho hồn phi phách tán sao? Không bằng tương kế tựu kế, trước cùng hần ở chung vui vẻ một đoạn thời gian, việc giả mạo về sau hãy nói với hần, Hoàng Dược Sư này có tiếng là hay bao che khuyết điểm, đến lúc đó rất có khả năng nhớ lại tình cũ mà tha cho ta một cái mạng nhỏ... Ai, càng nghĩ càng cảm thấy có thể lắm. Hoàng Dược Sư tự động đem sự trầm mặc của ta lý giải thành không còn gì để nói, thanh âm mềm mỏng: “Người một khi sống lại

sẽ quên mất chuyện cũ trước kia, loại chuyện này ta cũng có khi nghe thấy. Nàng cũng dừng nóng vội, từ từ sẽ nhớ lại.”Ta trầm mặc gật đầu.“Nào, theo ta đi gặp Dung nhi.”Gi?Ta ngẩn ra sững sờ nhìn hần.“Như thế nào, đừng bảo ngay cả Dung nhi nàng cũng đã quên chứ?”Đương nhiên không, vấn đề nàng ấy không phải do ta sinh nha! Một cô nương hai mươi tuổi, vô duyên vô cớ nhiều thêm một nữ nhi đến gọi mẹ thì thử hỏi chịu sao nổi! ‘Ta không muốn đi.’ Ý thức được chính mình đã cự tuyệt quá nhanh, ta vội vàng thêm một câu: “Ta đột nhiên xuất hiện như vậy, sợ rằng sẽ dọa đến nàng.”“Nàng không cần lo lắng, nữ nhi nhìn thấy nàng chắc chắn sẽ rất vui vẻ.”“Không...ta không nhớ rõ nàng, nếu nàng biết sẽ bị làm cho thương tâm.” Ta làm một tia vùng vẫy cuối cùng.“Sẽ không, Dung nhi hiểu nhiều chuyện, nhất định có thể tự lý giải.”Chính vì vậy ta mới sợ nàng ngay từ khi còn nhỏ đã có thể vạch trần ta...Lòng ta điên cuồng phun lệ, Hoàng Dược Sư yêu lão bà đến tẩu hỏa nhập ma nên tự động sẽ xem nhẹ những cử chỉ không bình thường của ta, nhưng nữ nhi của hần là một nha đầu vô cùng tinh quái, đi gặp nàng thì chắc một cái mạng nhỏ này của ta cũng sẽ bị nàng làm cho rơi mất!Ta cắn răng một cái, chuyện tới nước này...Ta giữ chặt tay áo hần, sử dụng kế loli trong truyền thuyết: Thuần khiết giữa đầu bốn mươi lăm độ, lệ lỏng lánh, “Hoàng GG(*), ta không muốn đi, không muốn đi...”(* ca ca =))Trong nháy mắt kia, ta giống như có thể thấy được khuôn mặt vốn trắng noãn của Hoàng Dược Sư có biết bao nhiêu thất sắc...Ách, nguy loli lớn tuổi là ta sẽ không bị chụp rồi phi đi chứ?...“Hoàng ca ca?” Tuấn mi hơi nhíu.Tuy rằng phát âm giống nhau nhưng GG cùng ca ca hàm nghĩa khác nhau rất lớn a, nhưng mà ta đương nhiên sẽ không đem cái sai biệt không thuần khiết kia giảng cho hần, thế là ta cố tình không để ý ánh mắt nghi hoặc của hần, tiếp tục giữa đầu bốn mươi lăm độ lệ lỏng lánh. “Ta không nghĩ đi...”Hoàng Dược Sư xoa xoa thái dương, khoát tay nói: “Thôi, vậy chờ khi nào nàng tự muốn gặp Dung nhi hãy đi.” Nói xong nâng tay thuận tiện vén sợi tóc của ta, trên mặt mang điểm bất đắc dĩ cười: “Như thế nào ta cảm thấy nàng so với Dung nhi còn giống đứa nhỏ hơn.”Giống như cảm nhận được ta nháy mắt trở nên cứng ngắc, hần buông mu bàn tay ra sau người, thần sắc tự nhiên nói: “Đói bụng không? Bữa trưa đã chuẩn bị xong rồi, đi thôi.”Ta máy móc gật đầu, đuổi kịp theo bước chân hần.Dọc theo đường đi không ai nói chuyện. Hoa đào vẫn còn nhảy múa trong gió, ta trộm lướt mắt nhìn bên sườn mặt hần, mặt bất giác đỏ lên.“Suy nghĩ gì vậy?”Nghĩ người thật sự là cái mỹ nhân bại hoại...Câu này nói ra chắc hần sẽ học máu mất! Vì tính mạng bản thân mà suy nghĩ, ta lấy một đề tài khá an toàn: “Ta nghĩ hôm nay bữa trưa có phải là người tự mình chuẩn bị hay không.” Người này mười tám tuổi bàn võ nghệ mọi thứ đều tinh thông, trừ bỏ sinh con thì cái gì hần cũng biết. Trừ nghệ(*) của Hoàng Dung cũng là học từ hần.(* tài nấu ăn, chắc ai cũng biết.“Không phải.”Ta cũng nghĩ thế, cao thủ bình thường không dễ dàng xuất thủ, xuất thủ thường xuyên tất sẽ mất giá.“Nàng muốn ăn đồ ta tự làm?”Ta nhanh nhẩu gật đầu, lúc trước khi xem Xạ Diêu, thấy mấy món ăn Hoàng Dung làm cho Hồng Thất Công mà nước miếng ta chảy ròng ròng, nay có cơ hội tốt như vậy đương nhiên phải nắm cho thật chắc. “Ta muốn ăn ‘Ngọc dịch thù gia thính lạc mai’, còn muốn uống ‘Hảo cầu canh’...” Bắt đầu gọi món ăn“...Ngọc dịch thù gia thính lạc mai? Hảo cầu canh?” Biểu tình tựa tiểu phi tiểu.Ách, không phải lúc này còn chưa phát minh chứ? “Ta, ta nói loạn thôi, hắc, hắc, hắc...” Cười gượng vài tiếng, sợ quá, thật không cẩn thận.“Ta thử xem xem.”“Hức...Cái gì?!” Ta trừng lớn mắt.“Tên rất thú vị.” Hần cười, nhất thời nhật nguyệt vô quang.Ta nâng tay che khuất ánh mắt, hào quang chói mắt nha...

2. Chương 2: Hồi 2

Buổi tối ta tự soi mình trong gương, lần đầu tiên thấy rõ ràng bộ dạng của thân thể mình đang sống nhờ.

Da thịt trắng như tuyết, kiều mị vô cùng, dung sắc tuyệt lệ, không thể nhìn gần.Đây là lời mà Kim lão tiên bối miêu tả về ngoài của Hoàng Dung, Hoàng Dung rất giống người mẹ Phùng Hành của nàng nên chắc hần dùng mấy từ này để hình dung mẹ nàng cũng không sai lắm. Nhưng chính ra, nếu so sánh, ta cảm thấy nữ tử trong gương hơn Hoàng Dung về phần khí chất trầm tĩnh, đương nhiên, đó chỉ là đánh giá của riêng ta.Ai, đẹp thì đẹp thật nhưng cũng phải nói thân thể A Hành thật sự là không chỉ huy nổi mà. Bây giờ canh một canh hai còn chưa đến đâu, thế mà mí mắt cũng đều đã díp cả lại. Ta vô lực ghé vào giường, trong lòng cảm thán không thôi, từ thời trung học, trước mười hai giờ ta đều không ngủ, không thể tưởng tượng được kỉ lục này bây giờ lại bị phá vỡ.Ta nửa tỉnh nửa mê, ần ần nghe được vài tiếng tiêu từ nơi rất xa truyền đến, âm điệu giống như tiếng cười yếu ớt, giống như lời nói nhỏ nhẹ, vụn vặt nhu mì, mơ hồ hứng thú, triền miên uyển chuyển khiến cho người nghe mặt đỏ tai hồng, tâm tình lay động.Đây là Bích hải triêu sinh khúc trong truyền thuyết sao...Ta bất đắc dĩ mở mắt trừng lên đỉnh giường, Hoàng GG, ngài chắc thật đói khát nên mới thổi khúc này nha.Mấy ngày hôm trước, Hoàng Dược Sư cầu ái không thành bị ta đá một

cước bay ra ngoài cửa, từ lần đó về sau, hàng đêm hắn đều chạy lên ngọn cây thối tiêu, xem ra oán niệm rất trầm trọng. Kỳ thật vợ chồng người ta ân ái là một điều chẳng có gì đáng trách, nhưng vấn đề ta lại là giả! Cho dù đến từ thế kỷ hai mươi mốt nhưng ta vẫn vô cùng bảo thủ nha, mặc dù đáng người Hoàng Dược Sư thực khiến cho người ta phải thêm nhỏ dãi... Đang lúc ta lâm vào vô hạn YY(*) đột nhiên một cái khăn tay trắng đưa tới trước mặt ta. “Nước miếng chảy hết ra ngoài rồi.”(*) (yi yin) ý không lành mạnh, hoang tưởng, tự sướng. ^^Ta nhảy dựng lên, theo bản năng nhìn về phía cửa sổ vẫn đang đóng chặt, vẻ mặt kinh sợ hỏi: “Người người người người vào bằng cách nào?” Hoàng Dược Sư cười cười không trả lời. Người cho là bày ra cái loại nụ cười thần bí này là có thể che giấu chuyện người là cường đạo(*) sao? Ta trong lòng khinh bỉ một chút.(*) cướp =))Ta lấy nhanh cái chần, vẻ mặt cảnh giác cao độ nhìn hắn. “Nàng không phải nói trong người mệt mỏi sao? Sao còn không ngủ?” Hắn hỏi. Là ai nửa đêm thối tiêu khiến người ta không ngủ nổi chứ? Rống: “Nếu không ngủ được thì tiếp cờ ta đi.” Này! Không cần khách sáo... Chờ một chút, chơi cờ? Da mặt ta co rúm một chút, Hoàng GG người đùa giỡn ta sao? Ta đây chỗ nào nhìn ra là có đức hạnh chơi được cờ? “Ta đã quên cách chơi rồi.” Hoàng Dược Sư đột nhiên cười đến xuân hoa xán lạn, “Đừng lo, ta dạy cho nàng.” Tại sao ta lại có cảm giác bước chân vào bẫy nhỉ? Quả nhiên, trực giác nữ nhân thật chuẩn. Mấy đêm kế tiếp, ta như sống trong địa ngục, ta không khỏi hoài niệm cái cuộc sống vô ưu vô lo trước kia... Ta cảm thấy tiểu móng vuốt của mình bị ngọc tiêu trong tay người nọ gõ một cái, cùng với tiếng nói rõ ràng thực ôn hoà nhưng nghe vào lại như ma ám: “Thủ thế sai rồi.” Rốt cuộc là cái tên khốn nào quy định phải dùng ngón trỏ cùng ngón giữa để cầm quân cờ? Dù sao ta cầm thế nào cũng đâu có ảnh hưởng đến tiến trình của ván cờ chứ! Ta ai oán làm lại thủ thế chính xác, tuyệt đối là hắn đang trả thù! Chấn chấn! Thân là cao thủ hàng đầu vô lâm mà lại đi bắt nạt một tiểu nữ tử trói gà không chặt như ta, nói ra cũng không sợ bị người khác chê cười sao... Quên đi, người này nếu để ý vấn đề hình tượng thì sẽ không bị người ta gọi là Đông Tà rồi. Ta không giữ hình tượng mà ngáp một cái, lấy tay dụi dụi mắt. “Mệt mỏi?” Ta leo lên trên nhuyễn tháp, ngay cả trả lời hắn cũng lười. Hắn không nói nữa, bên tai ta truyền đến những tiếng va chạm rất nhỏ của quân cờ và bàn cờ mãi cho đến khi ta ngủ. Ta để ý thức lâm vào một mảnh hắc ám phía trước, mơ mơ hồ hồ nghĩ, qua nhiều năm như vậy, hắn đều tự chơi cờ với chính mình sao?... Người này, cũng thực quá tịch mịch đi. *Buổi sáng khi ta tỉnh lại trên giường thì đã không thấy bóng dáng Hoàng Dược Sư đâu. Nghĩ đến việc Hoàng Dược Sư ôm mình trở lại giường, tâm lý liền lo lắng không thôi, như thế nào lại ngủ chứ... lần sau giả bộ ngủ cũng được lắm. Đầu rơi máu chảy, tuyệt không được có sắc tâm! Dùng để rửa mắt thì có thể nhưng tuyệt đối không thể cùng hắn XXOO. Bên tai truyền đến tiếng đập cửa, một tên ách bặc(*) bưng chậu nước tiến vào, ta đem theo ánh mắt tò mò đánh giá hắn. Đọc qua Xạ Điều mọi người đều biết, Hoàng Dược Sư bắt những kẻ phạm tội ác không thể tha, cắt lưỡi, chọc thủng tai rồi đưa về cho làm nô bặc(*) nô bặc cảm. Những đại ác nhân đều bị sự uy của Hoàng Dược Sư áp chế, kẻ nào cũng trở nên ngoan như mèo, ta không khỏi cảm thán “ác nhân sẽ có ác nhân trị”. Trọng đạo nghĩa giang hồ, mấy ai có thể chân chính làm được? Đối với kẻ ác, chỉ sợ nhân nghĩa đạo đức so với cặn bã còn không đáng giá, chỉ có cái cang mạnh hơn cang tà ác hơn so với chúng mới có thể khiến chúng phục tùng. Dùng hai chữ khái quát chính là “đáng đời”. Vốn ta không nên đồng tình những người này, nhưng không biết vì cái gì, nghĩ đến bọn họ cũng bị nắm trong tay Hoàng Dược Sư, ta liền nhịn không được thương hại. Rửa mặt chải đầu đơn giản xong, ta đi tìm Hoàng Dược Sư để cùng nhau dùng đồ ăn sáng. Trước kia luôn lấy ngày làm đêm điên đảo cuộc sống, đã nhiều năm muốn trở lại cảm giác được ném bữa sáng. Từ bây giờ trở đi, bởi vì phải nhờ vào cái thân thể rách nát này, mỗi ngày phải tập thói quen tốt ngủ sớm dậy sớm. Mặt khác, đương nhiên là vì Hoàng Dược Sư bây giờ nhàn đến vô sự liền làm đồng tây, muốn ta sáng sáng đều đến ăn không được từ chối ngao ngao ngao! Đi vào Thập Kiếm đình liền thấy Hoàng Dược Sư mặc y phục xanh đang múa kiếm trong rừng trúc, dưới áp lực của kiếm khí, lá trúc đều rơi xuống, phát ra tiếng kêu sần sật. Phiên nhược kinh hồng Uyển nhược du long Vinh diệu thu cúc Hoa mậu xuân tùng(*) (*) dịch thoát ý là thế này: (hình dáng) nhẹ như chim hồng, uyển chuyển như rồng bay, rực rỡ như hoa cúc mùa thu, tươi trẻ như cây tùng mùa xuân. Trong đầu ta bắt gặp hiện lên mấy câu trong bài Lạc Thần phú(*), nếu Hoàng Dược Sư biết ta đem hắn so sánh với nữ nhân phải chăng sẽ dùng một chưởng giết ta? Bị ý nghĩ này của mình làm cho rét lạnh một chút, ta rụt rè bước lên đình. (*) Bài phú về nữ thần sông Lạc của Tào Thực. Thập Kiếm đình được Hoàng Dược Sư thiết kế chế tác, giữa rừng trúc xanh biếc là một toà tiểu đình để nghỉ ngơi. Bên trên hai cây cột chống có khắc một đôi câu đối “Đào hoa ảnh lạc phi thần kiếm, bích hải triều sinh tấu ngọc tiêu.” Không thể không nói, Hoàng Dược Sư là một người đối với phẩm chất cuộc sống yêu cầu rất cao. Không giống Tây Vực Độc Vật kia, luyện công đến tấu hỏa nhập ma, nhĩ tử cũng không nhận, thật là một nhân vật có cuộc sống bị kịch! Hai người này hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Luyện công xong, hắn đi vào đình ngồi xuống bên cạnh ta. Ta hướng hắn chào hỏi rồi bắt đầu chuyện tâm tiền công một bàn đầy mỹ thực. “Sao lại

không chải đầu?” Ngón tay thon dài trên chọc mái tóc đã bị ta buộc thành hai cái đuôi. Bây giờ ta đã quen với mấy động tác nhỏ của hấn, không cứng nhắc giống như trước nữa. Ta ăn một ngụm điểm tâm, nói thực rõ ràng: “Ta không biết.” Đừng trông cậy vào việc một người đến từ thế kỷ hai mươi mốt có thể búi được những kiểu tóc phức tạp, buộc tóc thành hai bên đã là cực hạn của ta rồi. Nếu không phải vì thân thể này không thuộc về mình, ta đã đem kéo cắt tóc lâu rồi. “Ta dạy cho nàng.” Điểm tâm trên tay thẳng một đường rơi xuống. Vừa nghe thấy bốn chữ này ta đã sờn hết gai ốc. Kim lão gia tử cho tới bây giờ cũng chưa đề cập đến việc Hoàng Dục Sư thích chơi dưỡng thành du hí nha! Hấn sẽ không định đắp nặn ta thành bộ dạng cũ của Phùng Hành chứ? Hoàng Dục Sư sai ách bộc về phòng ta đem đến một cái hộp, bên trong bốn bề chất đầy trang sức vàng ngọc, hấn hỏi: “Thích thứ nào?” Tâm tình có chút buồn bực, ta trở nên cuồng ăn, mồm miệng đầy điểm tâm nói không rõ: “Cái gì cũng không thích.” Hoàng Dục Sư mặt không đổi sắc hướng gia nhân ý bảo: “Vứt bỏ.” “Chờ một chút!” Ta trừng lớn mắt, “Vì cái gì mà vứt chứ?” “Nếu không cái gì cũng không thích thì để lại làm cái gì?” Ta nhìn một bộ dáng đương nhiên của hấn, cảm thấy chẳng có gì để nói. Ta tùy tiện chỉ một cây trâm ngọc bích, yếu ớt nói: “Cái này cũng được.” Đại khái ta cũng hiểu được việc có người khác chải đầu hộ cùng tự mình làm là hai việc hoàn toàn khác nhau, Hoàng Dục Sư cũng không thật sự bắt ta học. Ta ngắm người trong gương đồng với búi tóc đơn giản nhưng không mất đi vẻ tao nhã đến nửa ngày, rồi ngơ ngác quay đầu nhìn về phía người đang đứng phía sau mình, kim lòng không đậu mà phun ra bốn chữ: “Nghĩ gia nghĩ thất(*)...”(*) nên cửa nên nhà, thành vợ thành chồng, cùng nhau xây dựng hạnh phúc gia đình. Thế là ta bị ai đó trừng mắt nhìn...

3. Chương 3: Hồi 3

Mùa xuân, ta cả người đều cảm thấy mệt, cả ngày chỉ muốn ngủ.

Nằm trên một tảng đá lớn dưới tàng cây bên bờ suối, lưỡi biếng phơi nắng mặt trời, lòng ta bắt đầu nghĩ ngợi không yên. Ta phát hiện thân thể này của Phùng Hành thật sự dùng không tốt. Tuy không biết Hoàng Dục Sư dùng phương pháp nào để bảo trì thân thể không thối rữa nhưng mà lâu không hoạt động khiến cho cơ thể có trạng thái héo rũ, bủn rủn vô lực, động mạnh vài cái cũng không được. Ta nhớ rõ Phùng Hành sinh Hoàng Dung lúc hai mươi tuổi, Hoàng Dung năm nay mười tuổi, nói cách khác, khối thi thể này đã đặt trong hầm ngâm mười năm. Không thể tưởng tượng được Hoàng GG không những thích dưỡng thành du hí, còn có luyện thi phích. “...Nói như vậy, ta năm nay không phải ba mươi tuổi sao?” Ta sờ sờ mặt mình, may mắn là Phùng Hành còn duy trì bộ dáng khi hai mươi tuổi, bằng không ta thật sự không cách nào chấp nhận được những thay đổi lớn như vậy. Khi sống ở thế giới trước, ta cũng mới quá hai mươi, là một sinh viên đại học vô cùng bình thường. Sau khi xuyên đến đây, bị kêu A Hành A Hành, ta cũng nhanh quên mất thân phận của chính mình. Ta vốn tên là An Nhược Sơ, nghe lão ba nói, tên này xuất phát từ một câu thơ của Nạp Lan Tính Đức(*) thời nhà Thanh “Nhân sinh nhược chích như sơ kiến(**), có thể chấp nhận được. Ta vốn cũng bằng lòng, nhưng khi ta biết câu sau “Hà sự thu phong bi hoạ phiến(***)” thì thế nào cũng hiểu được tên này là điểm xấu.(*). Nạp Lan Tính Đức (Chữ Hán: 纳兰性德, phiên âm: Nalan Xing De), tên nguyên là Thành Đức (成德), tự Dung Nhược (容若), hiệu Lăng già sơn nhân (楞伽山人) (1655-1685) là một nhà thơ người Mãn Châu đời nhà Thanh trong lịch sử Trung Quốc. Ông được biết đến như là một tài năng văn chương, tài hoa nhưng yếu mệnh, được tôn là “Thanh sơn đệ nhất từ nhân” (Đệ nhất từ nhân đầu đời Thanh). Ông có nhiều tác phẩm để lại thắm đẫm nỗi sầu bi, lụy khổ.(**) + (***)Nhân sinh nhược chích như sơ kiếnHà sự thu phong bi hoạ phiến.Nhân sinh nếu mãi chỉ như khi mới gặp,Vậy thì đâu có gì phải phiền muộn? Trước kia không thể nào thích tên của mình, hiện tại không ai gọi, ngược lại cảm thấy có điểm buồn bã.Nghĩ đến đây, ta thầm thở dài. Mà thôi, Phùng Hành thì Phùng Hành, không phải chỉ là đổi một cái tên thôi sao, ta vẫn là ta. Tuy rằng đã hạ quyết tâm lấy thân phận Phùng Hành ở đây mà sống sót nhưng ta cũng không cố ý bắt chước lời nói và cử chỉ của nàng, dù sao bắt chước cũng không được, miễn cho vẽ hổ không thành lại thành chó(*), làm trò cười.(*).thành ngữ, “vẽ hổ không thành, lại thành chó” (画虎不成反类犬 – họa hổ bất thành, phản loại khuyển). Câu này liên quan đến lời khuyên răn của Mã Viện đối với các cháu của mình. Ông khuyên đừng cố gắng bắt chước nhân vật anh hùng lừng danh thời kì nhà Đông Hán là Đỗ Bảo (杜霸); có thể không thành anh hùng như Bảo, mà thành kẻ bỏ đi.Ta nửa ngồi dậy, cởi đôi tất trắng ra, đem đôi chân nhỏ ngâm vào trong dòng nước lạnh của con suối. Phùng Hành không có quần chân, cái này thật là thập phần may mắn cho ta, trước kia ta xem qua một số tư liệu cùng hình ảnh về quần chân mà bị ghê tởm không thôi. Hoàng Dục Sư được người ta gọi là Đông Tà, đối với lễ giáo luôn luôn coi khinh, tất nhiên sẽ khinh thường những hành vi giam cầm tự do của nữ tử loại này, nói vậy ý trung nhân của hấn cũng sẽ không phải

là tiểu thư khuê các đại môn không ra nhị môn không mại. Cảm giác lạnh thấu xương khi đôi chân trần vừa tiếp xúc với nước suối khiến cho ta không khỏi co rúm người lại. Sau khi đôi chân chậm rãi thích ứng được với nhiệt độ, ta vịn vịn cái thắt lưng lười biếng, cảm giác cả người đều trở nên sảng khoái. Ta vui vẻ nghịch nước, dùng sức quẫy chân khiến bọt nước tung lên thật cao, bị bắn vào chân cũng không để ý. “Kiếp trước” ta vốn cũng không thích giao tiếp nhiều với người khác, đảo Đào Hoa là nơi thế ngoại đảo nguyên một tay Hoàng Dược Sư tạo ra, ở đây không có trần thế ồn ào náo động, không có đám người tầm thường, chỉ có hoa cỏ khả ái côn trùng kêu vang, ta chắc chắn, chỉ cần không phải là người sợ tịch mịch thì nhất định sẽ thích sống ở nơi này. Trùng hợp, ta chính là một người như vậy, hơn nữa còn là người thích ở một mình, cho nên đảo Đào Hoa thực hợp với tính ta. Thêm nữa, mỗi ngày có suất ca ngấm cho bổ mắt, còn có mỹ thực đưa lên tận miệng, sống như thế, còn gì cầu nữa. Ngẫm thấy Phùng Hành cũng thật sự là bạc mệnh, có được hết thảy nhưng lại không có phúc để hưởng thụ. Thật vất vả mới tóm được người đàn ông kim cương độc thân nhưng kết hôn được vài năm đã đi đời nhà ma. Ô, nàng trên trời có linh không biết có oán hận ta hay không? Tuy rằng chiếm thân thể Phùng Hành là một điều ta hoàn toàn không muốn, nhưng cũng cảm thấy thật có lỗi với mối tình thâm thiết của Hoàng Dược Sư với vong thê. Cũng bởi vậy mà cho dù đối với nhân vật nam hoàn mỹ dưới ngòi bút Kim Dung này thêm nhỏ dãi không thôi nhưng ta cũng không lợi dụng thân phận Phùng Hành để đi làm mấy chuyện chiếm tiện nghi của hắn. Nghĩ đến đây ta cũng có điểm bội phục chính mình, suất ca trước mặt, phải làm như mắt không thấy tâm không loạn thực không dễ dàng nha... Khụ, được rồi, thay vì nói xin lỗi, không bằng nói rằng ta theo bản năng cảm thấy nếu một ngày hắn biết ta không phải Phùng Hành, ta sẽ phải chết thật lừng lẫy. Vì mạng nhỏ của chính mình mà suy nghĩ, ta nghĩ hành động cẩn thận đúng mực là tốt nhất, dù sao cường gian chưa thành so với tội danh cường gian danh nhẹ hơn một chút... “Phốc...” Nghĩ thầm như vậy, ta bật cười một mình. Nếu như Hoàng Dược Sư biết ta lấy cái này để so sánh quan hệ giữa chúng ta, hơn nữa là cái XX kia, không cần nói, hắn sẽ trực tiếp đưa ta lên Tây Thiên. “Chuyện gì tốt mà cười như vậy?” Âm thanh trong trẻo từ trên đỉnh đầu truyền tới, ta ngẩng đầu, chỉ thấy Hoàng Dược Sư nhất tập áo xanh, tay phải chấp tán, tư thế oai hùng ào ào từ trên không đáp xuống bên người ta(*), tay áo rộng phiêu phiêu, giống như thiên ngoại phi tiên. Ta nhìn không chớp mắt, trong lúc nhất thời đã quên mất lời hắn nói. (*) dùng khinh công ý mà. Cái ô trong tay hắn hướng về phía ta, chắn đi ánh nắng mặt trời, nói: “Nước suối lạnh, đừng chơi quá lâu.” Ta còn chưa hoàn hồn, hắn đã một tay chụp tới, ta chỉ cảm giác được thắt lưng căng thẳng, còn chưa ý thức rõ chuyện gì đã phát sinh, người đã đứng vững vàng trên khối đá lớn trơn trượt(*).(*) Chắc Sơ tỷ mãi ngấm Hoàng ca mà bị trượt chân đây mà, sắc nữ =)) “Trở về đi.” Hắn nói. Ta lúc này mới hoàn hồn, “Chờ một chút, tất, tất của ta!” Ta một bên gọi hắn lại, một bên bắt đầu tìm tất. “A, tất đâu?” “Nàng tìm cái này sao?” Ta vừa ngẩng đầu đã thấy Hoàng Dược Sư đang cầm tất của ta với vẻ mặt hứng thú, bộ dáng tựa tiểu phi tiểu. OMG! Chạy lên tay hắn từ lúc nào vậy? “Đây gọi là tất?” Hắn nhíu mày hỏi. Cũng khó trách tại sao Hoàng Dược Sư tò mò, tất kia là chính tay ta may, bởi vì căn bản thời đại này không có loại tất này nọ, chỉ có một tấm vải dài quấn chân, phiền toái chết. Ta thân chính là học thiết kế trang phục, mấy thứ trò chơi nhỏ nhoi này cũng không làm khó được ta. “Mang bằng cách nào?” Hắn tiếp tục hỏi. Hắc, cũng có thứ người không hiểu cơ đấy. Trong lòng ta thầm đắc ý một chút, lấy lại tất trong tay hắn, ngồi xuống tại chỗ, vén váy lên, vươn chân ta, dùng hai ngón cái mở rộng miệng tất rồi chụp vào, một bên giảng giải: “Chính là như vậy, rất đơn giản đúng không?” “Đang lúc ta đang muốn mang nốt một chiếc tất, một bàn tay đã lấy nó đi. Ta giương mắt, chỉ thấy Hoàng Dược Sư ngồi xổm trước mặt ta, trong tay đang cầm chiếc tất kia, nói: “Ta thử xem.” Còn chưa tiêu hoá được ý tứ của mấy lời này, hắn đã cầm được chân trần của ta, đem nó nâng lên đặt trên đầu gối, ngón tay thon dài khai mở miệng tất rồi chụp vào chân ta. Phùng Hành tuy rằng không quấn chân nhưng một đôi thiên túc cũng vô cùng linh lung khéo léo, nay bị hắn nắm trong lòng bàn tay, lại khiến người ta có cảm giác nói không nên lời. Ta ngạc nhiên nhìn động tác của Hoàng Dược, bất giác nhớ tới bây giờ mình chính là Phùng Hành, cố gắng điều chỉnh ánh mắt trở nên bình thường, cuối cùng cũng không quên thêm vào một câu bình luận: “Người học thật nhanh.” Hoàng Dược Sư ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, ánh mắt có điểm thâm lương. Hắn đem chân ta buông xuống, chính mình đứng lên, sắc mặt âm tình bất định, Ta chợt dạ đứng dậy, không biết mình đã nói sai cái gì rồi. Ta đang định mở miệng nói một câu để làm dịu đi không khí, chỉ thấy hắn “hừ” một tiếng, vung tay áo, trước mắt ta một thân ảnh màu xanh chợt loé, trầm đậm nhất thời không thấy hắn đâu nữa. “Này! Này!” Ta hô hai tiếng khiến cho chim trên cây bị kinh động mà bay mất. Ta đứng dưới tàng cây, bóp tay, trầm tư không thể giải bày, trong sách nói Hoàng Dược Sư này hỉ nộ vô thường thật không sai. Trên mặt suối một đôi uyên ương bơi tới, đang ở giao cảnh triển miên, ta chán đến chết nhìn một lúc. Rồi sau đó, ta chậm rãi tròng lớn hai mắt. Ôi trời, đây không phải là vợ chồng tình cảm trong truyền thuyết chứ?

4. Chương 4: Hồi 4

Hoàng Dược Sư tinh thông ngũ hành bát quái, cơ quan trên đảo Đào Hoa rất mạnh. May mắn khối thân thể này của ta còn giữ lại tính đặc biệt của Phùng Hành là đã gặp qua cái gì thì không thể quên được, sau khi Hoàng Dược Sư dẫn ta đi một hồi, trên cơ bản ta sẽ không bị lạc đường. Cho nên khi Hoàng Dược Sư đi rồi, ta cũng không gấp, bước đi chậm chạp, suy nghĩ xem nên đi nơi nào dạo chơi trước khi trở về.

Ta mạn vô mục đích, vừa đi vừa thưởng thức cảnh trí trên đảo Đào Hoa. Ta còn nhớ rõ lúc Quách Tĩnh mới tới đảo Đào Hoa đã bị cảnh đẹp làm cho cả kinh trợn mắt há mồm, khi đó hoa đào còn chưa nở đâu. Nếu hẳn nhìn thấy cảnh hoa đào nở đầy trời lúc này có hay không sẽ bị dọa thành ngốc? Đi trong rừng đào, ta nghĩ, không biết vì sao Hoàng Dược Sư đối với hoa đào lại có chú ý? Ở Trung Quốc, trăm loại hoa đều có thần riêng cùng một đoạn truyện xưa mỹ lệ. Hoa đào thần được tương truyền sớm nhất là Túc hầu phu nhân của Đại Sở quốc thời Xuân Thu, trong một hồi chính biến, Túc hầu bị Sở Văn Vương tiêu diệt. Sở Văn Vương ham muốn sắc đẹp của Túc phu nhân, ý muốn ép gả, Túc phu nhân không chịu, thừa cơ trốn ra khỏi cung đi tìm Túc hầu. Túc hầu tự sát, Túc phu nhân cũng tự tử theo. Lúc này đúng vào tháng ba hoa đào nở rộ, người nước Sở cảm động và tưởng nhớ sự kiện trình của Túc phu nhân, liền lập đền tế bái, cũng xưng nàng là hoa đào thần. Ta từng có một đoạn thời gian rất mê hoa hoa cỏ cỏ, đối với một số hoa cỏ thông thường cũng có nghiên cứu. Ta ngắm đầu nhìn thế giới tầng tầng lớp lớp hồng nhạt, lâm vào khổ tư. Hoa đào là tượng trưng cho cái gì? Ở Trung Quốc, cho tới nay hoa đào đều không ly khai hai chữ “tình yêu”, mọi người thường nói “số đào hoa” chính là bởi vì hoa đào có thể mang đến cho người ta tình yêu kỳ ngộ. Ta không biết nói gì.... Lại là vợ chồng tình thú trong lúc đó sao? Hoàng Dược Sư này quả là yêu vợ tận xương, đảo này trồng kín hoa đào đã tỏ rõ nỗi lòng hắn. Tuy rằng nhìn người khác thì cảm thấy buồn nôn, nhưng ta thật muốn có nam nhân đối với ta như vậy, ta chết cũng không tiếc. Đang lúc ta lâm vào vô hạn ảo tưởng, cách đó không xa truyền đến tiếng khóc rất nhỏ của nữ tử, ta hoàn hồn, nghĩ lại trên đảo ngoại trừ ta cùng Hoàng Dược Sư, Hoàng Dung, Chu Bá Thông, cũng chỉ còn lại chút ách tộc. Nói cách khác, thanh âm này hẳn đến từ Hoàng Dung? Nghĩ đến là quỷ nha đầu tình quái kia, ta cứng đờ. Lý trí nói cho ta biết, tiếp cận nàng sẽ có việc không hay ho phát sinh, nhưng tình cảm thì... kỳ thật ta rất muốn xem bộ dạng của tiểu Hoàng Dung mười tuổi ra sao. Không bằng, tránh ở một bên rồi vụng trộm liếc mắt mấy cái. Ta dựa theo tiếng khóc mà đi, vừa gặp chỗ rẽ, trước mắt bỗng hiện lên một bụi hoa màu trắng, ở giữa có một khối gì đó cao cao lộ ra, nguyên lai là toà thạch phần, trên bia mộ có khắc mười một chữ to “Nữ chủ đảo Đào Hoa Phùng Thị Mai Hương chi mộ”. Một nữ tử áo trắng đang quỳ gối trước mộ phần đưa lưng về phía ta, chắc là Hoàng Dung. Bởi vì có chút xa nên ta không nghe rõ được nàng đang khóc than cái gì, nhưng mà đại khái cũng hiểu được nàng đang cùng mẹ nàng ôn lại những tình cảm lúc trước. Thanh âm cúi đầu khóc nức nở khiến cho người ta nghe xong phải đau lòng. “...Ô, nương, cha gần đây đều không đến tế bái người, cha nhất định là đã quên người rồi, ô...Nương không cần thương tâm, Dung nhi sẽ không quên người...” Đó là bởi vì cha người biết nương người đã sống lại thôi. “...Cha còn không cho Dung nhi đến tế bái người, hỏi nguyên nhân, cha lại không chịu nói...Hừ, phụ thân đáng ghét!” Là ta bảo hắn không được nói... Ách, cái này có tính là phá hoại tình cảm cha con người ta không nhỉ? Ngồi nghe một lúc thì chân ngồi có điểm tê, ta đang muốn chuyển đổi trọng tâm một chút, ai ngờ không được lại ngã vào bụi hoa. “Ai?!” Đột nhiên Hoàng Dung phát ra một tiếng truy vấn. Trời, bị phát hiện! “Dung nhi.” Một thanh âm trầm thấp vang lên. “Phụ thân!” Hoàng Dung xoay người nhìn Hoàng Dược Sư vừa từ sau thân cây đi ra, chỉ vào phương hướng của ta nói: “Phụ thân, chỗ đó hình như có người, nữ nhi đi xem thử.” “Đứng lại.” Ngại uy nghiêm của Hoàng Dược Sư, Hoàng Dung không dám không theo, chỉ thấy thanh âm nàng hơi sốt ruột: “Phụ thân, nếu không đuổi theo thì người đó sẽ chạy mất!” “Có ta ở đây, ai dám ở trên đảo Đào Hoa giương oai?” Hoàng Dược Sư đặt tay lên trên ngọc tiêu, “Bất quá chỉ là một con thỏ nhỏ, võ nghệ của người học được từ đâu mà ngay cả cái này cũng không phân biệt được!” “Nhưng mà...” Hoàng Dung còn muốn nói cái gì, đột nhiên nghĩ đến nàng đang không để ý phụ thân, làm như vậy chẳng phải là mất công toi sao? Thế là lập tức ngừng nói chuyện, bày ra một bộ dạng lãnh đạm, không thêm nhắc lại. Ánh mắt Hoàng Dược Sư dừng trên một bó hoa trước mộ phần, nói: “Không phải đã bảo người không cần lại đến bái tế nương sao?” Nhắc tới điều này, Hoàng Dung lập tức quên luôn lời nhắc nhở chính mình lúc trước, kích động chân tay nói: “Phụ thân quên mẫu thân, không cần mẫu thân, Dung nhi sẽ không quên, Dung nhi thương mẫu thân!” Hoàng Dược Sư nhíu mày, “Ai nói ta đã quên mẹ người?” “Phụ thân nhớ rõ đã bao lâu chưa đến bái tế mẫu thân chứ?” Hoàng Dược Sư ngưng thần không nói. Lệ tích tụ trên mắt theo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Dung nhỏ xuống, “Phụ thân không đến là chuyện của phụ thân, Dung nhi đến bái tế mẫu thân là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không ai có thể nói

Dung nhi sai!” Nói xong Hoàng Dung nâng làn váy chạy đi. Nhìn thân ảnh nhỏ bé của nàng đã đi xa, ta đột nhiên cảm thấy thật có lỗi. Ta có phải hay không rất ích kỷ? “Đi ra.” Thanh âm Hoàng Dục Sư trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên. Ta thở dài trong lòng, biết không thể gạt được hắn. Ta chuyển động thân mình, định từ dưới đất đứng lên, nhưng mà phát hiện chân vẫn còn tê, vừa động thì như bị kiến cắn. “Ta ...không dậy được.” Hoàng Dục Sư đi tới, nhìn thân hình ta giữa bụi hoa tuyết trắng, một trận trầm mặc. Sau một lúc lâu, hắn ngồi xuống bên người ta, nâng bàn chân của ta lên, giúp ta mát xa. “Không, không cần phiền toái...” Ta kinh hoảng định lùi chân về, nhưng vừa mới tiếp xúc với ánh mắt hắn ta lại không lo lắng nữa. Vợ chồng tình thú, vợ chồng tình thú... Ta tự nói với chính mình. Mặt có điểm hồng, ta không dám nhìn hắn, chỉ có thể liều mạng nhìn về phía mây trắng trên trời. Giữa hai người là không gian trầm mặc. “Cái kia, thật xin lỗi.” Ta thấp giọng nói. “Vì cái gì nói như vậy?” “Khiến người cùng... Dung nhi cãi nhau.” “Ừ.” Ta khụ một chút, Hoàng Dục Sư cũng nhận rất thản nhiên nhĩ, bình thường chẳng phải sẽ nói “Không liên quan đến chuyện của nàng” hay “Nàng không cần tự trách linh tinh lời an ủi sao?” “Kia... Muốn ta cùng nàng nói rõ một chút không?” Tuy rằng thật không muốn cùng Hoàng Dung gặp mặt, nhưng nếu bởi vì ta mà làm cho bọn họ sinh ra hiểu lầm thì cũng không tốt lắm. “Tiểu hài tử nháo thôi, không cần để ý nàng.” Là như vậy sao? Ta hồ nghi nhìn hắn. Hoàng Dục Sư có tiếng là sủng nữ nhi, bị nữ nhi yêu quý chán ghét chắc phải khổ sở đi? Tâm lý nhất định vô cùng sốt ruột? Đúng không?! Đột nhiên, hắn cúi đầu xuống, sát vào mặt ta, ngẫu nhiên nói: “Thật sự rất muốn đền bù sao?” “Ta đột nhiên cảm thấy tiểu hài tử nháo cũng không có cái gì, ha ha.” “Gì?” Chân đột nhiên phát đau, ta khóc nói: “Ô, xin cho ta đền bù!” “Được.” Hắn buông chân ta, đứng dậy. “Đi theo ta.”

5. Chương 5: Hồi 5

Ta bất an cùng không yên đi theo phía sau Hoàng Dục Sư, suy nghĩ không biết hắn lại định làm cái gì? Có cái gì mà Hoàng Dục Sư không thể làm một mình mà nhất định phải nhờ Phùng Hành giúp mới được? Sẽ không phải là... ôi, ta thế nào lại có ý nghĩ không thuần khiết như vậy chứ a ha ha ha...

Tám phần là biểu cảm của ta quá mức dè dặt, Hoàng Dục Sư liếc mắt một cái, vẻ mặt hứng thú hỏi: “Suy nghĩ cái gì?” Ta nhảy dựng lên, hoảng sợ liều mạng lắc lắc đầu. “Không, không! Ta cái gì cũng không nghĩ!” Hắn chấp tay mà đứng, hoa đào ở bên người hắn bay tán loạn, hình ảnh mỹ khiến cho người ta phải đui mù. Chỉ thấy hắn tựa phi tiểu hổ hỏi: “Nàng rất sợ ta?” Ta trấn tĩnh lại tâm thần, không cho chính mình bị cảnh đẹp trước mắt dụ hoặc đồng thời thật sự lo lắng trả lời vấn đề của hắn. Um... Hắn hỏi như vậy bảo ta phải trả lời thế nào hả? Nếu bảo “có” hẳn khẳng định sẽ hỏi ta nguyên nhân, bảo “không” thì khẳng định hắn sẽ không tin... Kết luận lại, không trả lời chính là an toàn nhất. “Vì sao sợ ta?” “Này! Không cần đem việc ta trầm mặc thành khẳng định nha! Ta buồn bực. Mỗi ngày ta đều gặp ác mộng bị người phát hiện cho nên sợ người, sợ phải chết – câu này, ta có thể nói ra sao? Cuối cùng ta chỉ là thở dài một hơi: “Với ta mà nói, người chính là một người xa lạ.” Hắn cụp mắt không nói gì, trong rừng nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, tựa hồ có thể nghe thấy cả tiếng hoa đào từ trên cành rơi xuống. Ta không dám ngừng đầu nhìn, qua kheo mắt thấy mấy lọn tóc đen của hắn theo gió tung bay, chợt thấy có điểm hiu quạnh. Mười năm hai cái sinh tử mờ mịt, không nhắc đến nhưng thật khó quên. Mười năm kia, hắn ngày đêm chỉ biết làm bạn với toà cô phần, tâm tình sẽ như thế nào? Nhìn thấy Phùng Hành sống lại, nhưng lại biết ái ân không còn nhớ gì về hắn, tâm tình sẽ lại như thế nào? Lòng có điểm đau, có thương hại sự si tình của hắn. Mười năm kia, hắn đã vượt qua bằng cách nào? Nếu không có Hoàng Dung, hắn nhất định đã cùng ra đi với Phùng Hành rồi. Mà ta, dựa vào cái gì mà dùng thân phận Phùng Hành để đến làm tổn thương hắn, làm vỡ mộng đẹp của hắn? “Thực xin lỗi.” Ta cúi đầu nói. “Tại sao luôn nói xin lỗi với ta?” Hắn hỏi. Ta ngẩng đầu nhìn hắn bước đi trong gió. Bởi vì ta không phải Phùng Hành, không phải người mà người vẫn luôn chờ đợi kia. Ta không thể trả lời, chỉ hi vọng một ngày hắn biết được chân tướng, có thể nhớ lại những lời xin lỗi hôm nay của ta mà thủ hạ lưu tình. Hắn thật sâu nhìn ta, sau một lúc lâu mở miệng: “Nàng với ta mà nói, cũng là người xa lạ.” Lòng ta cả kinh, bị hắn phát hiện rồi? Hắn xoa khoé mắt của ta, vẻ mặt có điểm mê hoặc, “A Hành chưa bao giờ dùng ánh mắt như thế này nhìn ta.” Nói xong hắn nhếch khoé môi tự giễu một cái, “Nếu không tận mắt nhìn thấy, ta thực hoài nghi có người dịch dung thành A Hành lừa gạt ta.” “Nếu...” Ta cắn môi, “Nếu thật sự có người dịch dung thành...ta, người sẽ làm thế nào?” Hắn cười cười, không trả lời. Lệ trên mắt ta mau rơi xuống. Hoàng Dục Sư, người thật sự quá tà ác, dọa người ta như vậy! Ta trong lòng run sợ theo hắn một đường vào thư phòng... Cái gì? Thư phòng? Chỉ thấy Hoàng Dục Sư chỉ vào không một ngàn cũng trên một vạn bộ sách, nói với ta: “Xem hết chúng đi.” Cái gì? Ta không nghe lầm chứ? Từng, từng

quyển một?” Ta còn trong khiếp sợ không thể khôi phục. “Từng quyển một.” Hắn gật đầu. “Vì sao?” “Để tiện cho ta tra duyệt.” Hắn nói, thấy ta khó hiểu liền giải thích: “Nàng quên rồi sao? Trước kia ta chỉ cần nhắc đến tên sách một chút, nàng có thể đọc ra nội dung của cả quyển sách, không cần ta tự mình nhìn đến. Từ khi nàng... về sau, ta thường phải tốn rất nhiều thời gian để tìm được nội dung mình muốn.” Thời điểm nói xong câu cuối cùng, thanh âm hắn không giấu nổi chút tiếc nuối.... Người đem Phùng Hành trở thành thư viện biết đi sao? Ta có điểm không còn gì để nói. “Ta thử xem...” Còn tưởng rằng từ đại học về sau có thể thoát cảnh khổ học tập khổ đọc sách, không thể ngờ được sau này lại phải quay trở về nghiệp cũ... Phùng Hành cũng không dễ làm nha, khuyên các vị không yêu chị em yêu sách, sau này xuyên qua xong cũng ngàn vạn lần không nên làm Phùng Hành! Từ hôm đó trở đi, ta mỗi ngày đều ngoan ngoãn đến thư phòng báo danh. Đối với việc này trong lòng ta đều có tính toán. Đó là một cơ hội biểu hiện rất tốt, tốt nhất là làm cho Hoàng Dược Sư cảm thấy ta thật sự rất hữu dụng, cho dù không có tư cách làm thê tử của hắn thì cũng có tư cách làm thư đồng. Ai, ta phát hiện ta bây giờ làm việc chăm chỉ đều bởi vì lấy việc không cho Hoàng Dược Sư giết ta làm động lực, ngấm lại thật đúng là rất đáng buồn. Gần vua như gần cọp, người nghĩ ra những lời này khẳng định vô cùng tâm đầu ý hợp với ta. Hoàng Dược Sư xem thật là nhiều thể loại sách, cơ hồ mỗi lĩnh vực đều có đề cập đến, văn học, nghệ thuật, toán học, kiến trúc, y học, quân sự, thiên văn, khoa học, tôn giáo... Ta có điểm hối hận vì đã đáp ứng dễ dàng như thế. Có một số sách, không thể nhìn vào là hiểu được, giống như quyển “Mai Hoa dịch số” trên tay ta bây giờ, vừa nhìn đã khiến ta đầu vầng não trướng, bên trong có những danh từ ta hoàn toàn không biết chữ chưa nói đến việc còn phải ghi nhớ chúng. Trước kia cũng hi vọng chính mình có năng lực đã nhìn là không quên, nay mới biết được cái gọi là đã gặp qua không quên được bất quá là trí nhớ so với người khác tốt hơn một chút, nhưng năng lực lý giải thì cũng chẳng phải là cao siêu. Nói như thế, ta thà rằng có chỉ số thông minh cao một chút. Thấy ta ngáp liên tục, Hoàng Dược Sư đang thanh thoi uống trà tại một bên hỏi: “Một môi?” “Ừ.” Ta nhẹ dụi mắt. “Lại đây uống chén trà.” Ta buông sách, đi đến ngồi xuống bên cạnh hắn, tiếp nhận tách trà hắn đưa qua, một ngụm uống cạn rồi đem chén đưa qua cho hắn, “Thêm một chén.” Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Phẩm trà phải chú ý thẩm trà, quan trà, phẩm trà, ba đạo trình tự. Mục đích nằm ở ý cảnh, uống trà không vì nhiều hay ít, tùy ý vừa miệng mà dừng, nếu mục đích chỉ ở “Giải khát” thì sẽ liền mất đi hứng thú phẩm trà.” Hắn lại rót cho ta một chén, ta tiếp nhận, thử “Thẩm trà” cùng “Quan trà”, trừng mắt nhìn vào trong chén đến nửa ngày nhưng cũng không ra cái gì khác lạ. “Phẩm trà, trước xem màu, ngửi thấy mùi hương, thử vị.” Ta để sát vào cái mũi ngửi ngửi, là cử hương. “‘Phẩm’ tự tam khẩu, một chén trà chia thành ba phần nhấm nháp.” Hắn dừng một chút rồi nói thêm: “Trước khi phẩm trà, ánh mắt dịu dàng nhìn người rót trà một lát, hơi mỉm cười, mang ý cảm tạ.” A, còn muốn ta nhìn hắn cười? Ta ngắc đầu, chống lại ánh mắt của hắn, hướng hắn nở một nụ cười tươi như hoa, “Như vậy sao?” Hắn nhìn ta trong chốc lát, sau đó rời đi ánh mắt, đạm thanh nói: “Âm, có thể phẩm trà.” “Ác.” Ta cúi đầu uống, thầm nghĩ cái chén nhỏ như vậy, còn muốn chia ba lần, chẳng phải mỗi một lần uống cũng như không uống sao? “Uống thêm một chén.” Hắn lại đưa một chén cho ta. Di? Không phải nói phải ngừng một lúc sao? Ta tiếp nhận, cúi đầu muốn uống thì nghe thấy hắn dùng tay gõ mặt bàn, ta đột nhiên nhớ tới còn phải cảm tạ người rót trà, thế là ngắc đầu hướng hắn cười, sau đó cúi đầu phẩm trà. “Uống tiếp chén nữa.” Thanh âm hắn lại vang lên. “Ác.” “Uống tiếp một chén.” “...Ta không uống được nữa!”

6. Chương 6: Hồi 6

Bình thường ngoại trừ ra ngoài đọc sách, ta cũng không vứt vốn ban đầu của mình đi, cứ có thời gian rảnh lại lại ở trong khuê phòng cắt cắt may may. Quần áo Tống triều ta mặc thật sự không quen, nhất là quần áo lót, lại là một vấn đề lớn. Ta hoài nghi, nữ nhân cổ đại không sợ bộ ngực rủ xuống hay sao? Cái yếm này xem thế nào cũng không giữ ngực hiệu quả a. May mắn thân thể Phùng Hành còn trẻ, bây giờ bắt đầu bảo hộ còn kịp.

Làm quần thì đơn giản nhưng thật ra làm bra lại phiền toái một chút, nhưng mà chỉ cần nguyên liệu đầy đủ thì cái này cũng không làm khó được ta. Đầu tiên phải kiếm nguyên liệu, bông cùng vải dệt không thành vấn đề, chỉ còn thiếu gọng sắt. Đến đâu để kiếm sắt nhỉ? Ta ngắc đầu nhìn khắp mọi nơi, phát hiện nơi này cái gì cũng được làm từ gỗ. Nhìn nhìn lại trang sức trên chính người mình thì không phải vàng thì là bạc, lấy dùng không khỏi quá lãng phí, hơn nữa hình dạng cũng không đúng. Ta quyết định ra ngoài tìm xem có cái gì có thể lấy về dùng không. Một đường vừa đi vừa tìm nhưng không có phát hiện cái gì thích hợp. Khi đi đến rừng trúc xanh, ta vừa vặn gặp Hoàng Dược Sư đang trong rừng múa kiếm. Vốn định tránh hắn đi

đường vòng nhưng một đạo thanh quang trước mắt chợt loé lên, ta “A” một tiếng, thế giới vô hiệp mà thiếu sắt ư? Vũ khí không phải đều làm từ sắt sao? Ta đi vào Thí Kiếm đình, ngồi xuống chờ Hoàng Dực luyện kiếm xong.Sau một nén nhang, Hoàng Dực Sư vận khí thu kiếm, đi vào đình, ngồi vào đối diện ta.Ta xem trên mặt hắn một giọt mồ hôi cũng không có, không khỏi cảm thán trong lòng người này thật là tiên phong đạo cốt. Trong lúc đó một gã ách phó đưa trà đến, hắn dùng động tác tao nhã nâng chén nhấp một ngụm xong mới mở miệng hỏi: “Nàng tìm ta?”Ta gật đầu, “Có chút việc muốn thỉnh giáo ngươi.”“Gì?” Hắn chọn mi.“Trên người ngươi có đồ vật bằng sắt chứ?”Hắn tự rót cho chính mình một chén trà, trong nháy mắt khi nâng chén, mấy mũi ám khí bỗng từ trong tay áo hắn bay ra, cắm thật sâu vào bàn đá.Hoàng gg, người một ngày không làm ta sợ sẽ không chịu được sao? Ta ai oán nghĩ, bình thường hắn đều trêu chọc Phùng Hành như thế này hả?Ta định nhổ ám khí lên thì bị hắn dùng tay ngăn cản, chỉ thấy hắn mặt mày vui vẻ đáp: “Chuyện này có đáng gì?”Ta ngó những cái ám khí tinh xảo kia, nghĩ thầm ngay cả cái này hắn cũng làm được, ta đây chắc cũng không cần giảng giải nhiều kỹ thuật cho hắn nhỉ?Ta lấy đầu ngón tay chấm chút nước trà, vẽ lên bàn một đường hình cung. “Có thể giúp ta làm cái này sao?”Hắn nhìn cái hình cung kia thật lâu sau, hỏi: “Ám khí?”Ta da mặt co rúm lại, phải là “Ngực khí” mới đúng! Ta khụ một tiếng, đáp: “Không phải, là...nguyên liệu để chế tạo một loại xiêm y.”“Có loại xiêm y cần dùng đến sắt?”“Cái này...một lời khó nói hết.”“Nàng hình như đối với vấn đề này rất hứng thú?” Hắn giống như đang nói chuyện phiếm hỏi:“Ha ha, tiện thôi, lúc nhàm chán làm cũng được.” Ta cười trừ ha ha hai tiếng:“Trước kia nàng rất ít động tới kim chỉ.”“Thật sao...ta không có ấn tượng.”“Chuyện nàng yêu thích nhất là đọc sách, đánh đàn, ca hát.” Hắn buông chén trà, trong ngữ khí không phải không có hoài niệm.“Àc.” Mấy cái đó, ta cũng không thích.Ánh mắt hắn trở nên dịu dàng, cười nói: “Nhưng mà, những thứ đó không quan trọng, chỉ cần người còn sống là tốt rồi.”Hắn phóng lên người ta ánh mắt nóng rực mà thâm trầm khiến ta không có chỗ trốn. Đột nhiên ta cảm thấy một trận hoảng hốt, không dám ngẩng đầu, không dám nhìn hắn.Không khí có điểm khó xử, ta bất an đứng lên, vội vàng nói: “Cái kia...liền phiền ngươi, ta về phòng trước đây.” Nói xong thì định đi ra khỏi đình.“A Hành.” Thanh âm hắn theo phía sau truyền đến.Ta dừng lại.“Mặc kệ biến thành như thế nào, nàng vẫn là A Hành.”Trong tâm ta có trăm vị, ta không muốn lưu lại thêm nữa, bước đi nhanh chân hơn.Đi trong rừng đào, lòng ta bất ổn. Ta tự lặp lại câu hỏi về thái độ Hoàng Dực Sư, có thể nói hắn đối ta có hoài nghi, nhưng tựa hồ lại thuyết phục chính mình. Phùng Hành ra đi, tạo nên một đả kích quá lớn với hắn, cho nên khi thấy nàng sống lại, tâm lý vui mừng của hắn đã vượt qua hết thảy, cố tình xem nhẹ những cử chỉ không bình thường của ta, chỉ vì muốn duy trì cái hạnh phúc đến không dễ dàng này.Nhưng Hoàng Dực Sư là người như thế nào? Hắn nếu bị những biểu hiện giả dối này đánh lừa thì đã không phải là Hoàng Dực Sư. Khi tình cảm vui mừng biến mất, bằng trí tuệ hơn người của hắn, sao ta có thể trước mắt hắn mà tiếp tục lừa dối được nữa?...Không bằng, đi tự thú? So với mỗi ngày phải sống khi trong lòng run sợ, không bằng chết đi để sớm siêu sinh.Khi trong lòng đã ta cứng rắn muốn trở lại tìm Hoàng Dực Sư thì phát hiện chính mình lại bất tri bất giác đến một nơi chưa đi qua bao giờ.Chỉ thấy nơi này cây hoa rậm rạp, ánh sáng đều bị cành lá kín không kẽ hở chặn lại. Ta vòng vo vài vòng nhưng cũng không tìm được lối ra. Đột nhiên, phía sau truyền đến một tiếng cười: “Hi hi, tiểu cô nương từ chỗ nào đến a?”Ta quay lại, thấy một vị lão đầu gầy gò tóc bạc trắng nhảy đến trước mặt ta, trong lòng ta nhảy dựng, theo trực giác hô: “Chu Bá Thông?!”“Đi, tiểu cô nương biết ta?” Chu Bá Thông kinh ngạc hỏi, lập tức ghé sát gần mặt của ta, nghi hoặc: “Có phải ta đã gặp qua ngươi ở đâu rồi không?” Sau một lúc lâu, ánh mắt lão chợt trừng lớn, cảm tức hướng ta nói: “Ngươi không phải Phùng Hành vợ của Hoàng lão tà sao? Ngày đó ngươi thông đồng với Hoàng lão tà lừa mất “Cửu âm chân kinh” của ta, cho dù ngươi có hoá thành tro ta cũng nhận ta được!”Ta âm thầm kinh hãi, ta cũng quên mất giữa bọn họ có ân oán tới bậc này. Ổn định tâm thần, ta nói: “Lão tiên bối trăm ngàn lần không nên hiểu lầm, người xem đáng về của ta cũng nhiều nhất là hai mươi tuổi, Phùng Hành ít nhất cũng đã quá ba mươi. Huống chi nàng đã mất từ mười năm trước, ta thế nào mà có thể là Phùng Hành được chứ?”“Không phải Phùng Hành thì ngươi là ai?”“Việc này nói ta cũng dài a.” Ta thăm thở dài một hơi:“Vậy thì ngươi hãy nói ngắn thôi!” Chu Bá Thông nóng vội.Ta trong lòng cười thầm, Chu đại thúc, ngươi quả nhiên thật thuần khiết a.Ta cố ý nhìn mặt nhíu mày, muốn nói lại thôi.Chu Bá Thông bị ta gọi lên lòng hiếu kỳ, tại chỗ dậm chân hai cái, “Ai, ngươi thật không đúng khẩu vị của ta, nói mau!”“Ngươi phải đáp ứng ta giữ bí mật.”“Được! Ngươi nói!” Lão thúc giục:“Ta đến đảo Đào Hoa, là vì muốn báo thù.”“Hả? Ngươi cùng Hoàng lão tà cũng có thù?”“Mười năm trước chính tay hắn đã giết gia phụ ta, ta tuy là nữ tử nhưng cũng hi vọng dùng sức của mình vì người nhà mà báo thù. Nhưng

ta chỉ là một thiếu nữ, làm sao mà thắng được giang hồ đệ nhất cao thủ này...” Chu Bá Thông chen vào: “Hắn sao mà được coi là giang hồ đệ nhất cao thủ? Sư huynh Vương Trùng Dương của ta mới là thiên hạ đệ nhất!” “Lão tiền bối nói đúng, nhưng từ sau khi Vương lão tiền bối đi về cõi tiên, trên giang hồ khó ai có thể trở thành địch thủ của Hoàng Dược Sư. Hắn làm xằng làm bậy, không nhìn lễ giáo, không coi ai ra gì...” Ách, không nghĩ tiếp được. “...Trên giang hồ mỗi người đều e ngại hắn. May mà tiểu nữ trước kia đã gặp được một vị cao thủ địch dung, tiền bối kia đã từng gặp qua vợ chồng Hoàng Dược Sư. Ta nghĩ nếu có thể địch dung thành người mà Hoàng Dược Sư yêu thương, nhân cơ hội tiếp cận hắn, thì sẽ tìm được cơ hội báo thù giết cha, cái này cũng xem là một phương pháp rất tốt.” “Thế là ngươi liền địch dung thành Phùng Hành đi đến đảo Đào Hoa?” Ta gật đầu. Chu Bá Thông đột nhiên cúi gần mặt của ta, cẩn thận nhìn trong chốc lát. “Ừm...Kĩ nghệ quả nhiên cao siêu, một chút sơ hở cũng nhìn không ra. Nhưng sao hắn không giúp ngươi địch dung thành dáng vẻ Phùng Hành lúc ba mươi tuổi?” “Hoàng Dược Sư tính tình đa nghi, tiểu nữ cũng không biết Phùng Hành, tùy tiện giả mạo nàng nhất định sẽ sinh ra hoài nghi. Nhưng nếu đóng giả một nữ tử bộ dạng giống y hệt Phùng Hành, rồi tùy ý bịa ra một lý do, nói là bà con xa thân thích của Phùng Hành ngược lại sẽ không làm cho Hoàng Dược Sư nghi ngờ. Hơn nữa cũng vì bộ mặt cùng Phùng Hành cực kì tương tự, chắc chắn người yêu vợ như tính mạng là Hoàng Dược Sư sẽ không đành lòng ra tay thương tổn.” “Ngươi nhưng thật ra cũng có một chút thông minh.” “Tiền bối quá khen.” Ta khiêm tốn nói. Hô, xem ra hắn là người thủ tín, chuyện này sẽ không lộ ra. Ta thầm chảy mồ hôi lạnh, thế giới vô hiệp quả nhiên không đùa, nhất là xuyên vào thân thể thê tử của một nam nhân tràn đầy kẻ thù, phải rất thận trọng mới được...

7. Chương 7: Hồi 7

Đang lúc ta thở phào một hơi thì chợt nghe thấy tiếng tiêu từ ngoài rừng truyền đến.

Khúc tiêu giống như biển rộng mênh mông, vạn dặm không một gợn sóng, xa xa thủy triều chậm rãi dâng lên, càng gần càng nhanh dần. Trong lòng ta nhất thời run sợ, là Hoàng Dược Sư thổi Bích hải triều sinh khúc! Lúc này hắn thổi có điểm không lớn như bình thường, nhất định là dùng nội lực. Ta bỗng dưng cảm thấy tâm thần hoảng hốt, vội vàng ổn định lại tâm thần, cố gắng không cho chính mình bị ảnh hưởng. Ngoài ý muốn, khúc này đối với ta ảnh hưởng cũng không lớn, sau khi đã quen, ta chỉ cảm thấy nghe cũng êm tai như những khúc bình thường hắn thổi. Nhưng Chu Bá Thông... Ta nhìn thấy hắn thần sắc thống khổ bịt lỗ tai lẫn lộn tại chỗ. Hoàng Dược Sư tinh thông âm luật, hắn dùng nội công thi triển tuyệt kĩ Bích hải triều sinh khúc. Khúc này có thể làm cho người ta cảm thấy vô hạn tình ý nhưng với những người nghe tâm tính hỗn loạn thì nó phát huy tác dụng vô cùng mạnh mẽ. Nếu đối phó với Chu Bá Thông một người thân đầy tình nhiệt thì phải nói lực sát thương mười phần. “Đáng giận! Hoàng lão tà, có gan người ra mặt đánh với ta một hồi, không cần trốn ở sau lưng ám tiên đả thương người!” Chu Bá Thông kiết sức kêu la. Nhìn hắn bị Hoàng Dược Sư khi dễ, ta không khỏi cảm thấy hắn có điểm đáng thương. Ta đan hai tay vòng bên miệng, hướng ra ngoài rừng hô to: “Dừng lại! Dừng lại! Ta chịu không nổi!” Tiếng tiêu lập tức dừng. Giây tiếp theo, một đạo ánh xanh xuyên qua cánh rừng rậm rạp, đáp xuống nơi cách ta không xa. Khi nhìn thấy ta, Hoàng Dược Sư sắc mặt có điểm không tốt, “Sao nàng lại ở chỗ này?” “...Ta lạc đường.” Ta gật đầu. Hắn nhanh chóng kéo cổ tay của ta, xem mạch một hồi, vẻ mặt nghiêm túc thả lỏng. “Về sau không được tùy tiện đi loạn.” Ta gật đầu. Hắn chuyển hướng sang Chu Bá Thông, hừ một cái rồi nói: “Lão Ngoan Đồng, lần này coi như ngươi gặp may mắn.” Nói xong ôm thắt lưng của ta bay ra ngoài cánh rừng, sau lưng còn truyền đến thanh âm tức giận của Chu Bá Thông: “Có gan thì dừng đi! Đến theo ta đánh một hồi!” Hoàng Dược Sư không để ý đến lão kêu gào, thẳng một mạch mang ta ra ngoài rừng đào. Gió bên tai nhẹ thổi qua, trong không khí phát ra mùi hương ngọt ngào của hoa. Nằm trong vòng tay của hắn, ta tham lam hưởng thụ một lát ôn tồn này. Sau khi ta nói cho hắn ta không phải Phùng Hành, chỉ sợ ngay cả tới gần hắn một bước cũng không được. Sau một lúc lâu, ta cẩn thận môi, nói với chính mình không được say mê, đã đến lúc nói cho hắn chân tướng. “Hoàng Dược Sư, ta...” “Dược Sư, đây là trước kia nàng gọi ta.” Hắn nói. “...Dược Sư.” Ta hàm hồ gọi, “Ta có một việc muốn nói cho ngươi.” Giọng nói trầm thấp của hắn từ trên đỉnh đầu vang lên: “Suyt, trước đừng nói chuyện, ta có thứ này muốn cho nàng xem.” Ta ngẩn người, lúc này mới phát hiện bàn thân không biết lúc nào đã được buông ra. Nhìn khắp mọi nơi, phát hiện đây là lối vào của đảo Đào Hoa. Ta cho hắn một ánh mắt nghi hoặc. Hắn hướng mặt biển chỉ chỉ. Ta nhìn ra xa, chỉ thấy một thứ khổng lồ gì đó được phủ vải đen đứng vững trên mặt biển. Chỉ thấy Hoàng Dược Sư bắn chỉ, miếng vải đen kia nhất thời giống như một đoá hoa thật lớn hướng xung quanh nở, lộ ra bên trong một con thuyền hai tầng cao màu ngân

bạch rất lớn. Thân thuyền màu bạc làm nổi bật những gợn sóng lăn tăn trên mặt biển, phát ra ánh sáng phản xạ đẹp dễ khiến ta nhìn muốn đuối mắt. Nhìn con thuyền tinh mỹ không cách nào hình dung kia, miệng ta há hốc tưởng chừng có thể nuốt vào một quả trứng. “Thích không?” Ngoài ngơ ngác gật đầu, ta không biết còn có thể nói cái gì. Mẹ ơi, thế này cũng quá xa hoa đi. “Tặng cho nàng.” Ta trềnh lớn mắt, dùng ngón trỏ chỉ chính mình. “Ta?” “Đã quên nói cho nàng, hôm nay là ngày sinh nhật của nàng.” Sinh nhật Phùng Hành? Cho nên đây là cấp Phùng Hành quà tặng? Tâm tình đang nhảy nhót nhất thời trở nên mất mát. “Sao vậy? Không thích?” Hần hỏi. Không, chính là người tặng nhầm đối tượng rồi. Ta vẫy vẫy đầu, cố gắng nặn ra một nụ cười tươi. “Không phải, chỉ là ta quá cảm động.” “Đứa ngốc.” Hần cười nhu nhu đầu của ta. Ta chưa bao giờ nhìn thấy hần cười ôn nhu như thế, không khỏi xem đến mức si ngốc. “Người về sau nên cười nhiều hơn...” Ta thì thảo nói. “Gì?” Ta hoàn hồn, vội vàng lắc đầu, “Không, không có gì. Ta có thể lên xem sao?” “Đương nhiên.” Ta đi đến bên bờ, đột nhiên dừng bước, chần chờ nói: “Cái kia... Đi lên như thế nào? Có phải hay không trước hết nên nhờ người đem nó kéo lại đây?” Hần nhẹ cười hai tiếng, nói: “Không cần phiền toái!” Nói xong đem ta ôm lấy, mũi chân điểm nhẹ, lướt qua mặt nước, hướng thuyền mà đi. Khi tiếp cận thuyền, hần dưới chân dùng lực, đá lên một cành hoa, lại mượn lực sử lực, đập lên cành hoa phía trên, nhảy lên, sau đó đáp xuống sàn thuyền. Toàn bộ động tác tiến hành liền mạch lưu loát, nhanh nhẹn nhưng lại không mất đi vẻ tao nhã thông dong, ta cuối cùng đã biết đến cái gọi là nhất lưu khinh công. Phỏng chừng tuyệt chiêu độc môn thủy thượng phiêu(*) của Thiếu Lâm tự kia cũng không thể đẹp mắt bằng. Thật muốn hướng hần lãnh giáo mấy chiêu a.(*) bay trên nước. Nghe thấy Hoàng Dược Sư phân phó thuyền phu đi một vòng ở gần bờ biển rồi lại trở về, ánh mắt ta nhất thời sáng lên. Từ khi đến thế giới này, ta còn chưa có bước ra khỏi đảo Đào Hoa một bước. Mặc dù nói bờ biển Đông hải này cũng là phạm vi của đảo Đào Hoa nên không được chân chính tính là “ra đảo” nhưng với ta đã là thỏa mãn rồi. Ta theo cầu thang đi lên tầng hai, dõi mắt nhìn xung quanh, phía trước là mặt biển mênh mông vô bờ, rộng lớn mạnh mẽ; phía sau là đảo Đào Hoa thảo dài oanh phi, cảnh trí tú lệ. Nhìn hết thấy cảnh đẹp này khiến cho người ta cảm thấy thật vui vẻ thoải mái. Ta lấy hai tay vòng quanh miệng, hướng phương xa dùng sức hô to: “Aaa...” Tiếng kêu vọng lên tăng đá quanh bờ làm kinh động một đám hải âu. “Aaa...” “Aaa...” Ta dùng hết khí lực toàn thân để hét to lên, nước mắt vô ý mà chảy xuống. Vì sao muốn cho ta nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp như thế này, nếu về sau ta không thể nhìn thấy nữa thì sẽ thế nào nhỉ? Hoàng Dược Sư lặng yên không một tiếng động đi đến bên người của ta, cùng ta sóng vai, hai mắt nhìn về phương xa. “A Hành, năm đó nàng vì chép lại Cửu âm chân kinh mà khiến cho chính mình kiệt sức quá độ. Nàng từng nói qua, nếu nàng có một thân thể khỏe mạnh, nàng muốn đi du lịch, đi khắp đại giang nam bắc... Đáng tiếc thay nguyện vọng thủy chung không có cơ hội thực hiện.” Hần quay đầu nhìn về phía ta, ánh mắt sáng ngời, “Nay nàng bỗng nhiên sống lại, vì phu sẽ dùng hết khả năng để thỏa mãn nguyện vọng của nàng.” Nước mắt ta chảy càng nhiều, thế này thì bảo ta phải nói thật với hần như thế nào chứ? Vì cái gì, muốn ta lấy cách này quen biết hần... Trò đùa này đúng là lớn. Hần nâng tay lau lau nước mắt của ta, “Nhưng mà hiện tại thân thể nàng còn không chịu đựng được tàu xe mệt nhọc, cho nên nàng phải mau mau bồi dưỡng thân thể thật tốt, đến lúc đó ta lại mang nàng du ngoạn nơi nơi, làm một đôi thần tiên khoái hoạt.” “Nhưng mà... Người không phải từng lập lời thề, chưa nghiên cứu ra Cửu âm chân kinh quyền thượng thì quyết sẽ không ra khỏi đảo sao?” Ta nhớ rõ hần từng trước mặt ta đề cập qua chuyện này, khi đó hần chính là nhẹ nhàng băng quơ nói ra một chút. Ta sợ dĩ nhớ rõ ràng bởi vì ta cũng đã đọc sách qua, cho nên ấn tượng đặc biệt khắc sâu. Hần khoanh tay mà đứng, sợi tóc đen nhánh tùy theo gió biển bay bay. “A Hành, nàng có biết tại sao vi phu lại phát lời thề như vậy không?” “Chẳng phải vì hần tự phụ mình một thân võ học, cho rằng Cửu âm chân kinh cũng là người sáng tạo ra, không lý gì mà Hoàng Thượng nghĩ ra hần lại không nghĩ ra sao?” “Cửu âm chân kinh ghi lại công phu thiên hạ vô địch, khắp thiên hạ có biết bao nhiêu người muốn có được, vì phu cũng không ngoại lệ. Từ khi Cửu âm chân kinh quyền hạ kia bị hai tên hỗn trướng đồ đệ trộm đi, nàng vì thực hiện nguyện vọng của vi phu, không để ý chính mình đang mang thai Dung nhi, thân thể hư nhược, sau lưng ta vụng trộm chép lại Cửu âm chân kinh cho tới hương tiêu ngọc vấn...” Giọng nói hần nhỏ lại, vẻ mặt hối hận, “Vì không muốn tâm huyết của nàng phải uổng phí, vi phu mới phát lời thề độc, chưa nghiên cứu ra Cửu âm chân kinh quyền thượng thì quyết không rời đảo.” Thế sao bây giờ người lại quyết định bỏ cuộc chứ... Ta khó hiểu giương mắt nhìn hần. Hần lấy tay ôm ta vào ngực. Dán tại trước ngực hần, ta có thể rõ ràng nghe được tiếng tim đập nhanh mà hữu lực. “Từ sau khi nàng sống lại, vi phu cảm thấy hết thấy đều không còn quan trọng nữa, chỉ cần một ngày nàng ở bên cạnh ta, ta liền cảm thấy mãn nguyện.” Nói xong, hần cúi đầu hôn ta. Động tác của hần rất nhẹ nhàng, như là sợ làm hỏng ta. Thân thể ta cứng đờ, một tay hần nâng cái ót của ta, nhưng không thâm nhập, cũng không thả lỏng, chính là từ từ hướng dẫn ta. Đầu có chút choáng váng, ta kim lòng không đậu vươn tay, nhẹ nhàng theo phía sau ôm lấy thắt lưng gầy gò của hần. Thân thể

hắn đột nhiên cứng lại, giây tiếp theo, hắn dùng sức đem ta tiến sâu trong lòng, không lưu lại dù một khe hở. Bầu trời trên biển vạn dặm không một đám mây, xanh trong như được tẩy. Ta ở trong lòng hắn, mờ mịt.

8. Chương 8: Hồi 8

Gác bút, hắn chậm rãi thông thả đi đến trước cửa sổ, đẩy cánh cửa ra, ánh trăng tiến vào, kéo dài trên mặt đất một thứ ánh sáng trắng nhạt. Hắn yên lặng không tiếng động ngắm nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời thật lâu sau mới chậm rãi rời ánh mắt, dừng ở trên bức họa mực còn chưa khô đang nằm trên bàn. Nữ tử trong bức họa đang thản nhiên tự do nghịch nước, một đôi chân nghịch ngợm đá vào trong nước suối, những giọt nước bắn ra dưới ánh mặt trời chiếu rọi làm nổi bật lên một màu trong suốt quang mang. Hắn nhìn xa xa trong chốc lát, đôi mắt hẹp dài vì nghi hoặc mà hơi híp lại. Nữ tử trong bức họa, giống như A Hành lại vừa không giống A Hành. A Hành trong trí nhớ, tựa hồ chưa bao giờ cười giống như thế này... Là trí nhớ có nhầm lẫn sao? Hắn vậy mà không nhớ được trước kia A Hành cười như thế nào. Đi đi lại lại chậm rãi, đứng lại trước bàn, ngón tay thon dài mơn trớn khuôn mặt cười rạng rỡ của nữ tử trong tranh, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp. Gần đây, hắn luôn có một loại cảm giác gần như không khống chế được, từ trước đến nay chưa người nào có khả năng tác động đến cảm xúc của hắn như vậy. Mỗi lần nàng dùng ánh mắt chim sợ cành cong nhìn hắn, đều làm cho hắn buồn bực rất lâu, nhưng mà chỉ cần một khuôn mặt tươi cười trong lúc vô ý hiện ra lại có thể làm cho tâm tình của hắn một lần nữa trở nên phấn chấn. Ngón tay vô ý thức mà mơn trớn bạc thần(*).(*) nghe nhiều mà không biết là gì, chính là môi mỏng đó ă. Một nụ hôn kia... cũng không hề giống với cảm giác hôn môi A Hành lúc trước. Kỹ thuật của nàng, quả có thể dùng từ ngốc để hình dung, nhưng mà lại khiến hắn say mê được chạm vào, phải hao phí thật lớn sức lực mới không đem nàng hung hăng ôm vào trong lòng, mặc sức thưởng thức tư vị của nàng... Hắn nhu nhu thái dương, thật sự là tra tấn... Loại cảm giác này không cách nào có thể tự kiểm chế. Mấy ngày nay, nàng giống như cố ý hay vô tình tránh né hắn. Nếu có rảnh liền hướng thư phòng chạy, quả thực đạt đến tình trạng mất ăn mất ngủ, ngay cả hắn tự mình nấu gì đó, nàng cũng chỉ qua loa mấy miếng, quay đầu một cái lại cầm sách vào sách vở, khiến cho hắn không khỏi có chút vị chua. Hừ, sớm biết thì đã không bảo nàng đọc sách. Hắn cầm lấy tiêu, đi ra ngoài cửa phòng, quyết định đi tìm Chu Bá Thông để trút buồn bực. *Thân thể chấn động, ta từ trong mơ bừng tỉnh. Lòng còn sợ hãi mà thở dốc, trong bóng đêm, ta trừng lớn hai mắt, cố gắng đem những cảnh trong mơ ném đi. Nhưng mà... Ta khóc! Phùng Hành, trí nhớ của cô không phải cũng tốt quá mức đi?! Càng không muốn nhớ lại, cảnh trong mơ lại càng dây dưa mơ hồ, một lần lại một lần liên tục ở trong đầu ta hiện ra, mỗi một lần nhớ lại là một lần tâm ta lạnh đi thêm một ít. Đó là một cảnh tượng quỷ dị, trong mơ hoa đào theo gió bay đầy trời, cánh hoa màu hồng nhạt bị máu nhuộm thành màu đỏ, hình ảnh yêu dị mà xinh đẹp. Ta quỳ trên mặt đất, một thanh trường kiếm xuyên qua ngực, máu theo mũi kiếm đi xuống, chảy dài trên mặt đất. Ánh mắt của ta nhìn theo ngón tay thon dài đang nắm trường kiếm kia, một đường nhìn lên, cuối cùng dừng ở khuôn mặt không chút thay đổi của hắn. Giấy tiếp theo, trường kiếm từ trong ngực rút ra, máu từ đó phun tung toé, ta yếu ớt chậm chạp ngã trên mặt đất. Trong mắt cuối cùng là hình ảnh người áo xanh kia kéo theo trường kiếm nhuộm máu rồi đi không quay đầu lại, hoa đào ở bên người hắn nhảy múa uốn lượn, hoa lệ mà đau thương... Miệng ta mở lớn, muốn gọi tên của hắn nhưng không thể phát ra âm thanh. Vây trong áo ngủ bằng gấm, hai tay ta bưng lấy mặt, cưỡng ép chính mình quên hình ảnh này đi. Tiếng thở dồn dập dần dần bình ổn lại, muốn ngủ tiếp nhưng không được. Trần trọc trong chốc lát, ta bất đắc dĩ mặc quần áo, quyết định đi dạo bên ngoài rồi mới về ngủ. Đêm nay là mười lăm, ánh trăng rất sáng, ta không cầm theo đèn lồng, liền dựa theo ánh trăng sáng ngời mà bước mạn vô mục đích. Dưới ánh trăng đảo Đào Hoa thật trùng trùng điệp điệp, trong không khí phát ra hương thơm ngọt khiến lòng người vui vẻ, ta cảm thấy tâm tình trầm trọng thoáng thả lỏng một chút. Đi mãi đi mãi, cuối cùng lại đi tới ngôi mộ của Phùng Thị Mai Hương. Ta có chút do dự, nhưng lập tức di chuyển nhanh bước chân, đi đến trước mộ, ngồi xếp bằng xuống. “Xin chào, Phùng Hành.” Ta hướng mộ bia của nàng chào hỏi, “Ta gọi là An Nhược Sơ.” Đương nhiên, không có ai đáp lại ta. Ta tự mình nói tiếp, “Thực xin lỗi, chiếm dùng thân thể của người, người sẽ không trách ta chứ? Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, thời điểm ta tỉnh lại, ta đã biến thành như thế này, ta thật sự không phải cố ý...” Tạm dừng một chút, ta lúng ta lúng túng nói: “Ta cũng không phải là cố ý muốn gạt hắn, ta chỉ là...” Chính là không biết nên nói với hắn như thế nào, ta không phải là Phùng Hành, không phải là thê tử người âu yếm chờ đợi suốt mười năm kia. Chỉ cần vừa nghĩ đến dáng vẻ thất vọng của hắn, tâm sẽ không tự giác mà thất lại. “Nhưng mà người yên tâm, ta sẽ không bá láp lấy hắn không tha, hắn cũng là của người, ta...ta sẽ rời đi.” Ta cup mắt, nhỏ giọng nói. Ngồi trong chốc

lát, ta đứng lên, phúi phúi váy, xoay người muốn đi. Quay người lại, ta hít một hơi khí lạnh. Chỉ thấy Hoàng Dược Sư không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau cách đó không xa, bóng cây loang lổ che đi biểu cảm trên mặt hắn. Nhìn như vậy, có thể đã đứng khá lâu. Trong lòng ta than thầm. Hồng bét! Hắn chắc chắn đã nghe thấy những lời nói vừa rồi của ta! Hai người đứng song song, sau một lúc lâu cũng không có ai mở miệng. “Giải thích?” Một lát sau, giọng nói không nghe ra cảm xúc từ phía hắn truyền tới. Ta cắn cắn môi, quyết định hướng hắn nói ra sự thật. “Như người nghe được, ta không phải Phùng Hành.” Lời vừa dứt, một mảnh im lặng. Ngay tại lúc ta sắp hít thở không thông thì giọng nói không hề có độ ấm của hắn lại vang lên một lần nữa: “Vậy người là ai?” “Nếu nói ra người chắc là không tin, thật ra... Ta không phải là người của thế giới này. Ta cũng không biết chính mình thế nào, chính là ngủ một giấc buổi trưa, vừa tỉnh lại liền biến thành Phùng...” “Còn chưa nói xong, một đạo kinh phong từ đối diện đã tiến đến, giây tiếp theo cổ ta bị nắm lấy, hai chân rời khỏi mặt đất. Dưới ánh trăng, mặt hắn ánh khí bức người, nhưng mà vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, “Còn muốn gạt ta?” “...Ta không lừa người...” Hai tay của ta dùng sức cào cổ tay hắn, khó khăn nói: “Nếu đúng như người nói, người tại sao lại biết ta họ Hoàng?” Ta nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, ta quả thật hỏi hắn có phải họ Hoàng hay không. Nghĩ thầm như vậy, ta quả thật muốn tự tát vào miệng mình. “...Người trước thả ta xuống dưới...” Ta đạp hai chân, bóp cổ ta thế này, bảo ta giải thích thế nào hả? Phùng chừng còn chưa giải thích xong ta đã tắt thở trước. Ai biết hắn chẳng những không thả lỏng, ngược lại còn tăng thêm lực đạo. Chỉ nghe thấy hắn cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Còn muốn đùa trò gian trá nào nữa? Muốn ta thay người trả lời sao? Hừ, nếu không phải ta chợt có ý nghĩ đi tìm Lão Ngoan Đồng thì còn không biết Hoàng Dược Sư ta thế nhưng đang bị một nữ tử đùa giỡn trong lòng bàn tay!” Chu Bá Thông! Ta trừng lớn mắt, hắn tin những lời ta nói với Chu Bá Thông? Ta nhất thời chết tâm. Được rồi, bây giờ nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. “Là...ta...lừa hắn...” Cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, ta cố hết sức nói: “Còn muốn nói dối phải không?” Giọng nói hắn rất mềm nhẹ nhưng khiến ta nghe được lại một thân mồ hôi lạnh. Cổ được buông lỏng, ta ngã ngồi xuống đất, không khí tiến vào làm nghẹn đường hô hấp, ta không thể khống chế mà ho khù khụ. Đột nhiên, sau gáy đau xót, một cây ngân châm lạnh như băng đi vào bên trong thân thể của ta. Ta đau kêu lên một tiếng, yếu ớt ngã xuống đất. “Biết đây là gì chứ?” Hắn ngồi xuống, vén lại tóc mai hỗn độn của ta, động tác mềm nhẹ giống như trước kia, nhưng mà giọng nói thì lạnh buốt vô cùng. Ta vô lực lắc lắc đầu. Hắn gọi lên một nụ cười tàn nhẫn, “Nghe qua phụ cốt châm rồi chứ?” Phụ cốt châm?! Ta thống khổ rên rỉ. Phụ cốt châm là độc môn ám khí của Hoàng Dược Sư, trên châm có tẩm độc dược, dược tính cũng là phát tác chậm rãi, mỗi ngày sáu lần, kim chế sự vận hành của máu, khiến người ta đau đớn khó có thể nói thành lời, không thể chết ngay, phải tra tấn cơ thể đến một hai năm sau đó. Người có võ công tốt vận công ngăn cản, nhưng mà càng chống lại càng đau, phải chịu khổ sở càng dữ dội. Hoá ra ngoại trừ Mai Siêu Phong, ta cũng có may mắn được thưởng thức cảm giác muốn sống không được muốn chết không xong này. Bỗng nhiên, ta cảm thấy có chút buồn cười. “Ha ha...” Nằm trên mặt đất, nhìn mặt trăng lạnh lẽo một mình trên bầu trời trống không, ta cúi đầu nở nụ cười. Trải qua những tháng ngày chung sống, ta còn tưởng rằng hắn đối với ta nảy sinh một chút tình cảm, không thể ngờ rằng, thật ra ngay cả người xa lạ cũng không bằng! “Ha ha ha ha...” Ta càng cười càng lớn, tưởng chừng như sắp cười đến lạc cả giọng. Nhập ngã tương tư môn, Tri ngã tương tư khổ. Trường tương tư hề, trường tương tư, Trường tương tư hề, vô tận cực. Tảo tri như thử quả nhân tâm, Hồi bất đương sơ mạc tương thức(*). Hồi bất đương sơ mạc tương thức! (*) Trích Trường tương tư của Lưu Ý Nương. Trong cảnh tương tư ấy Em tan nát cả lòng. Nhớ nhau hoài, nhớ nhau luôn Nhớ nhau chẳng dứt, càng thương nhớ nhiều Vĩ mà biết khổ vì yêu Thì ngày xưa ấy chẳng liều quen nhau! (Bản dịch của Đinh Vũ Ngọc.)

9. Chương 9: Hồi 9

Từ ngày hôm đó trở đi ta liền không gặp lại Hoàng Dược Sư nữa.

Ta cũng không tự mình đi tìm hắn, hiện tại người hắn không muốn gặp nhất có lẽ cũng là ta. Dược tính của phụ cốt châm còn chưa phát tác, tất nhiên ta cũng không khờ dại mà cho rằng đây là cây châm không mang theo độc dược. Hoàng Dược Sư có thể khống chế được thời gian độc dược phát tác, trên sách viết Hoàng Dược Sư hạ ba cây phụ cốt châm trên người Mai Siêu Phong, dược tính phải một năm sau mới bắt đầu phát tác, không biết cây châm lần này hắn cho ta là tính cho ta bao nhiêu thời gian? Ta cười tự giễu, ngay cả cơ hội giải thích hắn cũng không cho ta, còn lưu lại cái mạng này của ta làm cái gì? Vốn nghĩ rằng Hoàng Dược Sư sẽ đem ta giam giữ giống như giam Chu Bá Thông, nhưng hắn không làm. Có lẽ là lương trước đến ta một thân không vô nghệ, còn chịu phụ cốt châm của hắn khống chế, sẽ không thể chạy loạn

đi? Nhưng nếu hần thực sự nghĩ như vậy thì hần liền sai lầm rồi. Ta cũng không tính đợi trên đảo chờ hần xét xử. Bắt đầu từ lúc hần không chút mềm lòng đối ta hạ phụ cốt chằm, ta đã hiểu được bản thân ở trong trái tim hần một chút vị trí cũng không có, nếu ta còn ôm mộng hần đối bản thân vẫn còn một chút tình cảm mà bỏ đi cái mạng nhỏ thì cũng quá ngây thơ rồi. Cho nên, vẫn là thừa dịp hần đang bế quan, không rảnh để ý đến ta, nhanh chóng bỏ chạy mất dạng đi... Ta vô cùng không có khí phách nghĩ thâm. Bây giờ đào tẩu, nói không chừng còn sống được hai ba năm, ở lại trên đảo này, ai biết hần có thể hay không tâm huyết dâng trào mà nghĩ ra cái phương pháp biến thái nào đó đến tra tấn ta, khiến ta không thể quên được hần đối xử với những người có gan phản bội hần như thế nào. Hơn nữa... Tuy rằng ta có lỗi với hần trước, nhưng hiện tại ta cũng đã dùng mạng để đền, chẳng qua muốn trước khi chết được hưởng qua vài ngày vui vẻ, không tính là quá đáng chứ? Cùng với đối mặt với hần như vậy chẳng thà lão nương đi nơi nơi du sơn ngoạn thủy, một lần lại một lần vui vẻ trước khi chết. Sau khi nghĩ thông suốt, ta chậm chậm thu dọn, đem theo vài bộ xiêm y đơn giản, nhân tiện vợ vét tất cả những thứ gì đó đáng tiền bên trong phòng, chạy trốn chết thôi. Ta biết cứ mỗi ba ngày đều có con thuyền ra bên ngoài mua đồ về, ở cạnh Hoàng Dược Sư, ta tự nhiên cũng biết chút ít kỹ thuật dịch dung, hôm nay khi trời còn chưa sáng hần, ta đã đem màu da bôi thành đen, mặc lên nam trang, cải trang thành ách bộc, yên lặng mà trà trộn vào đám người lên thuyền. Trên thuyền có rất nhiều người, mọi người đều làm việc của mình, cũng là bình an vô sự. Kế hoạch thuận lợi ngoài ý muốn, khi thuyền xuất phát, cũng không ai phát hiện được thân phận của ta, không ai đuổi theo. Trời đã dần dần sáng, ta ngồi trên sàn tàu, quay đầu ra sau nhìn về phía đảo Đào Hoa đang càng ngày càng xa, cảm thấy một nỗi bi thương không lý do. “Sớm biết thì lúc trước đã đòi Hoàng Dược Sư một ít gì đó đáng giá...” Ta vừa chảy nước mắt vừa xem xét ngân lượng trong bao quần áo. Mặt trời phía trước mới mọc, ta nhìn sóng nhẹ lấp lánh trên mặt biển, trầm mặc. Trong những ngày còn lại của ta, còn có thể nhìn thấy bao nhiêu lần mặt trời mọc chứ? Ý thức được tinh thần của chính mình sa sút, ta ngăn người, lập tức vỗ vỗ hai bên má mình. “Không nên không nên, không thể tiêu cực như thế này được.” Ta đứng lên, hướng phương hướng con thuyền rời đi mà chỉ –Tạm biệt, Hoàng Dược Sư chết tiệt! Tạm biệt, đảo Đào Hoa chết tiệt! Trên đời lại không còn có Phùng Hành, từ hôm nay trở đi, lão nương muốn quay trở lại làm An Nhược Sơ vui vẻ như lúc ban đầu! *Thuyền dừng lại ở cảng của một trấn nhỏ. Thừa dịp mọi người bận rộn sắp xếp công việc, ta dựa vào dáng người nhỏ bé, nhanh như chớp trà trộn vào chợ cá bên cạnh, biến mất ở trong biển người. Ta mua xôi nếp quả, thanh thanh thơm thơm mà đi dạo trên đường phố. Từ xưa đến nay, thị trấn cảng đều đặc biệt phồn vinh, bởi vì thương nhân lui tới nhiều nên kinh tế phát triển tự nhiên sẽ tốt hơn so với thị trấn trong đất liền. Nhưng đối với ta, đến từ thành phố thực sự toàn là người mà nói, buôn bán nhỏ kiểu này cũng không tính là gì, sau khi đi dạo một vòng, ta đã có thể khái quát nắm được mức sống cùng tình hình của người dân ở nơi này. Ngồi dưới một gốc cây đại thụ hóng gió, nhìn người đến người đi trên ngã tư đường, ta lần đầu tiên ý thức được, bản thân mình hoá ra đã thật sự đi tới một triều đại hoàn toàn xa lạ. Vì sao trước kia ở đảo Đào Hoa lại không có loại cảm giác này nhỉ? Là vì... Có người kia làm bạn sao? Phát ra một chút ngẩn ngơ, lấy lại tinh thần, mới phát hiện chính mình không biết từ lúc nào đã dùng cái que mút quả vừa ăn xong viết lên đất ba chữ “Hoàng Dược Sư”. Ta lập tức ném cái que đi, nhảy dựng lên giống như nhìn thấy quỷ, dùng giấy đem mấy chữ loạn kia giẫm lên một lần, thẳng đến rốt cuộc nhìn không ra hình chữ mới thôi. Thở nhẹ một hơi, hiện tại không phải là thời điểm tự đi tìm phiền não, chính sự vẫn là nhanh chóng mà tìm một chỗ dừng chân mới đúng. Chỗ này thường xuyên có người của đảo Đào Hoa đi qua, chắc chắn không thể nán lại. Hơn nữa khi Hoàng Dược Sư phát hiện ra ta chạy trốn, nơi đầu tiên lục soát hần cũng sẽ là chỗ này. Nhưng mà, đi nơi nào cho tốt đây? Cái gọi là đại ẩn ẩn vu thị, muốn tìm một thân cây, khó khăn nhất là tìm ở một cánh rừng rậm; tương tự, muốn tìm một người, khó khăn nhất là tìm trong một biển người mê mông. Nam Tống ở phía nam sông Trường Giang, thành phố lớn nhất là Lâm An. “Lâm An...” Ta trầm ngâm. Đây chính là nơi mà nhân vật chính chạy đầy đường do đó phát sinh nhiều hiện trường nha... A, không đúng, đó là chuyện xảy ra sau khi Hoàng Dung rời đảo năm mười lăm tuổi, hiện tại cách khi đó còn bốn năm, nói không chừng khi ấy ta cũng đã bước vào quan tài rồi, sợ cái gì? Sau khi hạ quyết tâm, ta mua chút lương khô, đón một thuyền khách đi Lâm An. Vừa lên thuyền liền cảm thấy không khí có chút bất thường. Người trên thuyền phân trần tuyến rõ ràng, bên trái một phái, bên phải một phái, bên nọ đang giận dữ trừng bên kia, tràn ngập mùi thuốc súng. Ta chọn một góc dưới đuôi thuyền ngồi xuống, không để chính mình bị cuốn vào trong ác chiến bang phái. Đòi mạng, mấy người trừng thì trừng, đừng có đánh nhau a, thuyền mà đắm thì ai cũng không vui. May mà họ cũng ý thức được trên thuyền không thích hợp để đánh nhau, cho nên đôi bên chỉ khua môi múa mép trên chèo, xem ai rống được tiếng to hơn. Bởi vì cuộc đấu võ mồm của bọn họ quá mức trôi chảy, ta choáng váng một lúc lâu mới biết được đã xảy ra chuyện gì. Hoá ra bên giáp cùng bên ất vốn là huynh đệ, nhưng bởi vì tứ sự đệ bên giáp

đem tiểu sư muội bên ắt ăn sạch sẽ, nhưng sau lại không chịu trách nhiệm, thế là bên ắt quyết định vì tiểu sư muội lấy lại công đạo, hai bên bới vạ trở mặt thành thù. Ta ngó đầu ra nhìn hai đại nam nhân cãi nhau, thầm nghĩ người giang hồ đều nhân như thế này sao? Ta nhàm chán ngáp một cái, ánh mắt dừng lại trên người thiếu niên áo trắng đối diện. Theo khí chất mà xem xét, chỉ biết hẳn không cùng hội với mấy người kia, thật là một vị công tử phong nhã tuấn tú, chắc chắn vài năm sau sẽ trở thành một đại soái ca. Có thể là ánh mắt của ta rất dâm dăng, thiếu niên áo trắng nhú mày, hướng ta chấp tay nói: “Xin hỏi vị huynh đệ này, vì sao cứ trừng mắt nhìn thẳng tại hạ như vậy?” Ta xấu hổ ho khan, ta cũng quên mất chính mình hiện tại đang mặc nam trang. “A...Không, chỉ là cảm thấy tiểu huynh đệ thoát nhìn có điểm giống một vị cố nhân của tại hạ.” Nói bừa là được rồi. “Thì ra là thế.” Thiếu niên kia lập tức thả lỏng lông mày cười nói: “Không biết vị cố nhân kia của huynh đệ là người phương nào, có thể tại hạ cùng người đó cũng có quan hệ.” Gì? Cái này cũng tin? Thiếu niên vô cùng thuần khiết a. Ta đang muốn tùy tiện nói dối vài câu thì đột nhiên nghe được một tiếng hét to, ta vừa quay đầu lại nhìn, oa oa, thực sự đã đánh nhau! Ta nhảy dựng lên, nhìn tình hình chiến đấu của đôi bên, ở một chỗ lo lắng, “Này! Không được đánh a! Sẽ đắm thuyền mất!” Hiển nhiên không có ai nghe ta nói. Ta từ trong bao quần áo lấy ra một cái còi bạc, đây là đồ chơi cướp được từ chỗ Hoàng Dục Sư, người xem qua Titanic hẳn đều biết, đây chính là cách thức cứu mạng, cho nên khi đang lẩn trốn ta cũng không quên mang cái này theo. Ta chạy đến đầu thuyền, dùng hết sức ăn lớn tiếng thổi còi. “Tuýt – tuýt – tuýt –” Trên thuyền tức khắc một mảnh yên tĩnh. Ta vươn một ngón tay dài nhỏ ra, thẳng tắp chỉ hướng người nào đó, cả giận nói: “Ngươi! Nói ngươi đó! Còn đánh! Ngươi chính là tứ sư đệ đi?! Làm sai còn đánh người hăng hái như vậy, nào ngươi tàn rồi sao? Ngươi không thích thì lúc trước đừng có thượng(*) người ta! Toàn bộ đường cái đều là kỹ viện, ngươi muốn phong lưu khoái hoạt sao lúc trước không lấy vài đồng tiền đi tìm một ít nữ nhân không cần phụ trách? Làm sao mà cứ phải tìm con gái làng hoang nhà người ta? Cho dù ngươi ăn xong cảm thấy không hợp khẩu vị không muốn phụ trách thì cũng phải có thành ý một chút, ngươi có hiểu phụ kinh thỉnh tội(**) không? Còn đánh cả huynh đệ đến khuyên bảo ngươi mà không thấy hổ thẹn sao? Việc này nếu truyền ra ngoài chẳng nói con gái làng hoang, ngay cả nhóm phụ nữ ở kỹ viện cũng sẽ xem thường ngươi!”(*) từ này hay quá nên ta để nguyên, là “lên trên” đó ạ =))(**) Mang roi đến chịu tội. Đời Chiến quốc, Liêm Pha mang roi từ nhà đến xin lỗi Lạn Tương Như. Ta xoay người, chỉ vào nữ nhân đang khóc sụt sùi kia, “Còn có ngươi! Ngươi chính là tiểu sư muội đi?! Chuyện mình đã làm thì chính mình phải có trách nhiệm, lúc trước cũng là ngươi tình ta nguyện đi?! Hành động tính nết tốt trước khi cưới vốn chẳng có gì bảo đảm, trước khi hiến thân cho hẳn nên chính mình suy nghĩ cho rõ ràng, nếu không đủ khả năng để chơi thì đừng chơi! Nghĩ chỉ cần nhờ thân thể là có thể nắm được tâm của nam nhân sao? Đem hẳn đánh một trận rồi sao nữa? Hẳn vẫn sẽ không cần ngươi. Có thời gian làm mấy chuyện vô nghĩa này không bằng tự kiểm điểm lại hành động của bản thân một chút, chính ngươi cũng không quý trọng trinh tiết của mình thì nam nhân sẽ quý trọng sao?!” Trong lúc nhất thời không ai mở miệng nói nữa. Ta sửa sang lại tóc, hướng thuyền phu nói: “Phiền thúc tiếp tục chèo, cảm ơn.”

10. Chương 10: Hồi 10

Đi trên đường cái ở Lâm An, ta không chỉ một lần nhìn lên bầu trời không nói gì.

Ta hối hận, thật sự. Một trận quát tháo trên thuyền chẳng qua là kết quả của áp lực quá mức mà thôi, cũng chẳng phải xuất phát từ chính nghĩa gì cả, nhưng hiển nhiên có người không cho là như vậy. Sau khi đôi tình nhân kia bị ta rống lên cảnh tỉnh, thế nhưng lại ôm nhau mà khóc lớn tiếng, tiếp đó mặc danh kỳ diệu(*) mà hoà hảo.(*) không hiểu ra sao/không sao nói rõ được/ù ù cạc cạc (đấy, tùy mọi người chọn haha)Được rồi, cho dù như vậy, nhưng vì cái gì cứ bắt buộc phải coi ta như ân công, hoàn toàn không đếm xỉa đến ý nguyện của ta, mười mấy nam nhân cùng hộ tống ta lên bờ để cảm tạ một phen? Đại gia, ta bây giờ đang sống lẩn trốn a, bày đặt một đám lớn trai tráng theo sát cùng đi dạo đường cái, muốn bắt người ta chú ý cũng không cần làm như vậy. Với lại đám giang hồ nhân sĩ này, ta còn cực kì ít tiếp xúc, ai biết đi theo những người này, có thể hay không giẫy tiếp theo sẽ nhảy ra nhân vật nào liên quan nữa? Ta hướng về phía áo trắng thiếu niên vừa lúc cùng đường nháy mắt một cái, hẳn về mặt mờ mịt nhìn ta. Quả nhiên cái loại “ánh mắt biết nói” của nữ chính này chỉ tồn tại trong tiểu thuyết... Lần thứ hai ta không còn gì để nói, ta thừa lúc lực chú ý của mọi người không đặt lên người, đi qua kề tai nói nhỏ với hẳn. “Này, ngươi có biết võ thuật không?” “...Biết.” “Biết khinh công chứ?” “...Tàm tạm.” Ta khinh bỉ nói: “Ngữ khí của ngươi không thể khẳng định một chút được sao?” “Bởi vì bộ dạng ngươi như muốn ta đi làm chuyện gì thương thiên hại lý, ta không muốn bị ngươi lợi dụng.” Hẳn nhú mày nói thẳng. Ta bị câu trả lời của hẳn lôi ngã xuống đất...

Tiểu huynh đệ, người cũng quá trung thực đi...Được rồi, có thể về mặt của ta rất đáng khinh, không thể trách hần. Ta thu hồi về mặt lén lút, nghiêm mặt nói: “Ta có việc muốn nhờ người giúp.”“Là gì?”“Giúp ta đào tẩu.”“Vì sao muốn chạy trốn? Bọn họ thoát nhìn không giống bộ dạng muốn làm hại người.”Không muốn giải thích quá nhiều, ta không nhẫn nại mà kêu lên: “Tóm lại ta không muốn đi làm khách nữa!”“Vậy trực tiếp giải thích cùng bọn họ là được rồi.”“Ta thử rồi, bọn họ nói không đi chính là không giữ thể diện cho họ, ta còn cách nào?” Ta bắt đầu dĩ gơ tay.“Người chờ một chút.” Bỏ lại câu này, thiếu niên áo trắng tiến lên phía trước.“Này! Người muốn làm gì?” Ta nhanh chóng đuổi theo, chỉ thấy hần đi đến trước mặt một người trông giống đại sư huynh trong số đó, lễ phép nói: “Bạch huynh, ta cùng vị huynh đài này có hẹn với một lão lão tiền bối, ngày hẹn sắp tới, thật sự không nên đến quấy rầy quý phủ, không biết Bạch huynh có thể để chúng ta đi trước một bước, ngày khác đến thỉnh tội được không?”“Xin hỏi vị lão tiền bối mà tiểu huynh đệ nhắc đến danh hiệu là gì?”“Văn Tê tự Khô Mộc hoà thượng.” Thiếu niên áo trắng chấp tay nói.Khô Mộc hoà thượng? Có chút quen tai.Chỉ thấy họ Bạch cười ha ha hai tiếng, nói: “Vừa hay. Khô Mộc đại sư đang ở trong trang làm khách, hai vị huynh đệ liền không cần từ chối nữa, cùng nhau trở về thôi!”Ta bắt đầu hoài nghi nhóm người này thật ra là NPC(*), tám phần chúng ta nói Hoàng Dược Sư, hần cũng sẽ trả lời “Hoàng Dược Sư đang ở trong trang làm khách”.(*) viết tắt của Non-Player Character, nhân vật game điều khiển.Ta vô vô bả vai của thiếu niên áo trắng, nói thầm: “Ta đã nói rồi, người vẫn là ngoan ngoãn theo ta đào tẩu đi. Khô Mộc cái gì kia chắc cũng là người nói bừa đi? Chút nữa gặp mặt lại khó xử.”“Không, ta đi cùng bọn họ.” Hần lắc đầu.Ta kỳ quái nhìn hần, “Vì sao?”“Khô Mộc đại sư là sư phụ ta, ta đi chuyến này cũng là để tìm người.” * Quả nhiên, rắc rối của người ta là không phân biệt được thời gian, địa điểm cùng tâm hồn yếu ớt của thiếu nữ.Đồng minh duy nhất bấy giờ cũng phản chiến, ta còn có thể làm gì chứ? Chỉ có đi một bước tính một bước.Đi tới Phi Hà trang, ta được bố trí ở tại tây sương phòng, thiếu niên áo trắng đã sớm đi tìm sư phụ, ta còn chưa kịp hỏi hần tên là gì. Mãi đến thi dùng bữa tối ta mới lại nhìn thấy hần.Nhìn Khô Mộc đại sư ngồi ở ghế trên, ta ngoảnh sang thiếu niên áo trắng bên cạnh thấp giọng hỏi: “Này, người nói hòa thượng kia là sư phụ người, vậy người cũng là hòa thượng? Tại sao lại không để đầu trọc?”“Ta là đệ tử tục gia.”“Vậy ông ta khẳng định sẽ không đem sở học suốt đời đều dạy cho người.” Ta bĩu môi.“Khụ...” Hần ho một tiếng, thấp giọng nói: “Nhĩ lực sư phụ tốt lắm, đừng nói linh tinh.”“Oh.” Ta sờ sờ cái mũi. “Đúng rồi, ta còn chưa hỏi người, người tên là gì?”“Ta họ Lục, tên Quán Anh.”Lục Quán Anh... Tên này cũng quá quen tai ?Chờ một chút! Lục Quán Anh?! Ta dừng dũa lại, trừng lớn mắt hỏi: “Thiếu chủ Quy Văn trang Lục Quán Anh?!”“Người biết ta?” Không thể ngờ được có người biết danh hiệu của mình, trên mặt Lục Quán Anh nhỏ tuổi có một chút ngượng ngùng.Ta không để ý tới tâm tư thiếu niên trong suốt đây chờ mong lại sợ bị tổn thương của hần, không ôm hi vọng mà hỏi thêm một câu: “Phụ thân người sẽ không trùng hợp mà tên là Lục Thừa Phong chứ?”“Người cũng biết cha ta?” Hần tò mò hỏi.“Không... Ta không biết.” Ta yếu ớt nói.Vì sao? Vì sao ngay cả đi đến nơi này cũng bắt ta gặp phải nhân vật trong truyện? Hơn nữa nhân vật này còn cùng Hoàng Dược Sư có thiên ti vạn lữ(*) quan hệ! Rống!(*) nhiều, rất nhiều, nhiều lắm lắm, nhiều không đếm được =))Trong đầu ta đang nhanh chóng lập kế hoạch phải làm gì để rời xa những người này, bỗng nghe được Phi Hà trang chủ cùng Khô Mộc đại sư nói chuyện.Vốn những người này nói chuyện ta một chút hứng thú cũng không có, nhưng khi nghe được một cái tên, thần kinh thánh giác của ta không tự giác nhảy lên:“...Không sai, hai người này đúng là môn hạ đệ tử của Đông Tà Hoàng Dược Sư.”“Khó trách tâm ngoan thủ lạt như vậy... Đại sư, lần này thỉnh ngài đến chính là muốn mượn sức, cùng nhau thay võ lâm loại bỏ hai mầm họa này(*).”(*) nguyên văn là hai khối u ác tính () nhưng ta thấy nó cứ thế-nào-ý nên đổi sang như vậy...thỉnh đừng ném đá “Võ công của Hắc Phong Song Sát bên ngoài quỷ dị, chiêu thức độc ác, chỉ bằng sức lực của một mình lão phu, sợ rằng không thể ứng phó.” Khô Mộc đại sư khiêm tốn nói.Những gì bọn họ nói tiếp theo, ta không chú ý nghe. Theo ta biết, Trần Huyền Phong từ vài năm trước đã bị Quách Tĩnh giết chết, chỉ còn lại một người là Mai Siêu Phong, Hắc Phong Song Sát từ sớm đã chỉ là trên danh nghĩa. Có điều cái chết của Trần Huyền Phong trên giang hồ rất ít người biết, việc bọn họ cho rằng Hắc Phong Song Sát vẫn tồn tại như cũ cũng không trách được. Có chút kỳ quái là, theo lý thuyết, Mai Siêu Phong bây giờ hẳn phải đang tránh ở quý phủ của Hoàn Nhan Hồng Liệt làm một bà già quét rác kiếm luyện công trộm, hần không thể đem chính bản thân hoá thành trong suốt, làm sao có khả năng lộ ra hành tung, còn làm cho những người này đuổi giết?Âm thanh thảo luận dứt quãng bay vào trong lỗ tai:“...Hừ, Hoàng Dược Sư thân là một trong giang hồ ngũ tuyệt, thế mà ngay cả đồ đệ của chính mình cũng quản không tốt, để mặc cho bọn chúng xuất hiện làm xằng làm bậy như vậy, thật sự là không xứng có được danh hiệu này!”“Sư đệ, nói như vậy cũng không đúng, chẳng phải nói Hắc Phong Song Sát từ mười năm trước đã bị trục xuất sư môn?”“Vậy cũng là Hoàng Dược Sư không biết cách dạy...”“Ai, nói cẩn thận a, nghe đồn Hoàng Dược Sư rất bao che khuyết điểm của mình, để tử của

bản thân có thể đánh có thể mắng, nhưng không chấp nhận người khác nói một câu không phải.”“Sợ cái gì? Hấn không phải mười mấy năm chưa từng rời đảo sao? Ta nghĩ tám phần vì năm đó tại Hoa Sơn luận kiếm bại dưới Vương Trùng Dương, không còn mặt mũi ra ngoài gặp người...”“Hừ hừ, ta nghĩ a, nam nhân thôi, không phải đều vì hai thứ sao — quyền thế cùng nữ nhân. Hoàng Dược Sư cái gì cũng có, đương nhiên là vì nữ nhân.”“Nhưng mà không phải Hoàng Dược Sư có thể tử sao? Nghe đồn hấn yêu thể tử thắm thiết, cho dù thể tử đã qua đời cũng không tái thú(*).”(*) lấy vợ khác:“Ngốc a! Nam nhân nào sẽ vì thể tử đã chết mười mấy năm mà thủ thân như ngọc hử? Người làm được không? Ta nghĩ trên đảo hấn khẳng định có hậu cung, mỗi ngày đều trải qua khoái hoạt tả ủng hữu ôm, không rời khỏi đảo một bước, hắc hắc.”...Ta nghe một cách thích thú, không thể ngờ nam nhân bắt đầu bát quái thì một chút cũng không thua nữ nhân.Ta chợt có chút hiểu được tại sao Hoàng Dược Sư muốn đem nô bộc đều trở nên câm lại điếc, giang hồ a, biệt danh của mi là bát quái!Ăn xong bữa tối, ta trở lại phòng, đang muốn châm nến, trong bóng đêm đột nhiên có người từ phía sau bóp chặt cổ ta, một giọng nói khàn khàn truyền đến:“Không được cử động!”

11. Chương 11: Hồi 11

Cái đánh lửa trong tay “lạch cạch” một tiếng rơi trên mặt đất.

Ta bắt đầu nghi ngờ có phải ta đã chọc tới suy thần(*) không, nhiều phòng như vậy, thích khách đại nhân, vì sao người cứ cố tình nhằm phòng ta chạy chứ?(*) “suy” trong “suy vong”, “thần” trong “thần thánh” =))Ta thở dài một hơi trong lòng, chủ động mở miệng nói: “Có cái gì cần tại hạ phục vụ sao?” Nếu không có giết ta ngay lập tức vậy đại khái là có cái gì cần ta hỗ trợ rồi.Có lẽ phản ứng của ta quá mức trấn định, đối phương trầm mặc một lát, nghi hoặc hỏi: “Người không sợ?”Sợ a, nhưng lúc này sợ cũng không có ích gì phải không? Gắng sức kêu to chọc người ghét, không bằng phối hợp một chút, có thể đối phương cao hứng mà tiện thể tha cho ta.Thấy ta không trả lời, giọng nói khàn khàn cố ý đè thấp của đối phương lại vang lên lần nữa: “Đưa ta đến thư phòng của Bạch Băng Ảnh.”Bạch Băng Ảnh là trang chủ của Phi Hà sơn trang... Muốn đến thư phòng của hấn trộm này nọ sao? “Ách, ta chỉ là khách nhân, bắt ta làm con tin cũng không dùng vào cái gì được nha.” Ta cười ha ha hai tiếng:“Ai nói muốn người làm con tin?” Đối phương khinh thường mắng.Không phải con tin? “...Vậy người mang ta theo để làm gì?”“Bớt sàm ngôn đi, bảo người dẫn ta đi thì mau dẫn!”Ta nghẹn thật lâu sau, cuối cùng không nhịn được nói: “Không phải người lạc đường chứ?”Một sắc mặt trầm mặc.Được rồi, không ai quy định kẻ trộm không thể là lộ si(*). Ta thở dài một hơi, nói: “Thật xấu hổ, hôm nay ta vừa mới đến Phi Hà trang, đối với nơi này cũng không quen thuộc, người vẫn là đi tìm người khác thôi.”(*) chỉ mấy người mù đường, đi đâu lạc đó =))Chỉ thấy người nọ không kiên nhẫn nói: “Vừa rồi tìm người đều hết to nên bị ta một chưởng đánh chết rồi.”Ta không khỏi âm thầm thấy may mắn vì mình đã giữ bình tĩnh.Ta hảo tâm đề nghị: “Không bằng người ngày mai lại đến?”Cổ bị bóp chặt, giọng nói lạnh như băng từ phía sau truyền đến: “Người đang đùa giỡn ta sao?”“Đại hiệp tha mạng a!” Ta không có khí tiết phun lệ nói: “Ta ta ta đã hiểu rồi, ta giúp người hỏi vài người, người đi xa xa phía sau ta.”“Không được giở trò, cho dù ta đứng xa mười dặm cũng có thể cho người mất mạng ngay lập tức!”Ta mang lệ gạt đầu, thế giới nào a? Có võ công thì rất giỏi sao? Liên ức hiếp người không có võ công như ta!Đối phương buông cổ của ta ra, ta sờ sờ cái cổ đáng thương, không chớp mắt xoay người mở cửa ra khỏi phòng, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, không dám ngấm loạn, bình thường nhìn thấy bộ dạng của tội phạm đều trở thành người bị hại tiếp theo, ta cũng không muốn bị lòng hiếu kỳ của chính mình hại chết.Phía sau vô thanh vô tức, nhưng ta nghĩ người kia hẳn là theo kịp.Lúc sắp rời khỏi tiểu viện thì một đạo thân ảnh đi tới trước mặt. Không phải ai khác mà chính là Lục Quán Anh. Hấn nhìn thấy ta, có chút kinh ngạc hỏi: “Ồ, An huynh, còn chưa ngủ sao?”Phòng của Lục Quán Anh ngay tại cách vách phòng ta, có lẽ là đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi.Ta miễn cưỡng cười với hấn: “Người cùng sư phụ ôn lại chuyện cũ xong rồi?”“Ừ, đã trễ thế này, huynh muốn đi đâu?”“Người có biết thư phòng của trang chủ ở nơi nào không?”“Huynh hỏi cái này làm gì?”“Người chỉ cần nói cho ta biết là được rồi.” Ta nôn nóng nói, nếu cứ hỏi tiếp thì ngay cả mạng của người cũng không còn.“Huynh...” Hấn đột nhiên không nói nữa, tiếp sau quát: “Ai?!”Chớp mắt, thân ảnh Lục Quán Anh đã nhảy ra xa mấy trượng, cùng một bóng đen tranh chấp không ngớt. Công phu của bóng đen kia hiển nhiên cao hơn hấn không chỉ một hai bậc, Lục Quán Anh rất nhanh liền rơi vào thế yếu, liền tiếp bại lui.Nếu đối phương hành tung bại lộ, ta cũng không khách khí với hấn nữa, ta lấy ra cái còi treo ở ngực, dùng sức thổi hai tiếng, vừa chạy vừa hô lớn: “Người đâu! Người đâu! Có cướp!” Tiểu huynh đệ, cố gắng chống đỡ tiếp, ta đi tìm viện binh!Mới chạy được hai bước, thất lưng đã bị ngân

tiên quán lấy, ta cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, giãy tiếp theo cổ đã bị hắc y nhân mạnh mẽ bóp lại, móng tay thật dài cắm vào trong thịt. Đến tận giờ phút này, ta mới nhìn thấy rõ ràng diện mạo của người nọ. Nữ nhân... Còn là một người mù... Hơn nữa kiểu tóc kinh điển kia... Nếu có thể trực tiếp ngắt xỉu thì thật là tốt biết bao a. Lão thiên gia, người xác định không có ân oán gì với ta chứ? Khoé mắt ta từ từ chảy ra nước mắt, không phải vì quá cảm động, mà là... Mai Siêu Phong tỷ tỷ, ngài bóp thật sự là rất đau! Ngài rốt cuộc là đã bao lâu chưa sửa móng tay? Chỉ thấy nàng vươn tay kia sờ loạn trước ngực ta một trận, đến tận khi đụng tới cái còi kia, hừ lạnh một tiếng, giựt một cái rồi thu vào trong lòng mình... (Này nha, không được lấy đồ của người khác! = =') (*) (*) Những mở ngoặc thế này đều là chú thích của tác giả nhé, không phải lời của ta đâu. Thấy ta bị bắt, Lục Quán Anh từ dưới đất đứng lên, vung trường kiếm chém về phía Mai Siêu Phong, Mai Siêu Phong nghe tiếng động phân biệt vị trí, trường tiên vung lên, quăng Lục Quán Anh ra xa mấy thước, một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra, nhuộm đỏ cả vạt áo tuyết trắng. Tiểu huynh đệ, đừng đánh a! Người đánh không lại nàng ta! Ta muốn nói, nhưng cổ họng bị kẹp quá chặt chẽ, căn bản không có biện pháp mở miệng, chỉ có thể thầm lo lắng. Những người khác đâu mất rồi? Toàn bộ đều tiêu chảy sao? Lâu như vậy mà còn chưa tới! Hừ, tiểu quỷ đáng ghét! Làm hỏng chuyện tốt của ta." Mai Siêu Phong quay sang ta, mắng: "Người cũng vậy, vô dụng!" Nói xong một con dao từ sau gáy ta bổ xuống dưới, thân hình ta cứng đờ, toàn thân xuất hiện cảm giác băng lãnh kì dị. Động tác của Mai Siêu Phong dừng một chút, lấy tay sờ sờ sau gáy của ta, lạnh lùng nói: "Nói! Người bị ai hạ châm?" Còn có ai! Không phải là tên sư phụ khốn kiếp của ngươi sao?! Hàm răng ta phát run, toàn thân cũng run rẩy, căn bản không làm sao trả lời vấn đề của nàng. Bên tai truyền đến âm thanh ồn ào, tiếp theo là tiếng binh khí chạm nhau, có lẽ là cứu binh đến. Ta đau đến mức nói không ra lời, chỉ thấy thiếu niên kia vẻ mặt lo lắng chạy đến chỗ ta. Ta nhìn tiếng rên rỉ trong miệng xuống, biết là vô dụng, nhưng cũng chỉ có thể đem tay hắn nắm chặt như một khúc gỗ. "An huynh, ngươi làm sao vậy?" Giọng nói Lục Quán Anh vang lên bên tai. Trong đầu là âm thanh ong ong, đột nhiên, cảm thấy có cái gì nổ "Bang", ta "Oa –" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. * Đảo Đào Hoa... Hoàng Dược Sư đứng bên cửa sổ, thưởng thức phong cảnh bên ngoài. Một thân ảnh vô thanh vô tức quỳ gối phía sau hắn. "Thế nào?" Hắn không chút để ý mở miệng. "Bẩm báo chủ nhân, vẫn chưa có một chút tin tức nào." "Hử?" Hoàng Dược Sư chọn mi, "Không khoẻ mà còn biến mất trong nhân gian rồi?" "Thuộc hạ hành xử chưa tận lực, xin chủ nhân trách phạt." Hoàng Dược Sư ngắm nghía ngọc tiêu trên tay, khuôn mặt nhìn không ra nửa điểm cảm xúc. Bốn phía im lặng đến nỗi ngay cả một chiếc kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy, người quỳ trên mặt đất trán bắt đầu chảy ra lấm tấm mồ hôi. Đột nhiên, người trên mặt đất phát ra một tiếng hét thảm thiết, mắt trái đau đớn, máu đỏ tươi từ hốc mắt trào ra, tròng mắt thê thảm lăn đến bên chân. "Lần sau nếu lại không tìm thấy người, người cũng đừng tới gặp ta, tự mình móc nốt bên mắt phải đi." Hoàng Dược Sư mắt lạnh lướt qua người kia, thản nhiên nói. "Tạ ơn chủ nhân đã không giết!" Không dám lưu lại thêm nữa, hắc y nhân làm lễ, thân hình chợt lóe, nháy mắt biến mất vô tung. Hoàng Dược Sư đứng tại chỗ trong chốc lát, lấy lại tinh thần mới phát hiện ngọc tiêu trên tay thế nhưng lại bị chính mình trong lúc vô ý sử xuất nội lực tạo thành vết rạn nứt. Tầm nhìn thu lại, dừng lại trên những bức hoạ phân tán cách đó không xa. Hắn đến gần, ngón tay nhẹ nhàng, nhặt lên một bức trong số đó, người được vẽ tay cầm cờ trắng, mày liễu hơi nhíu, vẻ mặt do dự, tựa hồ đang tự hỏi bước tiếp theo nên đi như thế nào. Từ khi người nọ rời đi, hắn mỗi ngày đều vẽ tranh, thử vẽ ra bộ dạng A Hành trong trí nhớ, nhưng mà mặc kệ vẽ như thế nào, đều không thể vẽ lại thần khí của A Hành năm đó. Mỗi nét mỗi bức hoạ, trong đầu tất cả đều tràn ngập nét cười hay nhăn mày của người kia, khiến hắn tâm phiền ý loạn. Đáng chết! Biết rõ phụ cốt chằm trong thiên hạ chỉ có hắn giải được, vì sao còn muốn chạy trốn? Chẳng lẽ nàng không sợ cái đau đớn chằm chằm từ xương cốt đến trái tim kia sao? Nếu không tìm thấy nàng, nếu không tìm thấy nàng... Tâm tình đột nhiên khó chịu, bàn tay khẽ nắm, làm dung nhan người trong bức hoạ nhúu lại.

12. Chương 12: Hồi 12

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bởi vì người xuất trường sẽ càng ngày càng nhiều nên chương này bắt đầu chuyển sang ngôi thứ ba.

* * *Bốn năm sau Một tiểu cô nương mặc xiêm y màu vàng nhạt cầm giỏ thức ăn đi xuyên qua đường cái huyền ảo, khi đến cuối đường thì rẽ vào trong một gian cửa hàng. Đi vào, liền lớn giọng gọi: "Sơ tỷ! Sơ tỷ!" Trong gian phòng nhỏ bên cạnh truyền ra một thanh âm khàn khàn: "Lăng Nhi, đã mua về rồi sao? Để ở bên ngoài, ta sẽ đi ra ngay." Lát sau, một nữ tử tóc toàn một màu trắng từ trong gian phòng đi ra, chỉ

thấy động tác nàng chậm chạp, giống như một người già. Lăng Nhi vội vàng đi tới đỡ nàng. “Sơ tỷ, tỷ lại may quần áo sao?” “Đúng vậy, vừa rồi có người đến đặt hàng, nói cần dùng gấp, ngày mai sẽ đến lấy.” An Nhược Sơ mỉm cười nói. Lăng Nhi nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, mặt không khỏi có chút đỏ. Sơ tỷ là nữ nhân đẹp nhất nàng từng gặp qua, nhưng mà không biết nàng sinh bệnh gì, tóc thế nhưng đã bạc trắng, giọng nói khàn khàn, nhìn từ xa, còn tưởng là một phụ nữ già yếu. Đáng tiếc a đáng tiếc, đường đường là một tiểu mỹ nhân a. “Sơ tỷ, cơ thể tỷ không tốt, có một chút công việc cũng không cần nhận mà.” “Lần này đặt hàng chính là chủ nhân của Trầm phủ, chúng ta không thể đắc tội được.” Lăng Nhi khinh thường hừ một tiếng, “Không phải chỉ là một tên chó cạy gần nhà gà cạy gần chuồng sao? Con gái đơn giản chỉ là một mỹ nhân, liên tâm cao khí ngạo, xin lỗi, hậu cung ba ngàn giai lệ, cho dù hiện tại hoàng đế để ý nàng, nhưng sớm muộn gì cũng thất sủng thôi!” An Nhược Sơ phì cười, sợ nàng tuổi nhỏ không giữ được miệng đắc tội với người ta, bèn nghiêm mặt lại, giáo huấn: “Lời này nói ở đây thì không sao, nhưng không thể chỗ nào cũng nói, biết không?” “Vâng, Sơ tỷ!” Lăng Nhi đảo mắt, còn giáo huấn người cơ đấy, bình thường không phải toàn là nàng sao? “Đúng rồi, Sơ tỷ, cửa hàng may này của tỷ càng ngày càng được hoan nghênh, khách nhân cũng càng ngày càng nhiều, tỷ có nghĩ tới mở rộng một chút không?” Sơ tỷ thiết kế quần áo chẳng những đẹp mắt mà hình thức cũng mới mẻ độc đáo, khó nhất là, từ khi nàng thiết kế xiêm y tới nay, hầu như không có một kiểu dáng nào bị lặp lại, rất được tiểu thư quan lại yêu thích. Mọi người khẩu nhĩ tương truyền, trong nghề cũng có chút danh tiếng. An Nhược Sơ gõ gõ đầu nàng: “Sơ Sơ tỷ của ngươi còn chưa làm trâu làm ngựa đủ sao? Tiền không cần nhiều, cũng đủ duy trì cuộc sống là được.” “Oh.” Lăng Nhi sờ sờ cái mũi, “Đúng rồi, Sơ tỷ, đây là gà rán tỷ bào muối mua, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.” Nói đến gà rán mình yêu nhất, nước miếng An Nhược Sơ đều nhanh chóng chảy ra, vươn bàn tay tái nhợt cầm một miếng bỏ vào trong miệng, trên mặt nhin không được lộ ra biểu tình hạnh phúc. A! Mỹ vị nhân gian a! A, Lục công tử.” Lăng Nhi kinh hỉ chào thiếu niên vừa xuất hiện trước cửa. An Nhược Sơ vừa mới nghe được đã rất nhanh nuốt miếng gà vào bụng, đồng thời tay bận chân rồi(*) đem gà rán bỏ lại vào giỏ thức ăn.(*) thủ mạng cước loạn. Muốn chết, đến lúc nào không đến lại chọn đúng lúc này. “Sơ tỷ.” Lục Quán Anh gọi. An Nhược Sơ xoay người, cho hắn một nụ cười mình nghĩ rằng sáng lạn nhất để che dấu tội lỗi của bản thân: “Đệ tới rồi, ha ha...” “Ừm, ta tới đây bàn chuyện, bây giờ đã xong, vừa lúc có thể giúp tỷ cùng về trang.” Cho dù hắn không nói rõ, An Nhược Sơ cũng đại khái có thể biết hắn tới đây để làm gì. Tiểu tử này từ khi quen biết huynh đệ Nhất Ban sơn trại liền bắt đầu hoạt động thủy khấu. Hắn dù tuổi trẻ nhưng nay đã là cầm đầu của thủy khấu ở Thái Hồ. Lúc này đến Tô Châu, dự đoán lại có “công tác” mới phải làm, đến đây thám thính tin tức. “Chuyện kia, ta tự mình đi cũng được, không cần phiền phức.” An Nhược Sơ cười trừ ha ha, dùng hết sức che giấu hộp thức ăn phía sau. Lục Quán Anh nhìn lại đôi mày anh tuấn, hỏi: “Sơ tỷ, tỷ đang giấu cái gì phía sau vậy?” An Nhược Sơ ra vẻ hào phóng mà thôi lui, “Cũng không có cái gì, ha ha, chỉ là Lăng Nhi tham ăn mua một chút đồ ăn vặt thôi, đệ muốn thử xem hay không?” “Sơ tỷ, muối dẫu...” Lăng Nhi muốn thanh minh. An Nhược Sơ trừng mắt liếc nàng một cái. “Sơ tỷ.” Lục Quán Anh nghiêm mặt. An Nhược Sơ cúi đầu tội lỗi. Ai, vẫn là trước kia thuần khiết a, tùy tiện nói cái gì cũng tin, bây giờ người trưởng thành, đều không lừa được nữa. Từ thiếu niên thanh thuần biến thành một tiểu quỷ gia, chuyển biến đúng là khiến cho người ta trở tay không kịp a. Nàng liên tục thở dài. Lục Quán Anh mở hộp thức ăn ra, nhìn thấy gà rán bên trong, mặt đều xanh lại: “Chẳng phải đã nói không được ăn đồ rán gì đó sao? Tỷ như vậy thì bệnh bao giờ mới tốt lên được?” “Dù sao cũng không khỏi được...” Nàng lẩm bẩm. So với bảo vệ cuộc sống bất cứ khi nào cũng có thể kết thúc này, không bằng tận hưởng lạc thú trước mắt. Thấy nàng như thế, Lục Quán Anh cũng không mắng nàng nữa, giọng nói có chút mềm mỏng, “Ta biết mấy năm nay tỷ rất khổ, nhưng thân ở tại non xanh, lo gì không có củi đốt(*). Sự tình còn chưa kết thúc, không được dễ dàng bỏ cuộc.”(*) Lưu đắc thanh sơn tại, bất phạ một sài thiêu. Nàng ban đầu cũng đã nghĩ như vậy a, nhưng mà bốn năm, suốt bốn năm, mỗi một ngày đều phải chịu đựng cái đau đớn xuyên tim kia, tóc bạc, giọng khàn, người không ra người quỷ không ra quỷ, nàng đã sớm không còn ôm hy vọng gì rồi. “Cha sẽ tìm được phương pháp.” Lục Quán Anh an ủi. Nàng nhẹ nhếch khoé miệng, cha người chính là đệ tử của Hoàng Dược Sư, ngay cả hắn cũng không biết, trên đời này ai còn có thể giải? Bốn năm trước, sau khi bị Mai Siêu Phong đánh một chưởng kia, phụ cốt châm trong cơ thể An Nhược Sơ phát độc. Lục Quán Anh tìm đến đây rất nhiều đại phu nhưng đều bó tay không có cách giải quyết, rơi vào đường cùng, hắn đưa nàng về Quy Vân trang, đưa tới chỗ phụ thân Lục Thừa Phong thông thạo y thuật chữa được ngựa chết thành ngựa sống. Lục Thừa Phong vừa nhìn thấy An Nhược Sơ thì cả người đều ngây ngẩn. Trên thế giới sao có thể xuất hiện người giống đến như vậy? Người này quả thực chính là phiên bản của Phùng Hành! Cho dù người này thân mặc nam trang, cũng không giấu được sự thật nàng là thân nữ nhi, hơn nữa xét đến phụ cốt châm trên người nàng, tựa hồ cùng Hoàng Dược Sư có quan hệ. Cùng Hoàng Dược Sư có quen biết, nếu hắn ra tay giúp, thế

nào một ngày Hoàng Dược Sư biết, rất có khả năng giận chó đánh mèo liên lụy đến hắn. Nhưng mà, nếu không cứu, hắn lại không đành lòng để mặc nữ tử có bộ dạng giống sư mẫu như đúc này không để ý...Sau một phen suy tính, hắn vẫn quyết định cứu.Chờ nàng tỉnh lại, hỏi rõ ràng ngộ nguồn rồi lại giết nàng cũng không muộn.Lục Thừa Phong tuy rằng không thể giải độc của phụ cốt châm, nhưng mà hắn có thể sử dụng các dược vật để trì hoãn thời gian độc tính phát tác. Độc trên phụ cốt châm một ngày phát tác sáu lần, dưới sự khống chế của hắn, một ngày giảm còn ba lần. Nhưng mà hắn biết, đây chỉ là trị phần ngọn chứ không phải trị tận gốc, thời gian phát tác chậm lại, cũng đại diện cho thời gian sống ngắc ngoải của người này dài ra, đây không hẳn là một chuyện tốt. Người có công phu cao tới đâu, thân trúng phụ cốt châm thì cũng nhất định phải chết, huống gì là một nữ nhân tay trái gà không chặt? Cái đáng mừng duy nhất là nàng không có võ công. Người có võ công tốt sẽ vận công ngăn cản, nhưng mà càng ngăn càng đau đớn, phải chịu khổ sở càng kịch liệt.Nhưng ngay cả như vậy, thống khổ mà phụ cốt châm mang đến cũng không có người thường nào chịu đựng được.Không thể ngờ, An Nhược Sơ vẫn chống chọi.Hơn nữa, còn chống chọi trong suốt bốn năm trời.

13. Chương 13: Hồi 13

Du thuyền Thái Hồ, cảnh trí hai bên bờ sông khiến người say mê.

An Nhược Sơ gối hai tay sau đầu nằm ở trên thuyền tre, nhìn mây trắng từ từ trôi trên bầu trời, gió thổi mặt hồ hiu hiu, nghe tiếng thuyền lướt trên mặt hồ khiến nước chảy róc rách, cảm thấy thời gian như ngừng trôi.Nếu cả đời cứ như vậy, dường như cũng rất tốt.Có đôi khi nhìn thấy cảnh vật xinh đẹp như vậy, nàng sẽ quên đi bệnh tật trên chính cơ thể mình.Nàng nhớ được trước kia hồi trung học từng đọc qua một tác phẩm, bên trong có một câu như thế này:Thiên hà ngôn tai? Tứ thì hành yên, bách vật sinh yên, thiên hà ngôn tai?(*)(*) Trời có nói gì đâu? Bốn mùa qua lại, vạn vật sinh trưởng, trời có nói gì đâu? (Trích Luận ngữ thiên 17 –Dương Hóa)Trời xanh ở trên, vẫn yên lặng không nói gì, mà bốn mùa vẫn cứ luân chuyển, vạn vật sinh sôi. Trời xanh còn cần nói sao?Đúng vậy, trời xanh không biết nói, nó chỉ biết mang theo khuôn mặt tươi cười mà buông mắt nhìn xuống muôn dân thiên hạ., xem bọn họ thương tích đầy mình mà trải qua luân hồi vô cùng vô tận.Không phải là không đau đớn, chỉ là đối mặt với trời đất bao la này, sẽ cảm thấy đau đớn của bản thân tuyệt nhiên nhỏ bé không đáng kể. Trên đời người chịu khổ chịu sở nhiều lắm, nàng chẳng qua là một hạt bụi nhỏ bé giữa muôn vàn chúng sinh mà thôi, cho dù hơi phi yên diệt(*), cũng sẽ chẳng tổn thương đến một nắm đất vàng trong lòng người nào đó.(*) tan thành tro bụi.Nàng nhìn về phía thiếu niên đang đứng đầu thuyền, mới bốn năm mà đã cao lên như vậy:“Quán Anh, đệ tính toán thời gian bằng cách nào?” Nàng không chút để ý hỏi.Lục Quán Anh quay đầu lại nhìn nàng một cái, suy nghĩ một chút, đáp: “Ta dùng chiêu thức võ công để tính toán thời gian.”“Hả?” Nàng nâng mắt.“Mỗi lần học một chiêu thức mới cần thời gian xấp xỉ ba ngày mới có thể nhớ rõ, ta cứ dựa vào việc đó để tính toán.” Hắn đáp, “Vì sao hỏi như vậy?”“Không có gì, tò mò nên hỏi một chút.” Nàng trở mình, ghé vào mạn thuyền, vươn ngón trỏ từng chút từng chút một mà trên chọc dòng nước trong suốt trong hồ.Mặt hồ phản chiếu hình ảnh mái tóc bạc của nàng, nàng ngơ ngác nhìn, ngay cả động tác trên tay cũng đã quên.Trước kia khi chưa đến thế giới này, nàng chỉ dùng đồng hồ để tính toán thời gian. Thời điểm ở đảo Đào Hoa, nàng để ý thay đổi của nhật nguyệt để tính. Vậy mà bốn năm gần đây...nàng chỉ dùng số lần đau đơn mỗi ngày để xác định thời gian.Một lần, hai lần, ba lần...Một ngày.Một lần, hai lần, ba lần...Hai ngày.Giờ giấc đêm ngày đều mất đi ý nghĩa, cái duy nhất có thể khiến cho nàng cảm giác được thời gian trôi qua chính là nỗi đau đớn ngấm vào tận tim kia.Lục Quán Anh nhìn thoáng qua nàng, thấy thần sắc nàng có điểm hoảng hốt. không khỏi có chút lo lắng.Hắn chủ động mở miệng kêu gọi chú ý của nàng: “Sơ tỷ.”“Ừm?” Nàng miễn cưỡng đáp:“Nếu hết bệnh rồi, tỷ muốn làm cái gì?”“Muốn làm cái gì a...Ta cũng chưa nghĩ tới.” Nàng cười đáp:“Không bằng bây giờ nghỉ xem?”Nàng có thể chứ? Nàng còn tư cách để ảo tưởng về tương lai sao? Nếu cứ ôm hy vọng, kết quả trái lại cái gì cũng không thực hiện được, ai sẽ tới bồi thường tổn thất của nàng?Thật ra ta đối với yêu cầu sống rất đơn giản, chỉ cần có một mái nhà che trên đầu, ba bữa cơm nóng ăn no... Ô, có thể có thêm mấy miếng gà rán nữa, sau đó không đau không bệnh mà trải qua cuộc sống yên bình cũng đủ rồi.”“Chỉ là như thế này?”“Ừm, chỉ là như vậy.” Nàng gật đầu. Dục vọng con người vô cùng vô tận, nàng không dám nói sau khi nàng có được tất cả xong có thể có thêm dục vọng mới hay không, nhưng mà với nàng bây giờ mà nói, đây là cuộc sống mà nàng rất muốn.Lục Quán Anh nhớ lại khi bọn họ gặp mặt lần đầu, lúc đó nàng mặc nam trang, khuôn mặt không có cái yếu ớt của các cô gái khuê tú bình thường, khi chỉ vào mặt người khác mắng nhiếc thì tinh thần phấn chấn, làm cho người ta bất tri bất giác đều đem ánh mắt tập trung trên

người nàng. Từ khi nào thì bắt đầu, trong mắt nàng không còn thấy sắc thái như vậy nữa? Một hai năm đầu, ánh mắt nàng còn có bóng dáng của cái thần nhiên năm đó, nhưng hai năm gần đây, cặp mắt đen láy kia giống như đột ngột trở nên tĩnh lặng lại, như tro tàn không còn ánh sáng. Sơ tỷ nàng...e rằng sắp không được. Ý niệm này hiện lên trong đầu hần, tay nắm mái chèo không nhin được nắm chặt lại. Không thể được, nhất định phải nghĩ biện pháp. Hần từng hỏi phụ thân bệnh của Sơ tỷ là gì, nhưng mà mỗi lần hỏi đến vấn đề này, phụ thân đều cố ý lảng tránh nghi vấn của hần, khi tiến hành chữa trị cũng không cho phép hần ở bên cạnh quan sát. Cái làm hần cảm thấy kỳ quái nhất, là thái độ của phụ thân đối với Sơ tỷ. Từ phản ứng không bình thường của phụ thân khi nhìn thấy Sơ tỷ, hần có thể khẳng định rằng phụ thân trước từng quen biết Sơ tỷ. Lục Quán Anh nhớ lại khi cùng An Nhược Sơ gặp mặt, nàng cũng nói bộ dạng hần giống với một vị cố nhân, chẳng lẽ vị cố nhân này chính là phụ thân? Nhưng vì sao bọn họ lại không chịu thừa nhận bản thân từng quen biết đối phương? Còn một chút khiến hần nghĩ không ra, phụ thân hai chân tàn tật, quanh năm ở nhà, mà Sơ tỷ nhìn qua cùng lắm là hai mươi tuổi, bọn họ có cơ hội nào mà quen biết đối phương chứ? Lúc trước quan hệ của bọn họ là gì? Từng bí ẩn một nối tiếp nhau xuất hiện, khiến trong lòng hần cảm thấy bất an. Hần nhìn sang nữ tử đang nhàm chán nghịch nước ở một bên. Sơ tỷ, đến cùng tỷ là ai? * Sau khi đưa An Nhược Sơ đến Quy Vân trang, Lục Quán Anh liền biến mất vô tung. Tám phần lại là đi vào nhà ai cướp của, An Nhược Sơ thầm nghĩ. Quên đi, bốn năm gần đây, nàng đã thực sự thông thuộc Quy Vân trang, không sợ lạc đường. Đi vào Quy Vân trang, nàng thảnh thơi đi qua đình thài lâu các có ẩn giấu huyền cơ. Quy Vân trang phỏng theo thiết kế của đảo Đào Hoa, mặc dù trang bố trí kỳ lạ, nhưng cũng không thể sánh bằng cái kì diệu của đảo Đào Hoa mở ra âm dương, càn khôn đảo ngược. Ở phương diện này, Lục Thừa Phong chỉ học được chưa đến nửa thành từ Hoàng Dược Sư. Cho nên đối với An Nhược Sơ quen thuộc đi trong đảo Đào Hoa phức tạp mà nói, chút tài mọn này cũng không tính là cái gì. Nói như vậy, thời gian ngắn ngủi ở đảo Đào Hoa, nàng thật sự học được không ít tri thức hữu dụng đâu. Trước kia luôn giả vờ đi theo bên người Hoàng Dược Sư, học được nhiều thứ này nọ nhưng cũng chỉ có cảm giác thoáng qua không rõ. Thế nào biết sau khi ra đảo lại cùng người bình thường có chút giỏi giang hơn, mới nhận ra nàng đã trở thành nửa kỳ tài. Nhìn lên trên mình không bằng ai, nhìn xuống dưới không có ai bằng mình. Người a, vẫn là so sánh với người kém mình thì có vẻ tốt một chút, ít nhất như vậy còn có thể phát hiện gì đó đáng an ủi. Đi tiếp đi tiếp, nghe được phía trước truyền đến một chút âm thanh cười nói. Quy Vân trang có khách? Nàng theo bản năng dừng bước chân. Tính cách Lục Thừa Phong cao ngạo tự lập, đối với người nhìn không vừa mắt lại khinh thường không thêm để ý, ít người có được sự coi trọng của hần. Vì thế Quy Vân trang ít khi có khách nhân, cho dù có, cũng là thiếu chủ Lục Quán Anh tiếp đón ứng đối, Lục Thừa Phong rất ít quan tâm. Đối với chuyện này, An Nhược Sơ chỉ có thể nói, thầy nào trò nấy. Là ai mà phải đích thân Lục Thừa Phong ra mặt tiếp đãi? Ánh sáng trời chiều còn sót lại chiếu lên người nữ tử tóc bạc vẫn đứng không nhúc nhích, một trận gió thổi qua, nàng mới phát hiện trong lòng bàn tay sớm đã thấm ướt mồ hôi. Bốn năm. Tính toán, Hoàng Dung cũng đã mười lăm tuổi rồi. Nên tới, hay là không nên tới đây... Nàng ngẩng đầu chăm chú nhìn về mặt trời chiều đã khuất một nửa vào ngọn núi phía tây, cảm giác mỗi một sắc xuất hiện. Buông lỏng thân thể, lúc này đây, nàng có thể trốn đi nơi nào?

14. Chương 14: Hồi 14

Bóng đêm chậm rãi buông xuống.

An Nhược Sơ trốn trong hòn giả sơn, chịu đựng đau đớn khó nhin gấp mấy lần bình thường. Đêm nay Thái Hồ dường như không yên tĩnh, tiếng tù và u u kêu suốt cả buổi tối. Nàng vô ý mà đếm từng tiếng một, ở trong lòng tính toán xem cái đau đớn chết tiệt này đến bao giờ mới có thể ngừng lại. Hôm nay là đêm trăng tròn, thuốc lần trước Lục Thừa Phong đưa cho nàng đã uống hết, hôm nay vốn là muốn đến lấy thuốc cho tháng sau, ai biết hần lại cùng Hoàng Dung Quách Tĩnh vui vẻ gặp lại, hoàn toàn quên đi người qua đường giáp là nàng. Vì tránh để chạm mặt Hoàng Dung, nàng không gọi hạ nhân thông báo cho hần, tự mình trốn đi. Đảo Đào Hoa nơi nơi đều có thể thấy được bức họa Phùng Hành, Hoàng Dung khẳng định là có thể nhận ra bộ dạng của mẹ nàng. Dựa vào khuôn mặt này của Phùng Hành, nếu chạm mặt cùng Hoàng Dung, sự tình liền phiền phức. Hơn nữa tình hình bây giờ, nàng cũng không dám đi gặp Lục Thừa Phong. Làm đồ đệ của Đông Tà Hoàng Dược Sư, nàng chắc chắn Lục Thừa Phong cũng tuyệt không phải là hạng người lương thiện gì. Nếu không nhìn thấy nàng cùng Phùng Hành giống nhau như vậy, hần khẳng định cũng sẽ không cứu nàng. Trên thực tế, nàng cũng lợi dụng tâm lý này của hần, da mặt dày mà ở lại Quy Vân trang, muốn hần giúp bản thân chữa trị. Đối với thân thể, nàng cố ý không đề cập tới một chữ, chỉ nói Hoàng Dược Sư

không lập tức giết nàng, mà chỉ hạ phụ cốt châm, tự nhiên sẽ có lý do của hắn. Lục Thừa Phong truy hỏi nguyên nhân Hoàng Dược Sư không giết nàng, nhưng nàng chỉ cười không nói. Một chiêu này thế nhưng rất lợi hại, bốn lạng đẩy ngàn cân, khiến cho Lục Thừa Phong thắc mắc một mình, thắc mắc đi thắc mắc lại rồi bản thân sẽ tự tổng kết ra một đáp án hợp lý. Quả nhiên, tuy rằng Lục Thừa Phong đối với kiểu nói của nàng nửa tin nửa ngờ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám gây khó dễ cho nàng. Để có được sự tin tưởng của hắn, nàng còn khoe khoang rằng nàng có một cách khiến cho Hoàng Dược Sư tha thứ cho hắn, để hắn trở thành đồ đệ một lần nữa. Nàng biết Lục Thừa Phong góp nhặt rất nhiều thư họa quý báu, mục đích chẳng qua là muốn cảm đến làm cho Hoàng Dược Sư vui vẻ, rồi có được sự tha thứ của hắn. Đây là chuyện hắn nhớ mãi không quên suốt từ khi bị trục xuất sư môn hơn mười năm nay. Nếu ngày mai Hoàng Dược Sư đến, hắn muốn nàng nói hộ, mọi người liền khó xử. An Nhược Sơ cười khổ, hiện tại nàng là chuột chạy qua đường, mỗi người đều muốn đánh a. Nếu nàng có chút thông minh thì nên phát hiện Lục Quán Anh hôm nay kỳ lạ mới phải. Khó trách hắn thần sắc vội vàng, hoá ra là dự định đi cướp đoàn thuyền của Đại Kim quốc. Có lẽ là cuộc sống trải qua quá mức an nhàn nên đã quên mất chuyện quan trọng này của Quy Vân trang. Hai năm trước ôm tâm lý được ngày nào hay ngày ấy, muốn cùng Quy Vân trang cắt đứt quan hệ, nàng cũng không nghĩ có cơ hội sống đến ngày gặp mặt Quách Tĩnh Hoàng Dung. Ai biết từng ngày trôi qua, bất tri bất giác lại sống tạm bợ lâu như vậy. Thân thể một lúc lạnh một lúc nóng, nàng ngồi dưới đất hai tay gắt gao vây quanh đầu gối chính mình, cắn răng không cho bản thân kêu ra tiếng. Cho dù sớm biết rằng bọn họ đến thì sẽ như thế nào? Trốn cũng chết, không trốn cũng chết, nàng căn bản không có quyền được lựa chọn nhỉ? Tiếng loa dần dần im lặng, ý thức của nàng cũng dần dần trở nên mơ hồ. Không cam lòng a! Nàng rất không cam lòng! Nàng không muốn chết... Thật sự không muốn chết tại cái nơi lạnh như băng này... Trên thế giới này sẽ có người bởi vì nàng chết đi mà rơi lệ chứ? Sẽ có người đem nàng nhớ mãi không quên mà ghi tạc trong lòng chứ? Tiết thanh minh hàng năm sẽ có người đến tảo mộ nàng chứ?... Nàng rất hận... Thật sự rất hận... Từng giọt từng giọt mồ hôi trên thái dương chảy xuống, đi vào từ khe miệng, môi lưỡi lúc ấy tràn ngập vị mặn chát. Nàng cảm thấy thân thể của chính mình càng ngày càng nặng chìm, càng ngày càng chìm, cuối cùng, lâm vào một mảnh hắc ám không cùng. * Tiền sảnh Quy Vân trang mỗi người một thần sắc khác nhau. Nói lại tối hôm qua Lục Quán Anh cướp đoàn thuyền của Đại Kim quốc, cũng đem con trai sứ giả Đại Kim bắt trở về. Mục Niệm Từ vì cứu Dương Khang nên đã đưa Mai Siêu Phong tới. Giang Nam lục quái cũng nghe tin mà đến. Mọi người thù cũ thù mới cùng một chỗ, lại thêm một Cầu Thiên Nhẫn(*) giả quỷ rối, sau một phen thần thương khẩu chiến, đang định đấu võ, tên đã lên dây, ai ngờ đột nhiên Mai Siêu Phong ngạc nhiên nói: “Ai bầu bạn với ta? Ta một mình vào trang, cần gì ai bầu bạn?”(**)(*) hay còn phiên âm là Cừ Thiên Nhận.(**) Chuyện là thế này, Mai Siêu Phong nói trong ba chiêu sẽ giết được Quách Tĩnh không thì sẽ tự tử, Hoàng Dung bảo mười chiêu đi ba thì ít quá, Quách Tĩnh bảo thôi hay là mười lăm đi vì anh ý học được mười lăm chiêu Hàng Long Thập Bát Chương, Hoàng Dung bảo mấy người ở đây VÀ VỊ ĐI CÙNG MAI SIÊU PHONG làm chứng, thế là Mai Siêu Phong mới nói câu này (ôi mình kể chuyện siêu hay =)) Hoàng Dung lên tiếng hỏi: “Vị đứng sau lưng ngươi là ai?” Mai Siêu Phong phả thủ lao ra, nhanh như điện chớp, mọi người cũng không kịp thấy người mặc trường bào màu xanh kia tránh như thế nào, một trảo này của nàng ta nhưng lại không trúng. Người nọ hành động như quỷ mị, lại chưa phát ra một chút tiếng động nào. Mai Siêu Phong từ khi đến Giang Nam, suốt quãng thời gian này vẫn cảm thấy phía sau có điểm cổ quái, dường như có người đi theo, nhưng bất luận mở miệng thăm dò thế nào, lấy trảo đánh như thế nào, trước sau vẫn sờ không được nửa điểm bóng dáng, tự nói bản thân mình tâm thần hoảng hốt, lòng nghi ngờ sinh ảo giác, nhưng tối nay có người thối tiêu đuổi rần, vì mình giải vây, rõ ràng là có một vị cao nhân canh chừng ở bên, nàng lúc ấy đã nhìn trời bái tạ, nhưng không có ai trả lời. Nàng ở dưới tàng cây tùng đợi vài canh giờ, càng không có nửa điểm tiếng động, không biết vị cao nhân này đã rời đi lúc nào. Lúc này nghe Hoàng Dung hỏi như vậy, không khỏi kinh hãi, run giọng nói: “Ngươi là ai? Một đường đi theo ta để làm gì?” Người nọ giống như không nghe thấy, không mấy may để ý tới. Mai Siêu Phong hướng phía trước nhanh chóng tấn công, người nọ tựa hồ không động thân mình, một trảo này của Mai Siêu Phong lại đánh vào khoảng không. Mọi người kinh hãi, cùng cảm thấy võ công người này cao không lường được, thật đúng là bình sinh chưa thấy bao giờ. Lục Thừa Phong nói: “Các hạ đường xa tới đây, bản sư chưa ra nghênh đón, bây giờ có thể mời các hạ cộng ẩm một ly được chứ?” Người nọ xoay người lại, lướt ra khỏi sảnh. Sau một lúc lâu, Mai Siêu Phong lại hỏi: “Tiền bối cao nhân thối tiêu đêm đó là các hạ sao? Mai Siêu Phong rất cảm kích.” Mọi người không khỏi hoảng sợ, Mai Siêu Phong dùng tai thay mắt, thính lực vô cùng cao, nhưng lại không nghe thấy thanh âm người này đi ra ngoài. Hoàng Dung nói: “Mai sư tử, người nọ đã đi mất rồi.” Mai Siêu Phong cả kinh nói: “Hắn rời đi rồi? Ta...ta làm sao lại không nghe thấy?” Hoàng Dung thúc giục nói: “Người nhanh đi tìm hắn

đi, dừng ở trong này cảm tạ nữa.” Tốt nhất là quên đi nàng vừa rồi nói phải cùng Tĩnh ca ca quyết đấu. Mai Siêu Phong ngây người một lúc lâu, trên mặt lại hiện vẻ thê lương, quát: “Tiểu tử họ Quách! Tiếp chiêu đi!” Hoàng Dung , tại sao còn chưa quên chuyện này a? Thấy Mai Siêu Phong tới gần, Quách Tĩnh không còn biện pháp nào, đành phải sử xuất mười lăm chiêu Hàng Long Thập Bát Chương mà Hồng Thất Công dạy để cùng đối chiêu với Mai Siêu Phong. Hai người đấu qua bốn năm mươi chiêu, Mai Siêu Phong thể nhưng không thể tới gần nửa bước. Chỉ thấy Hoàng Dung bắt đầu tươi cười, lực quái lười không đuổi ra được, cha con họ Lục hoa mắt chóng mặt. Nhưng mà dù sao Quách Tĩnh cũng chưa học hết Hàng Long Thập Bát Chương, sau một phen kịch chiến, dần dần lộ vẻ non nớt. Lại qua mấy chiêu, chỉ thấy quái khách áo xanh kia xuy xuy xuy liên tiếp bắn ra ba cục đá, Hoàng Dung thấy hắn có ý định nhắc nhở Mai Siêu Phong mất mụ, liền khom lưng nhặt lên ba mảnh ngói nhỏ, ngấm đúng hướng ba hòn đá của quái khách áo xanh ném đi, thứ nhất để gây nhiễu loạn âm thanh, thứ hai để đánh lạc hướng người kia. Không ngờ quái khách chỉ càng tăng sức mạnh, lực đạo bắn hòn đá nhỏ vô cùng mạnh mẽ, tiếng xé gió vang dội dị thường, mảnh ngói dĩ nhiên không đánh được tới hòn đá, mà tiếng vang hòn đá nhỏ phát ra cũng nhiễu loạn không được. Cha con họ Lục cùng Giang Nam lục quái đều cực kì sửng sốt: “Người này chỉ dùng lực của ngón tay, cũng có thể bắn ra âm thanh lớn như vậy. Nếu ai trúng, chẳng phải là não phá ngực xuyên sao?” Lúc này Hoàng Dung dĩ nhiên cũng dừng tay, ngơ ngác nhìn quái khách kia. Quách Tĩnh hiện tại thấy lực bất tòng tâm, đang muốn đầu hàng, không ngờ Hoàng Dung đột nhiên hướng quái khách áo xanh chạy vụt qua, nhào vào trong lòng hắn, lên tiếng khóc lớn: “Phụ thân! Phụ thân... Mặt của người... mặt của người sao lại thay đổi thành như vậy?” Quách Tĩnh quay lại, thấy Mai Siêu Phong đang đứng trước mặt mình lắng tai nghe ngóng tiếng đạn đá cơ hội thoáng qua này làm sao bỏ qua được, lập tức giơ chưởng từ từ đẩy vào vai y thị, một chưởng này dùng hết mười thành công lực, chưởng phải hết sức đánh ra, chưởng trái tiếp theo một đòn, lực đạo vô cùng trầm mãnh. Mai Siêu Phong bị trúng liên tiếp hai chưởng lộn nhào một vòng ngã luôn xuống đất, không bò lên được. Lục Thừa Phong nghe Hoàng Dung gọi người kia là cha, buồn vui lẫn lộn, quên mất hai chân mình tàn phế, đột nhiên đứng lên định bước tới, nhưng cũng lập tức ngã xuống. Quái khách áo xanh kia tay trái ôm lấy Hoàng Dung, tay phải từ từ vuốt lên mặt một cái, té ra trên mặt hắn mang một cái mặt nạ da người, cho nên nhìn thấy vô cùng kỳ quái nguy dị. Khuôn mặt thật của hắn vừa lộ ra, chỉ thấy hắn tướng mạo thanh cù, phong tư tuấn tú ung dung tiêu sái, khí vũ hiên ngang. Hoàng Dung mắt còn nhắm lệ, lớn tiếng reo mừng, giật lấy cái mặt nạ chụp lên mặt mình rồi nhào vào lòng y, ôm chặt cổ y, vừa cười vừa nhảy nhót. Quái khách áo xanh ấy chính là đảo chủ đảo Đào Hoa Hoàng Dược Sư.

15. Chương 15: Hồi 15

Hoàng Dung cười nói: “Cha, sao người lại tới đây?”

Hoàng Dược Sư trầm mặt: “Ta sao lại tới?! Tớ tìm người chứ còn gì nữa!” “Cha, vậy tâm nguyện của người...” Hoàng Dung còn nhớ phụ thân từng nói qua nếu chưa luyện thành Cửu âm chân kinh quyền thượng thì quyết không rời đảo, bây giờ vì bản thân vướng bận hại phụ thân phải phá thế, tâm trạng nhất thời cảm thấy khó chịu. Hoàng Dược Sư chẳng nói gì cả. Trên thực tế, mấy năm qua hắn liên tục rời đảo mấy lần, chỉ là thần không biết quỷ không hay mà thôi. Lời thề kia từ bốn năm trước đã bị phá vỡ... Nhưng mà người chân chính khiến hắn vi phạm lời thề rời đảo, suốt bốn năm nay cũng chưa có tâm hơi. Hoàng Dung không biết nội tình trong đó, lòng tràn đầy áy náy, giọng nói không khỏi mềm đi: “Cha, từ nay con sẽ vĩnh viễn ngoan ngoãn, đến chết cũng nghe lời cha.” Hoàng Dược Sư nghe những lời này có chút thoải mái, thấy hắn tâm tình tốt, nói: “Đỡ sự tỵ người dậy.” Hoàng Dung bước qua đỡ Mai Siêu Phong dậy. Lục Quán Anh cũng đã đỡ cha dậy, song song quỳ rạp xuống đất. Hoàng Dược Sư thở dài một tiếng nói: “Thừa Phong, người tốt lắm, đứng dậy đi. Năm ấy ta nóng nảy, trách lầm người rồi.” Lục Thừa Phong nghẹn ngào nói: “Sư phụ, lão nhân gia người khỏe chứ?” Hoàng Dược Sư nói: “Cũng chưa bị người ta chọc giận mà chết.” Hoàng Dung cười: “Cha, không phải là cha nói con chứ?” Hoàng Dược Sư hừ một tiếng: “Người cũng có phần.” Hoàng Dung lè lè lưỡi: “Cha, con giới thiệu cha với mấy người bạn, đây là Giang Nam lục quái nổi tiếng trên giang hồ, là sư phụ của Tĩnh ca ca.” Hoàng Dược Sư đảo mắt một cái, không nhìn ngó gì tới lục quái, nói: “Ta không gặp người ngoài.” Lục quái thấy y ngạo mạn vô lễ như thế đều giận tím mặt, nhưng sợ oai danh và võ công mà y vừa bộc lộ, nhất thời cũng không dám phát tác. Hoàng Dược Sư chỉ vào Lục Quán Anh, hướng Lục Thừa Phong hỏi: “Hắn là con người?” Lục Thừa Phong gật đầu nói phải. Lục Quán Anh không chờ cha gọi, vội bước lên cung cung kính kính dập đầu bốn cái, nói: “Đồ tôn khấu kiến sư tổ.” Hoàng Dược Sư nói: “Miễn!” Cũng không cúi xuống đỡ dậy, lại vươn tay nắm lấy hậu tâm hắn nhắc lên một cái, chưởng phải

đã đập mạnh xuống vai hắn. Lục Thừa Phong kinh hãi, kêu lên: “Ân sư, ta cũng chỉ có một đứa con trai này...” Hoàng Dược Sư một chưởng ấy kinh lực không nhẹ. Lục Quán Anh đầu vai trúng chưởng đứng không vững bắn lại bảy tám bước rồi ngã ngửa, nhưng không hề bị tổn thương gì, kinh ngạc đứng lên. Hoàng Dược Sư nói với Lục Thừa Phong: “Người tốt lắm, không truyền công phu cho y. Thằng nhỏ này là đồ đệ của phái Tiên Hà phải không?” Lục Thừa Phong lúc ấy mới biết sư phụ một nhắc một đẩy như thế là để thử xem gia số võ công của con mình, vội nói: “Đệ tử không dám trái với quy củ sư môn, không được ân sư ưng thuận, quyết không dám đem võ công của ân sư dạy cho người khác. Đứa nhỏ này đúng là đệ tử của Khô Mộc đại sư phái Tiên Hà.” Hoàng Dược Sư cười lạnh một tiếng, nói: “Một chút công phu của con của Khô Mộc mà cũng xưng đại sư cái gì? Sở học của người còn cao hơn hắn gấp trăm lần, từ ngày mai trở đi, người tự mình dạy võ cho con trai đi. Võ công phái Tiên Hà, xách dép cho chúng ta cũng không đáng.” Lục Thừa Phong mừng rỡ, vội bảo con trai: “Mau, mau tạ ân điển của tổ sư gia.” Lục Quán Anh lại tới dập đầu bốn cái trước mặt Hoàng Dược Sư. Hoàng Dược Sư ngẩng đầu, không để ý tới nữa. Lục Thừa Phong trên đảo Đào Hoa học được một thân võ công, tuy rằng hai chân tàn phế nhưng công phu trên tay vẫn còn, trong lòng lại hiểu sâu về tinh nghĩa võ học, mắt thấy đứa con trai độc nhất của mình tuy siêng năng luyện võ nhưng chưa được thầy giỏi chỉ điểm nên thành tựu chỉ có hạn, chính mình thì rõ ràng đây bụng yếu quyết võ công có thể dạy hắn nhưng vì môn quy nên chưa dám tiết lộ, vì thế sợ con trai lằng nhằng nên trước nay không để hắn biết mình có võ công, lúc này lại được kể vào hàng đệ tử của ân sư, lại được sư phụ ưng thuận cho phép dạy lại cho con, võ công của con mình nay mai sẽ có thể tiến bộ rất nhanh, trong lòng thế nào không vui vẻ? Muốn nói ra vài câu tỏ lòng cảm kích, nhưng cổ họng cứ nghẹn lại không nói nên lời. Hoàng Dược Sư trợn mắt nhìn hắn một cái, nói: “Cái này là cho người!” Tay phải khẽ vung, hai trang giấy trắng một trước một sau bay về phía hắn. Hắn đứng cách Lục Thừa Phong hơn một trượng, hai tờ giấy mỏng nhẹ bay tới như bị một trận gió cuốn đi, trên tờ giấy mỏng không chỗ nào có thể dùng lực, ném tờ giấy đi xa quả thật so với việc ném tảng đá nặng vài trăm cân khó hơn nhiều, mọi người ai cũng khâm phục. Lục Thừa Phong vừa nhìn qua, thấy trên hai trang giấy đều viết ý chính khẩu quyết luyện công, còn là Hoàng Dược Sư tự tay viết, nhiều năm không gặp, nét chữ của sư phụ lại thêm đẹp đẽ cứng cáp, nhan đề viết đầu trang bên phải là sáu chữ “Toàn phong tảo diệt thoái pháp”. Lục Thừa Phong biết Toàn phong tảo diệt thoái và Lạc anh thần kiếm chưởng đều là những tuyệt kỹ đặc ý mà sư phụ sáng chế ra lúc trẻ, sáu đệ tử không ai được truyền thụ, nếu là ngày trước thì không biết sẽ vui mừng thế nào, nhưng hiện tại mình không luyện được cũng có thể dạy lại cho con, vẫn là ơn lớn của sư phụ, lập tức cung cung kính kính cất vào bọc, rồi phục xuống đất bái tạ. “Không cần cảm tạ ta, nếu muốn cảm tạ thì phải là...” Hắn đột nhiên không nói nữa, đổi giọng: “Cước pháp này so với khi ta sáng chế lúc trẻ có khác nhau rất lớn, chiêu số tuy giống nhau, nhưng cước pháp này phải bắt đầu luyện với nội công. Người mỗi ngày theo khẩu quyết luyện công mà vận khí, nếu nhanh thì sau năm sáu năm có thể đi lại không cần chống gậy.” Lục Thừa Phong vừa đau xót vừa vui mừng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hoàng Dược Sư lại nói: “Tất trên đùi người không thể trị hết, công phu hạ bàn cũng không thể luyện được nữa, có điều theo khẩu quyết nội công của ta, thì đi lại chậm rãi như người thường không có gì khó... Người tìm ba sư đệ về cả đây, đem khẩu quyết này dạy lại cho họ.” Lục Thừa Phong đáp một tiếng: “Vâng.” Rồi nói: “Hành tung của Khúc sư đệ và Phùng sư đệ thì trước nay đệ tử chưa nghe ngóng được. Vũ sư đệ thì đã tạ thế nhiều năm.” Hoàng Dược Sư trong lòng đau xót, hai ánh mắt sáng quắc chiếu thẳng lên người Mai Siêu Phong, nàng ta không nhìn thấy nên cũng thôi, chứ người ngoài ai cũng sợ hãi trong lòng. Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói: “Siêu Phong, người làm đại ác, cũng gặp đại khổ. Mới rồi lão họ Cầu kia rửa ta chết, người cũng còn khóc được mấy giọt nước mắt, còn muốn báo thù cho ta. Xét tới mấy giọt nước mắt ấy, ta để cho người sống thêm vài năm.” Mai Siêu Phong không bao giờ ngờ rằng sư phụ lại tha mạng cho mình dễ dàng như thế, vô cùng mừng rỡ, lạy rạp xuống đất. Hoàng Dược Sư nói vốn định nói tiếp nhưng ánh mắt lại bị một vật màu bạc trên người của Mai Siêu Phong quỳ cách đó không xa hấp dẫn, trong lúc nhất thời quên mất chính mình định nói cái gì, chỉ chăm chú nhìn vào vật kia. Hoàng Dung đứng bên cạnh thấy phụ thân đột nhiên trầm mặc thì cảm thấy có chút hoang mang, nhìn theo tầm mắt của phụ thân: “Ồ, là cái còi bạc của ai vậy? Thật tinh xảo!” Mai Siêu Phong sờ sờ trước ngực mình, nói: “Là của ta.” Có lẽ vừa rồi bị tiểu tử thối Quách Tĩnh kia đánh một chưởng liền lộ ra ngoài. “Có được từ chỗ nào?” Hoàng Dược Sư mở miệng hỏi, trong giọng nói văng vẳng không nghe ra cảm xúc. Chỉ có Hoàng Dung cách rất gần mới có thể nhìn thấy tay hắn bắt đầu nổi gân xanh. Hoàng Dung không khỏi có chút tò mò, kia rốt cuộc là đồ chơi gì mà có thể khiến cho phụ thân chú ý như vậy? Mai Siêu Phong ngẩn ngơ, mặc dù không biết Hoàng Dược Sư tại sao lại đưa ra câu hỏi này, nhưng mà vẫn dựa vào sự thật đáp: “Đây là đệ tử đoạt được từ một người.” Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói: “Nói rõ ràng!” “Sau khi lấy được Cửu âm chân kinh quyền hạ, đệ tử cùng Huyền Phong dựa theo các chiêu thức trên đó để âm thầm tu luyện, nhưng bởi

vì nội công tâm pháp nhắc tới trên đó bọn đệ tử khó có thể hiểu hết nên đã mấy lần suất tẩu hỏa nhập ma. Phi Hà sơn trang cũng là danh môn chính phái, đệ tử thâm nghĩ cỡ lẽ bên trong sẽ có nội công tâm pháp bí mật được ghi lại, vậy nên bốn năm trước đệ tử liền đột nhập vào Phi Hà sơn trang để trộm sách, nhưng mà do mất đệ tử bị mù, ở Phi Hà sơn trang bị lạc đường, phải tùy tiện bắt một người dẫn đường hộ. Sau khi hành tung bị bại lộ, người đó thối còi đưa người trong trang đến, đệ tử liền đoạt lấy còi của hắn..."Nói đến đây, Lục Quán Anh vốn vẫn trầm mặc đột nhiên chen vào: "Đó là Sơ tỷ!"Hoàng Dược Sư lúc này mới đưa mắt nhìn hắn, Lục Quán Anh bị ánh mắt sắc bén nhìn có chút kinh hãi, cố gắng trấn định đáp: "Lúc đó đồ tôn cũng có mặt, chính tặc bà tử này đã đánh Sơ tỷ đến nổi..." Nói đến đây, ngữ khí hắn trở nên oán giận: "Nếu không phải tại nàng ta, Sơ tỷ sao lại phải chịu đựng nhiều năm tra tấn như vậy!" "Hả? Nàng ta đã làm gì với Sơ tỷ mà ngươi nói?" Hoàng Dược Sư vuốt ve ngọc tiêu trên tay hỏi. Hoàng Dung biết rõ đặc tính của Hoàng Dược Sư chú ý tới động tác nhỏ của hắn, không khỏi âm thầm kinh hãi, đây là điềm báo phụ thân đang rất tức giận!Lục Quán Anh nói: "Nàng đánh vào gáy Sơ tỷ một chưởng, lúc ấy sắc mặt Sơ tỷ lập tức đại biến, toàn thân lạnh như băng, miệng phun máu tươi. Cũng không biết có phải nguyên nhân tại một chưởng kia không, bốn năm nay, Sơ tỷ bị bệnh tật tra tấn, đau hơn bị đưa xuống hoàng tuyền!"Nghe đến đây, Hoàng Dược Sư giận dữ trái lại cười nói: "Tốt lắm, tốt lắm!" Năm đó hắn hạ châm ở trên người nàng, chẳng qua là hù dọa nàng, cây châm kia căn bản là không xâm nhập vào xương tủy, vốn định qua một thời gian sẽ đưa châm ra, ai ngờ tính tình nàng ương ngạnh như vậy lại dám rời đảo trốn đi. Bốn năm nay, hắn ngày đêm lo lắng, chỉ sợ có người vô tình làm cho cây châm kia thâm nhập vào xương tủy, nàng sẽ phải chịu độc châm tra tấn, không ngờ chuyện hắn lo lắng cuối cùng đã xảy ra. Trong đại sảnh tĩnh lặng đến nỗi ngay cả cây châm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy được, mọi người nín thở nhìn Hoàng Dược Sư, không hiểu tại sao hắn đột nhiên biến đổi sắc mặt, nghe nói Hoàng Dược Sư hỉ nộ thất thường xem ra không phải là giả. Chỉ thấy hắn như quỷ mị trong nháy mắt đã dời bước đến bên cạnh Mai Siêu Phong, vươn tay vỗ nhẹ lên lưng nàng ta ba chưởng. Mai Siêu Phong đột nhiên thấy ngực hơi đau đớn, kinh hoàng suýt chút nữa ngất đi, run giọng kêu lên: "Ân sư đệ tử tội đáng muôn chết, xin người ra ơn xử tử ngay lập tức, để đệ tử không phải chịu khổ hình Phụ cốt châm." Mai Siêu Phong biết chỉ cần trúng một cây châm ấy là đã bước vào địa ngục ở nhân gian, huống hồ lại trúng tới ba cây? Nghĩ đến bản thân sắp phải chịu giày vò đến như thế, nhất thời Mai Siêu Phong nghĩ đến cái chết, bèn rút ngọn độc long ngân tiên đập mạnh lên đầu. Hoàng Dược Sư vươn tay một cái đã đoạt được ngọn độc long tiên, lạnh lùng nói: "Có gì mà gấp? Muốn chết cũng không dễ đâu!" Hiện giờ không biết nàng đang phải chịu khổ ở nơi nào, nghĩ đến bốn năm qua nàng phải chịu khổ chịu sở, trong lòng hắn lại đau đớn, món nợ này hắn nhất định phải bắt Mai Siêu Phong trả lại gấp bội! Mai Siêu Phong muốn chết không được, nghĩ thầm: "Nhất định sư phụ muốn mình phải chịu đau khổ, quyết không để cho mình được chết dễ dàng như vậy." không khỏi cười thầm một tiếng, nói với Hoàng Dược Sư: "Đệ tử đã làm chuyện không thể tha thứ, tùy sư phụ xử trí." "Vậy ngươi mau cầu nguyện người trước kia bị ngươi đả thương bây giờ bình an vô sự đi!" Hoàng Dược Sư hừ lạnh một tiếng, quay sang Lục Quán Anh, cố hết sức áp chế cảm xúc cuộn cuộn của mình xuống rồi mới khàn giọng hỏi: "Sơ tỷ mà ngươi nói hiện đang ở đâu?"

16. Chương 16: Hồi 16

Lục Quán Anh lúc này mới nhớ ra cả ngày không nhìn thấy bóng dáng An Nhược Sơ, quay đầu sang hỏi Lục Thừa Phong: "Cha, buổi chiều hôm qua Sơ tỷ vào trang, người có gặp nàng không?"

Lục Thừa Phong lắc đầu, "Chưa hề nhìn thấy nàng." "Kỳ quái, sẽ đi nơi nào được nhỉ?" Lục Quán Anh nhíu mày nói, lập tức quay sang Hoàng Dược Sư: "Sơ tỷ ngay tại trong trang, để đồ tôn phái hạ nhân đi tìm." Hoàng Dược Sư ừm một tiếng, tự động tự phát ngồi vào ghế trên chờ đợi, Lục Thừa Phong một chút cũng không dám chậm trễ sai hạ nhân dâng lên trà ngon. Hoàng Dung thấy đầu ngón tay Hoàng Dược Sư không tự chủ mà đưa qua lại quanh miệng chén nhưng mà một ngụm trà cũng không uống, trong lòng không khỏi âm thầm ngạc nhiên tự hỏi: Sơ tỷ này rốt cuộc là người như thế nào mà khiến phụ thân tâm trạng bất an đến vậy? Một lát sau, một gã hạ nhân vẻ mặt kích động gấp gấp chạy vào phòng, Lục Thừa Phong đang muốn quở trách hắn không có quy củ, ai ngờ câu nói tiếp theo của người này lại khiến cho hắn đứng đờ ra tại chỗ. "Bẩm báo lão gia, nô tài vừa rồi... vừa rồi phát hiện bên trong hòn giả sơn ở hoa viên có thi thể của Nhược Sơ cô nương!" Tên hạ nhân nơm nớp lo sợ nói. "Cái gì?!" Lục Thừa Phong cùng Lục Quán Anh đồng thời thét lớn. Người ngồi ở ghế trên đột ngột đứng phắt lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng, ngay sau đó một đạo thân ảnh nhanh như tia chớp lướt qua, mọi người bình tĩnh lại, đại sảnh sao đã không còn bóng

dáng của Hoàng Dược Sư? Cũng không biết ai phản ứng đầu tiên, dẫn đầu chạy ra ngoài, mọi người cũng lập tức chạy theo sau. Sao lại có thể? Sao lại có thể? Hoàng Dược Sư không thể tin vào những gì mình nghe được. Trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại ba chữ không ngừng rền rĩ lặp đi lặp lại. Nàng đã chết... Nàng đã chết... Nàng đã chết! Hai mắt đỏ sẫm, trong lồng ngực có một trận khí cứ bành trướng dần, cả người Hoàng Dược Sư lâm vào trạng thái cuồng loạn. Dưới chân vận công, dùng tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời này chạy vào hoa viên, vừa thấy hạ nhân tập trung thành một chỗ nghị luận, hần đột ngột dừng bước chân gấp gáp lại, quát lên một tiếng lớn, vận khí đánh văng mọi người, có một số hạ nhân không biết võ bị hần làm cho chấn động, đương trường máu tươi ba thước. Mọi người đều vẻ mặt kinh sợ nhìn nam nhân như từ địa ngục xuất hiện này, thở mạnh cũng không dám. Hoàng Dược Sư bước từng bước về phía nữ tử đang nằm trên mặt đất kia, hoàn toàn không thể đem người đang nằm ở chỗ này để hình dung con người của bốn năm trước. Hai đầu gối cùng khuỵu xuống, hần quỳ xuống bên người nàng, run run nâng một lọn tóc của nàng lên. Hồng nhan đầu bạc! Hồng nhan đầu bạc! Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Cho dù tương phùng cũng không thể nhận ra, khuôn mặt đầy bụi trần, mái tóc như sương... Khó trách bốn năm nay hần phải bao nhiêu người cũng không tìm thấy nàng, thì ra nàng đã sớm không phải là dung nhan của ngày xưa nữa! Thật sự là đã quá muộn sao? Đã quá muộn sao? Vì có gì lúc trước không tin nàng? Vì có gì vì một xúc động nhất thời mà đổi nàng hạ phụ cốt châm? Vì có gì không hiểu bi thương cùng thỉnh cầu trong mắt nàng? Vì có gì... Vì có gì lâu như vậy mới phát hiện tâm ý của bản thân? Ân hận vô tận đan vào tận tâm, trong lòng gào thét thảm thiết, hần ngửa mặt lên trời bi thương cất tiếng cười: “Ha ha! Ha ha ha...” Quách Tĩnh Hoàng Dung cùng mọi người đều bịt tai mình lại, không chịu được nội lực hùng hậu chấn động. “Phụ thân!” Hoàng Dung kêu to. Hoàng Dược Sư phảng phất giống như không nghe thấy, càng cười càng lớn, ngay cả lá cây cũng bị âm thanh kia rung động đến kêu lên sần sật, Hoàng Dung thấy hần như sắp tẩu hỏa nhập ma, lòng không khỏi nóng như lửa đốt. Hoàng Dung gấp gấp nhìn về phía người đang nằm trên mặt đất, vừa nhìn qua cũng không khỏi mờ mịt, sau một lúc lâu mới run run bật ra một chữ: “...Mẫu thân.” Tuy rằng tóc là một màu trắng, nhưng dung nhan này giống y hệt bức họa mẫu thân nàng nhìn suốt từ nhỏ đến khi lớn a! Mặc kệ tiếng cười đình tai nhức óc, Hoàng Dung tránh khỏi đôi tay giữ chặt của Quách Tĩnh, vội vàng chạy nhanh về phía An Nhục Sơ, úp sấp trên người nàng khóc lớn: “Mẫu thân! Là người sao? Người tới thăm Dung nhi sao? Người tỉnh đi! Tỉnh đi a!” Khóc một hồi thì Hoàng Dung đột nhiên cúi sát xuống. Nàng động cũng không dám động, duy trì tư thế ghé sát xuống ngực An Nhục Sơ, té mi nhãn lại. Tiếng cười của Hoàng Dược Sư dần dần nhỏ lại, hần từng bước hướng Mai Siêu Phong đi tới, vẻ mặt dữ tợn nói rõ chuyện hần muốn làm. Mai Siêu Phong buống mắt đứng thẳng, động cũng không dám động, nhưng mà mồ hôi lạnh đã dọc theo trán chảy xuống dưới. Ngay vào thời khắc Hoàng Dược Sư giơ tay chuẩn bị đánh vào đỉnh đầu của Mai Siêu Phong thì giọng nói run run của Hoàng Dung lại vang lên – “Cha... tìm đập... tìm mẫu thân vẫn còn đập!” Bàn tay vung lên giữa không trung đột ngột dừng, Hoàng Dược Sư cấp tốc quay lại, nhìn chăm chăm vào người trên mặt đất, bước về phía nàng, thật cẩn thận cầm lấy cổ tay như chỉ còn xương của nàng, dùng sự nhấn nạt lớn nhất từ trước đến nay mà cảm nhận một cách tỉ mỉ mạch đập mỏng manh kia. Tuy rằng thực mỏng manh nhưng vẫn là có. Thật tuyệt vời, âm thanh ấm áp của sự sống. “...Thừa Phong, giúp ta chuẩn bị phòng cùng nước ấm.” Hần nói với giọng khàn khàn. Cúi người ôm lấy thân hình nhẹ như lông hồng kia, hần kích động cơ hồ không thể tự kiềm chế được. Một tia lệ quang theo khoé mắt chảy ra, lần đầu tiên cảm tạ trời xanh đã nhân từ như vậy. * Thời điểm nàng tỉnh lại, bên ngoài vừa lúc đổ mưa. Tiếng mưa rơi tí tách tí tách làm cho nàng nhớ tới rất lâu trước kia, nàng thường cùng bọn trẻ hàng xóm cùng nhau tắm mưa, chưa biến bản thân thành ướt đầm thì chưa bỏ qua, mỗi khi về nhà lại bị bà ngoại mắng thối đầu, nhưng mà lần sau vẫn vô tâm vô phách mà đùa nghịch long trời lở đất như cũ. An Nhục Sơ ngơ ngác nhìn đỉnh giường. Xem ra lúc này đây, nàng cũng chưa có chết. Không biết ai tốt bụng như vậy cứu nàng trở về? Nhưng mà người kia cũng đã công toi rồi, thân thể mình nàng hiểu rõ, cho dù lần trước chưa chết được, lần sau chưa chắc đã thể. Nằm ở trên giường, nàng im lặng chờ đợi đợt đau đớn tiếp theo kéo đến. Nhưng mà chờ mãi chờ mãi, đau đớn quen thuộc nhưng cứ chậm chạp không tới. Hơi thở cứ kìm nén kìm nén mãi cuối cùng cũng không nhịn được mà tràn ra. Đột nhiên vô đau vô bệnh, lạ lùng không quen. Phải chăng nàng là thể chất chịu ngược? Bị ý nghĩ của chính mình một chút, nàng trở mình, mặt hướng ra bên ngoài giường. “A!” Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, lập tức bị tiếng hét khàn đặc của mình làm cho sợ hãi. Trùng trùng nam nhân cao lớn đang đứng bên cửa sổ đưa lưng về phía nàng, trong mắt An Nhục Sơ tràn ngập đề phòng. Đầu năm nay một nam nhân xa lạ đột nhập phòng của nữ nhân không phải muốn giết người thì chính là... không thể nào? Nàng đều sắp phải bước vào quan tài còn gặp phải hái hoa tặc? Ông trời, ông thật sự hận ta sao? Phải không?! Người nọ xoay người đi từng bước một về phía nàng, bởi vì vài năm nay nhân lực của nàng suy yếu rất nghiêm trọng, nhìn mọi người cứ như có thêm một lớp sương mù, cho nên

mặc dù mặt người đó đối diện nàng, nàng cũng không nhìn rõ lắm, chỉ có thể cố hết sức lui sâu vào trong giường, tiếp tục dùng giọng nói khàn khàn của mình kêu lên: “Ta...ta rất lớn tuổi, người xem tóc ta cũng đã bạc, người nếu định hái hoa thì nhất định đi nhầm phòng rồi...” Nàng không phải hoa tươi, nàng là hoa tàn a! Khi người nọ càng ngày càng gần, ánh mắt của nàng cũng càng trừng càng lớn. Hoàng Dược Sư tựa tiểu phi tiểu nói: “Như thế nào, không nhận ra ta?” An Nhược Sơ gắt gao nhìn chăm chăm hắn, hận không thể trừng thành hai cái lỗ thủng trên người hắn. “Nhận ra, hoá thành tro cũng nhận ra.” Nàng cắn răng, giấy tiếp theo, nàng nhào đến, làm một chuyện mà bốn năm nay nằm mơ cũng muốn làm – Dùng sức cắn lên cổ hắn!

17. Chương 17: Hồi 17

An Nhược Sơ dùng hết sức lực toàn thân để cắn vào động mạch cổ của hắn, hận không thể uống máu hắn, ăn thịt hắn. Nàng rất hận, rất hận! Nàng thật vất vả mới thuyết phục bản thân chấp nhận số mệnh, vì sao hắn còn phải xuất hiện? Vì sao hắn còn phải xuất hiện?! Hắn đến để làm gì? Đến tặng cho nàng một cây châm nữa sao? Hay là đến xem nàng đã chết chưa? Thật vô cùng có lỗi a, nàng chưa chết, không thể như ý của hắn. Hắn đến đây có phải để giúp nàng một phen không a? Đến a, dù sao cũng không còn gì để mất nữa, nàng đã sớm sống một đời rồi!

Hoàng Dược Sư không rên một tiếng mà mặc cho nàng cắn, thấy nàng cắn nửa ngày cũng không ra chút máu nào mà chỉ lưu lại một dấu răng nhỏ thật sâu, trong mắt hắn tràn đầy đau lòng. Dùng hết sức lực toàn thân mới làm được đến như vậy, thân thể của nàng rốt cuộc đã suy nhược đến mức nào rồi? Nếu không phải hết sức hận hết sức oán thì với tính tình của nàng sao lại bất kể hậu quả mà xông lên cắn hắn? Mấy năm nay nàng rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu khổ cực? Nếu như vậy có thể khiến cho nàng phát tiết một chút oán khí, hắn không ngại để cho nàng cắn. Cho dù nàng muốn mạng của hắn, hắn cũng cam tâm tình nguyện. Hắn mắc nợ nàng, nhiều lắm. Cắn đến mức mỗi cả răng mà cũng không có một chút mùi máu tươi truyền đến, trong lòng An Nhược Sơ cảm thấy một trận chua xót. Từ từ buông miệng ra, không nói thêm một tiếng trở lại nằm trên giường, mặt hướng vào trong giường không thèm nhìn Hoàng Dược Sư nữa. Chợt cảm thấy thương cảm cho chính bản thân mình. Với sức lực của nàng, ngay cả cắn thành một vết trên người hắn cũng đã thành vấn đề, càng không nói vì bản thân báo thù rửa hận, nàng thật sự là không biết tự lượng sức mình. Không thể hận kẻ địch quá mạnh, cuối cùng đành phải oán chính mình rất vô dụng. Nàng nhắm mắt lại, “Người giết ta đi.” Quên đi, hận một người quá mệt mỏi, nàng đã sớm không còn tâm sức để so đo việc này. Hắn muốn mạng của nàng, nàng cũng không thể nói gì, chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận sự an bài của số mệnh, sớm chấm dứt sai lầm vô vớ vẩn khi còn sống, kiếp sau thai đến một người tốt một chút, từ nay về sau cùng hắn đường ai nấy đi. Hoàng Dược Sư trầm mặc. Nàng nghĩ hắn tới để giết nàng? Hắn sao lại có thể...sao lại có thể...Động cổ họng thật lâu sau, mở miệng mới phát hiện giọng nói của chính mình đã khàn khàn: “...Ta sẽ không giết nàng, phụ cốt châm trên người nàng ta đã đưa ra ngoài, nàng tạm thời không cần lo lắng về tính mạng nữa.” Phụ cốt châm tuy rằng đã được đưa ra, nhưng mà bốn năm nay tâm mạch của nàng hoàn toàn tổn hại, bệnh đã ăn sâu vào xương tủy từ sớm, uống thuốc và châm cứu cũng vô hiệu. Cho dù hiện tại cứu được thêm cũng...cũng... Nghĩ đến đây, hắn nhin không được nắm chặt tay thành quyền. Không! Nhất định có biện pháp! Hắn nhất định sẽ tìm được phương pháp chữa trị cho nàng! Nàng đưa lưng về phía hắn, mái tóc bạc chói mắt kia rối tung ở sau đầu, giờ giờ khắc khắc đều nhắc nhở về sai lầm của hắn. Nếu...nếu năm đó hắn có thể tỉnh tâm ngắm lại thái độ của nàng cùng tiền căn hậu quả, sẽ không khó để phát hiện kia là một lời nói dối vụng về, thế nhưng hắn so với Lão Ngoan Đồng còn si ngốc hơn! Trên đời người biết thuật dịch dung không nhiều lắm, người sinh ra đã có năng khiếu lại càng ít, hắn chính là một trong số đó, làm thế nào mà ngay cả nàng có dịch dung hay không cũng nhìn không ra? Cho dù là dịch dung, không có lý gì cao thấp béo gầy đều cùng A Hành không khác chút nào, hắn không chỉ có mắt mù mà còn có tâm mù! Nhưng mà hồi hận bao nhiêu cũng không đổi lại một thân thể khoẻ mạnh cho nàng. Hắn biết nàng hận hắn, hắn không dám khẩn cầu sự tha thứ của nàng, chỉ có thể tự mình đền bù lại cho nàng. Nàng không hề phản ứng giống như ngủ bình thường, nhưng mà theo tiếng hít thở của nàng, hắn biết nàng vẫn còn tỉnh. Miệng hơi mở, định nói với nàng cái gì đó, nhưng mà còn có thể nói gì sao? Nói với nàng hắn đã hiểu lắm sau khi hiểu rõ muốn thỉnh cầu nàng tha thứ sao? Nhưng ngay cả hắn cũng không thể tha thứ cho bản thân mình, dựa vào cái gì nhận được sự thứ lỗi của nàng? Phía sau là một mảnh trầm mặc, An Nhược Sơ nghĩ chắc đại khái hắn đang tự hỏi kế tiếp phải làm gì để tra tấn nàng. Hắn nói sẽ không giết nàng, là vì hắn phát hiện ra phương pháp tra tấn khác vui vẻ hơn sao? Cũng đúng, hắn

sao lại để nàng chết thống khoái như vậy, nàng thật sự là xem nhẹ trình độ biến thái của hần. Dù sao nàng hiện tại cũng phá quán tử phá suất(*), muốn chết cùng lắm là lãng trì, không có gì đáng sợ hết! (*) thái độ bất cần. “...Nàng gọi An Nhược Sơ?” Giọng nói hần từ phía sau vang lên. Đúng thì thế nào? Muốn dò hỏi tên của ta sau đó đi khai đàn làm phép sao? Muốn cả ngày sinh tháng đẻ ta cũng nói cho người không? “Hai chữ Nhược Sơ có hàm nghĩa đặc biệt sao?” Liên quan quái gì đến chuyện của người? Lão nương cho dù tên là Nhị Mao cũng là chuyện của nhà ta! Thấy bộ dáng nàng hồ hững, Hoàng Dược Sư lần đầu tiên cảm thấy thất bại. Nhớ lại đoạn thời gian hần nói một nàng không dám nói hai trước kia, không khỏi cười khổ. Hoá ra hần đã từng có được tín nhiệm tuyệt đối của nàng, là chính hần đã đưa nàng đẩy ra, đến tận khi mất đi mới hiểu đoạn tình cảm kia trân quý biết bao nhiêu. Hiện tại nhất định nàng đang hận hần thấu xương. “Nàng có muốn giết ta không?” Hần hỏi. Chỉ thấy thân hình mảnh khảnh của nàng khẽ nhúc nhích. Quả nhiên. Hoàng Dược Sư cười khổ. “Nếu nàng có thể đi quanh hoa viên của Quy Vân trang ba vòng mà không thở hổn hển ta liền nói cho nàng mệnh môn của ta ở chỗ nào.” Người luyện võ đều có mệnh môn, là nơi yếu ớt nhất của toàn thân, cũng là điểm trí mạng. Hần nhìn thấy tay nhỏ bé của nàng chậm rãi nắm thành quyền. Bên ngoài mưa đã tạnh, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Hần nhìn không được nâng lên một lọn chỉ bạc rực rỡ dưới ánh nắng, hôn lên thứ đẹp dễ đến đau lòng đó. Hần cho nàng hy vọng đồng thời cũng đem bản thân đẩy về phía vực thẳm. An Nhược Sơ, nàng sao? Nàng sẽ cho ta đáp án gì? * An Nhược Sơ rất phối hợp, cho dù là thuốc đắng nữa cũng không đổi sắc mặt mà uống hết. Đối với việc này, Lục Quán Anh cảm thấy vô cùng lạ lùng. Trước đây nếu nàng không phải chơi xấu không uống thì sẽ là thâu công giảm liều(*), làm sao tích cực giống như bây giờ được? (*) chắc là cắt xén lượng thuốc =)) Hỏi nàng, nàng chỉ nói “Ta còn chưa tìm được nhà nào tốt để gả đi, không cam lòng cứ đi tìm chết như vậy”. Nhưng Lục Quán Anh biết có một cái gì đó đã yên lặng thay đổi trong đêm đó. Hần giống như lại thấy được Sơ tỷ của bốn năm trước, nhưng mà cũng có chút không giống, cụ thể chỗ nào không giống thì hần cũng không chỉ ra được. Có điều như thế nào cũng tốt, ít nhất hiện tại nàng có ý chí sống sót, cái này so với tất cả đều quan trọng hơn. Thấy nàng uống xong thuốc, Lục Quán Anh bảo người lui ra rồi hỏi một vấn đề đã nghen ở trong lòng thật lâu: “Sơ tỷ, tỷ cùng sư tổ là quan hệ gì?” An Nhược Sơ lạnh nhạt nói: “Không có quan hệ.” Nói không có quan hệ thì Lục Quán Anh hoàn toàn không tin, từ phản ứng của sư tổ ngày đó khi nghe tin nàng chết, ai nấy đều thấy được quan hệ của hai người bọn họ không hề đơn giản. “Vậy vì sao ngày đó Hoàng Dung lại gọi tỷ là mẹ?” “Nàng ấy nhận nhầm người.” “Ta nghĩ cũng đúng.” Lục Quán Anh gật đầu, tuổi của Sơ tỷ thấy thế nào cũng không thể có con gái lớn như vậy a. Nhưng mà bởi vậy cũng có thể suy đoán bộ dạng Sơ tỷ cùng mẫu thân của Hoàng Dung cực kỳ giống nhau, hay là sư tổ chính là vì diện mạo của nàng... Hần nhìn về phía An Nhược Sơ biểu tình không khỏi mang theo chút thương hại. Không thèm để ý đến vẻ mặt của hần, An Nhược Sơ nói: “Quán Anh, đỡ ta xuống giường đi một chút.” Lục Quán Anh nói: “Sơ tỷ, bây giờ vẫn chưa nên xuống giường đi lại.” An Nhược Sơ khẩn cầu: “Vậy thì đi ở trong phòng một chút, ta nằm đến thất lưng đều đau!” Thấy nàng một bộ dạng đáng thương, Lục Quán Anh không đành lòng cự tuyệt, thầm nghĩ ở trong phòng đi lại cũng được, hần là không sao chứ? Thế là đáp ứng nói: “Vậy được rồi.” An Nhược Sơ tức khắc tươi cười hơn hử (*), nhờ Lục Quán Anh đỡ nàng xuống giường. Vừa xuống giường mới phát hiện bản thân ngay cả đứng cũng không vững, nếu không có Lục Quán Anh đỡ lấy thì nàng đã sớm ngã chổng vó lên trời rồi. Thấy vẻ mặt thất bại của nàng, Lục Quán Anh an ủi nói: “Hiện tại thân thể tỷ còn đang trong giai đoạn hồi phục, không thể nóng vội, qua một thời gian nữa nhất định sẽ tốt lên rất nhiều.” Phải không? Nhưng sao nàng không biết bản thân đang có dấu hiệu khôi phục? Thật sự đã là nền tảng trước gió sao? Hy vọng ban đầu chỉ sáng lên một lúc lại lụi tắt, hiện tại nàng ngay cả đi ra cửa phòng cũng khó, phải đến năm nào tháng nào mới có thể đi quanh hoa viên a? Lục Quán Anh đang định nói thêm cái gì thì thấy ngoài cửa có hai người đi tới, hần rất cung kính gọi: “Sư tổ, sư thúc.” Người tới chính là Hoàng Dược Sư cùng Hoàng Dung. Ánh mắt Hoàng Dược Sư dừng lại trên cánh tay đang đỡ quanh eo An Nhược Sơ, lạnh nhạt nói: “Ai cho người đỡ nàng rời giường?” Thấy Lục Quán Anh nhất thời nghẹn lời, Hoàng Dung tâm tư nhanh nhẹn sao lại không biết Hoàng Dược Sư đang cố tình làm khó dễ, bèn giúp hần giải vây nói: “Cả ngày nằm ở trên giường khẳng định buồn bức làm hỏng Sơ tỷ mất, vẫn là sư diệt có lòng. Nhưng mà bệnh này của Sơ tỷ không thể cấp bách, vẫn là nhanh trở lại giường nằm thì hơn, lại đây, để ta đỡ Sơ tỷ.” Tiểu sư diệt, vẫn là đem tay người bỏ ra đi, bằng không chờ chút nữa nó rời khỏi thân thể thì sẽ không chơi vui đâu. Sau khi đem An Nhược Sơ an trí ở trên giường, Hoàng Dung thuận thể ngồi ở mép giường. Tinh thần vừa thất vọng nhưng lại nhìn đến ngày người. Đến bây giờ vẫn còn cảm thấy không thể tin được a. Phụ thân đều đã đem tiền căn hậu quả nói cho nàng nghe. Tuy rằng chợt biết được cơ thể mẹ mình lại chứa đựng linh hồn của một người khác, đúng là rất khó có thể tiếp nhận, nhưng mà đối với An Nhược Sơ này nàng lại chỉ có thương tiếc chứ không có nửa điểm oán hận. Khi biết được phụ thân thể nhưng lại hạ phụ cốt chằm

với người ta, nàng còn oán trách phụ thân mất một lúc.“Trong vòng ba tháng không thể xuống giường đi lại.” Hoàng Dược Sư mặt không chút thay đổi nói, vừa là nói cho Lục Quán Anh nghe vừa là nói cho An Nhược Sơ nghe. Cuối cùng còn thêm một câu: “Nếu đến lúc đó không thể đi thì tự gánh lấy hậu quả!”An Nhược Sơ cố tình không nhìn hắn, nhưng mà bàn tay để dưới chân cũng đã siết chặt lại.“Sơ tỷ, ta sắp tới sẽ có chút việc, không thể lúc nào cũng tới thăm tỷ.” Lục Quán Anh nói. “Còn nữa, cửa hàng may của tỷ đã có Lăng Nhi trông coi, ta đồng thời cũng phải người hỗ trợ, tỷ không cần lo lắng, cứ dưỡng bệnh cho thật tốt.”An Nhược Sơ gật gật đầu, cười với hắn: “Làm phiền đệ rồi, Quán Anh.”Hoàng Dược Sư đứng một bên nhìn thấy tươi cười trên mặt nàng, buông mắt không nói.Lục Quán Anh gãi gãi đầu, “Cũng không có việc gì. Ta đi trước đây.” Nói xong thi lễ với Hoàng Dung cùng Hoàng Dược Sư rồi rời đi.Trong phòng chỉ còn lại ba người là Hoàng Dược Sư, Hoàng Dung cùng An Nhược Sơ.

18. Chương 18: Hồi 18

Hoàng Dung từ trong bọc lấy ra một cái đũa bao bằng giấy, mở ra đưa cho An Nhược Sơ, cười nói: “Sơ tỷ, tỷ vừa uống thuốc xong, nhất định rất đắng đúng không? Ta vừa mua chút mứt táo, ăn hai miếng này để bớt đắng.”

Cay đắng trong miệng quả thật còn chưa tan đi, An Nhược Sơ cảm kích hướng Hoàng Dung cười nói: “Cám ơn.” Đưa tay cầm một viên bỏ vào trong miệng, vị ngọt kia hơi hơi giảm bớt cay đắng trong miệng, nàng nhìn không được lại cầm một viên, híp mắt thở dài: “Ăn thật là ngon.” Mấy ngày nay ăn vào gì đó đều rất nhạt, thuốc cũng rất đắng, thật lâu cũng chưa nếm qua thứ nào đó vị ngọt.Thấy nàng thích, Hoàng Dung vui vẻ nói: “Nếu tỷ thích thì gói này liền cho tỷ, sáng mai ta sẽ đi mua cho tỷ một chút đồ ăn vặt khác.”Mắt An Nhược Sơ sáng lên: “Có thể sao?”“Không thể.” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ một đầu khác truyền đến.Hoàng Dung quay đầu nhìn sang Hoàng Dược Sư đang thanh thoi pha trà ở một bên, hắn cũng không ngăn đầu lên mà nói: “Ăn quá nhiều không tốt đối với thân thể.”Hoàng Dung chống eo nói: “Ai bảo phụ thân người kê thuốc đều đắng như vậy chứ!” Khi còn bé nàng chẳng qua là bị cảm mạo côn con, kết quả hắn thế nhưng cầm một chén đen sì gì đó bắt nàng uống, đắng khiến nước mắt mũi của nàng hai bít cùng về, từ đó về sau không còn dám uống thuốc hắn kê nữa. Tuy rằng thuốc phụ thân kê thật sự rất hiệu quả nhưng nàng cũng tình nguyện bị bệnh vài ngày cũng không nguyện uống thứ thuốc đắng sợ kia. Hoàng Dung quay sang An Nhược Sơ tìm kiếm đồng minh, “Sơ tỷ, tỷ nói có phải hay không... Sơ tỷ, tỷ làm sao mà thoát cái đã ăn nhiều như vậy rồi?”An Nhược Sơ ngăn đầu, vô tội nói: “Ăn quá ngon, ta nhìn không được.”“...” Hoàng Dung bắt đầu cân nhắc đề nghị của phụ thân nàng.Ngay tại lúc An Nhược Sơ lại muốn đưa tay ra lấy tiếp, Hoàng Dược Sư mí mắt cũng không nâng một chút gọi: “Dung nhi!”Hoàng Dung dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai thu lại cái gói tai hoạ kia, sau đó hướng An Nhược Sơ gửi đi một ánh mắt ngưng ngườ, thực xin lỗi nha Sơ tỷ, so với tỷ thì phụ thân đáng sợ hơn.An Nhược Sơ từ từ buông cánh tay đang dừng ở giữa không trung xuống.Hoàng Dược Sư chậm rãi mở miệng: “Lần sau kê thuốc ta sẽ chú ý.”An Nhược Sơ không nhìn hắn.Thấy không khí có phần căng thẳng, Hoàng Dung vội vàng tìm đề tài, “Việc kia...Sơ tỷ, nghe phụ thân nói tỷ vừa tỉnh ngủ liền biến thành mẹ của ta, vậy tỷ trước kia là người như thế nào?” Nhìn qua khoẻ mạnh thấy tai của phụ thân hơi giật giật, Hoàng Dung cười trộm trong lòng, xem ra nàng đã hỏi đúng vấn đề.An Nhược Sơ thản nhiên nói, “Là một người bình thường.”“Ai, kỹ càng tỉ mỉ một chút nha, mấy tuổi? Lớn lên như thế nào? Từ đâu đến?”Mấy tuổi a... Nàng cũng đã nhanh quên. Bấm đốt ngón tay đếm đếm, trước khi đến thế giới này nàng vừa tròn hai mươi, lại còn ở thế giới này suốt năm năm, vậy phải nói là... “Năm nay hai mươi lăm tuổi.” So với Phùng Hành nhỏ hơn mười tuổi.Đột nhiên “ba” một tiếng, chính là âm thanh cái chén bị đặt lên bàn thật mạnh.Hoàng Dung sợ hãi quay đầu lại, chỉ thấy đũa về mặt phụ thân không chút thay đổi, nhưng cái chén trên tay thấy thế nào cũng như sắp bị bóp nát a. Thông minh như nàng, suy nghĩ vừa động liền lập tức hiểu được.Ách, kỳ thật nàng muốn nói với phụ thân không cần để ý như vậy, bề ngoài của hắn hoàn toàn không thể nhìn ra tuổi thật, tuyệt đối sẽ không có người nói hắn râu già mà gặm cái gì đó... Hoàng Dung ho khan một tiếng, tiếp tục hỏi: “Vậy Sơ tỷ, người từ đâu tới?”“Ồ... Ta nói muội có thể không tin.” An Nhược Sơ nói. “Ta đến từ tương lai.”“Tương lai?” Hoàng Dung trừng lớn mắt.“Ừm, mấy trăm năm sau.”Lại là “ba” một tiếng, Hoàng Dung quay đầu lại, chỉ thấy cái chén đáng thương kia đã biến thành mảnh nhỏ. Hoàng Dung nuốt nuốt nước bọt, cái này được lắm, lập tức đã biến thành cổ nhân...“Vậy... Vậy mấy trăm năm sau thế giới là như thế nào?”Vấn đề này khó khăn a, làm thế nào để miêu tả cho một cổ nhân thế kỷ hai mươi một là cái dạng gì nhỉ? An Nhược

Sơ Vất óc suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng nói: “Nơi đó cuộc sống con người có vẻ tương đối yên ổn, chiến tranh ít hơn, đương nhiên là vài quốc gia vẫn còn; giao thông cũng thật tiện lợi, giống như nếu một lộ trình phải đi mất mười ngày ở nơi này thì ở chỗ của chúng ta có thể một ngày đã tới nơi; còn nữa, hai người cách xa nhau mười vạn tám nghìn dặm cũng có thể dùng một loại công cụ để bắt đầu nói chuyện; quần áo chúng ta mặc cũng thật sự không giống ở đây, con gái mùa hè mặc áo ba lỗ quần đùi đi ra ngoài cũng sẽ không bị người ta dùng ánh mắt kỳ thị để nhìn...” Hoàng Dung nghe được liền mê: “Thật tốt a, ta muốn đi xem...” “Kỳ thật chỗ đó cũng không phải là không có khuyết điểm, ví dụ như không khí bị ô nhiễm nghiêm trọng, động đất a hạn hán a cái gì cũng rất nhiều, mức độ tội phạm cũng cao hơn nơi này, hàng hoá kém chất lượng ở khắp mọi nơi...” Hoàng Dung chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước: “Vậy Sơ tỷ, tỷ thích ở đây hơn hay là ở nơi đó hơn?” An Nhược Sơ chỉ cười không nói, trong lòng nói đương nhiên phải là nơi đó, nàng chỉ mong nhanh một chút được xuyên trở về. Có điều câu này vẫn là giữ trong lòng là tốt rồi, tránh cho người nghe suy nghĩ. “Dung nhi, con không có việc khác để làm sao?” Hoàng Dược Sư lạnh giọng nói. A, phụ thân đang đuổi người. Hoàng Dung lè lưỡi, nói: “Vậy Sơ tỷ, tỷ nghỉ ngơi cho thật tốt sáng mai ta lại đến thăm tỷ.” Nói xong cũng không chờ nàng phản ứng mà chạy vụt đi. Hoàng Dung vừa đi thì trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh. Hoàng Dược Sư vẫn đang buông mắt uống trà, An Nhược Sơ không để ý tới hắn, tùy ý cầm lấy cuốn sách đặt ở đầu giường hứng thú xem. Cái này là nàng nhờ Lục Quan Anh mua hộ, đây chính là cuốn tiểu thuyết đứng đầu trong thành bây giờ, tới nay đã ra đến tập thứ sáu, tập này nàng đã mong đợi suốt hai tháng a. Nàng ban đầu nửa ngồi để xem, ngồi trong chốc lát thì thắt lưng có chút mỏi bèn nằm nghiêng xuống để xem, một lát sau nữa thì cánh tay chống lên đầu cũng mỏi, cuối cùng thì dứt khoát cứ nằm úp sấp để đọc. Không biết qua bao lâu, đang đọc đến tình tiết thiên lôi câu động địa hoả(*) thì quyển sách trên tay thế nhưng lại bị người khác cướp đi! (*) vô cùng gay cấn. An Nhược Sơ giật mình ngẩng đầu, phát hiện Hoàng Dược Sư không biết từ lúc nào đã đứng ở bên giường, chỉ thấy hắn chọn mi nhìn tên sách, nói: “Cuộc đời của tú bà họ Ngô?” An Nhược Sơ nhìn chằm chằm vào... quyển sách trên tay hắn, mím môi không nói. “Nằm trên giường đọc sách không tốt đối với mắt.” Nàng đương nhiên biết, dù sao thị lực này nọ ở cổ đại muốn khôi phục được là không thể, nếu vì mấy độ này mà hi sinh tiểu thuyết nàng yêu thích nhất thì trên đời này còn gì là lạc thú nữa chứ? Nhưng mà nàng cũng không muốn nói nhiều với hắn, thế là cưỡng bách chính mình dời tầm mắt ra chỗ khác, cố tình không nhìn cuốn sách trên chạc nàng tâm ngứa trên tay hắn. Hoàng Dược Sư nhìn thân hình giống như con mèo nhỏ đang tủi thân lúi dúi vào góc giường, bắt đầu xem xét lại mình có phải hay không đã quá khắc nghiệt với nàng... Một lát sau, giọng nói hắn từ trên đỉnh đầu nàng truyền xuống: “...Ta đọc cho nàng nghe nhé?” An Nhược Sơ nhắm mắt lại không để ý tới hắn. Hoàng Dược Sư ngồi xuống bên cạnh, lưng dựa vào đầu giường, tự ý đọc nội dung bên trong sách. Không nhìn hắn không nhìn hắn không nhìn hắn... An Nhược Sơ tự thôi miên mình, nhưng mà lỗ tai thì không giống ánh mắt không muốn nhìn có thể nhắm lại. Cho nên khi giọng nói trầm thấp của hắn truyền vào bên trong tai, nàng vô cùng không có khí tiết mà bị hấp dẫn. “... Chu Đại Văn đối với Oanh nhi của chúng ta vừa thấy đã yêu, đến thăm mỗi ngày, vì Di Hồng viện mà mang đến hàng loạt lại hàng loạt ngân phiếu, ta quả thực là sắp xem hắn là thần thánh mà thờ cúng. Trái lại nha đầu gốc Oanh nhi kia lại không biết suy xét, một lòng nhung nhớ tên thư sinh lên kinh dự thi bản hàn kia, chờ mong một ngày hắn đến chuộc nàng ra. Ta nói cho nàng, nếu người ta thật sự đồ trắng nguyên thì làm sao còn nhớ được hoa tường liễu ngô như nàng nữa...” Khi nghe rõ nội dung bên trong thì nàng hoa hoa lệ lệ mà ... Vì sao lại có cảm giác không hài hoà như vậy nhỉ? Nàng muốn bảo hắn không đọc nữa nhưng lại không có gan mở miệng bảo dừng, cuối cùng đành phải vượt qua một đoạn thời gian hỗn độn sau giờ Ngọ trong suy nghĩ tày đình rằng “Hoàng Dược Sư = tú bà”. Ánh nắng chiều còn sót lại chiếu vào từ cửa sổ, Hoàng Dược Sư buông quyển sách trên tay xuống, nghiêng đầu nhìn nàng đang ở bên cạnh mình. Chỉ thấy mắt nàng khép lại, trên mặt bình tĩnh không một gợn sóng giống như một lớp thân thể không có linh hồn. Hắn nhìn chằm chằm vào nàng thật lâu sau mới ngáp ngừng vươn ngón trỏ dò xét hơi thở của nàng, đến khi xác định nàng còn hô hấp thì trái tim bị thắt chặt mới chậm rãi trở nên thả lỏng. Một tháng qua, nàng vừa ngủ thiếp đi hắn đều rất sợ. Mỗi đêm đều phải thăm dò hơi thở của nàng vài lần, xác định nàng không có việc gì thì mới an tâm. Cảnh tượng nàng thất khiếu chảy máu nằm trên mặt đất ngày hôm đó vẫn còn in sâu trong đầu hắn muốn quên không được, mỗi một lần nhớ lại là một lần kinh hãi. Đến bây giờ hắn còn chưa dám tin, nàng quả thực được hắn kịp thời đến cứu, không bị tử thần mang đi. Hắn cầm lấy cánh tay nhỏ bé lạnh như băng lộ ra bên ngoài chăn của nàng, chậm rãi tiến vào ống tay áo, cầm lấy cổ tay của nàng, không khỏi thở dài, gầy thành như vậy tùy tiện gấp lại liền gãy. Tay phải vươn qua dưới cánh tay nàng, một tay khác nâng lưng của nàng lên để nàng ngồi dậy, bản thân hắn thì ngồi xếp bằng phía sau nàng, bắt đầu giúp nàng vận khí. Đây cũng là một trong những lần trị liệu, có điều hắn luôn chọn những lúc nàng đang ngủ cho tới bây giờ cũng

không để cho nàng biết. Làm như vậy là có tính toán của hắn, dựa vào tâm lý của nàng bây giờ đoán chừng sẽ không cam tâm tình nguyện cùng hắn có nhiều tiếp xúc, nếu thân thể sinh ra cảm xúc phản kháng thì khí sẽ không thể thông suốt, trị liệu cũng sẽ mất đi công hiệu. Sau nửa canh giờ, tay chân nàng bắt đầu ấm lên, sắc mặt cũng hồng hào hơn. Hắn dừng vận khí lại đồng thời tiếp được cơ thể yếu đuối ngã về sau của nàng. Vừa ôm lấy liền không muốn buông ra. Vào ban ngày, nàng luôn không để ý tới hắn, tuy rằng phản ứng của nàng cũng nằm trong dự kiến của hắn nhưng khi chân chính đối mặt với thái độ lạnh lùng của nàng thì lại là chuyện khác. Hắn ghen tị với những người có thể cùng nàng trò chuyện vui vẻ, ghen tị với những người có thể thấy được nụ cười của nàng. Nàng đối với mọi người đều hoà nhan duyệt sắc nhưng lại tiếc rẻ cho hắn bất luận một biểu tình nào, ngoại trừ một lần sau khi tỉnh lại nàng quyết liệt biểu hiện oán hận ra bên ngoài, sau đó đều coi như hắn là không khí bình thường nhìn mà không thấy. Hắn đường đường là Đông Tà Hoàng Dược Sư khi nào thì bị người khác đối đãi như vậy qua? Nếu người ngoài dám can đảm đối xử với hắn như vậy chỉ sợ đã sớm chân tay không đứng chỗ, duy chỉ có nàng, hắn lại một chút biện pháp cũng không có. Mềm mỏng, nàng không nghe; cứng rắn, hắn không nỡ, cuối cùng đành phải tùy ý nàng. Hắn thu chặt cánh tay đang ôm eo nhỏ của nàng, cúi đầu hôn xuống thái dương có chút mồ hôi ẩm ướt của nàng. “Sơ nhi, Sơ nhi...” Hắn kim lòng không đậu mà khẽ gọi đi gọi lại tên nàng. Ly biệt khiến ta đợi chờ rất lâu...

19. Chương 19: Hồi 19

Cứ như vậy, An Nhược Sơ mỗi ngày nằm ở trên giường như trở thành một phế nhân.

“Sơ tử, Lăng Nhi đến thăm tử đây!” Người chưa tới, giọng đã tới trước. Lăng Nhi từ cửa phòng vươn đầu vào trong dò xét, hướng An Nhược Sơ đang nằm trên giường lộ ra một nụ cười nghịch ngợm. An Nhược Sơ ngẩng đầu, thấy nàng thì cười nói: “Lâu như vậy mới đến!” Lăng Nhi đi vào, ngồi xuống cái ghế bên giường, cảm giác bất bình nói: “Sơ tử, tử không biết mấy ngày nay xảy ra chuyện gì đâu. Trước đó Trầm phủ kia không phải là đặt làm y phục ở chỗ chúng ta sao? Sau đó bởi vì thân thể tử không tốt, đuổi không được, muội liền tự mình tìm đến quý phủ của bọn họ nói rõ nguyên nhân, còn nói xin lỗi, kết quả bọn họ không những chẳng cảm kích ngược lại còn phất người đến phá cửa hàng, thật sự quá đáng!” Vừa nghĩ lại chuyện này Lăng Nhi liền tức giận không thôi. An Nhược Sơ trừng lớn mắt, “Có chuyện này? Làm sao lại không thấy Quán Anh nhắc qua?” “Lục công tử khẳng định là không muốn tử lo lắng thôi!” “Vậy sau thì thế nào?” An Nhược Sơ hỏi đến cùng. “Sau muội lại phải đi báo quan a, ai biết huyện lão gia kia cùng Trầm gia chính là cá mồi một lứa, chẳng những không truy cứu tội của bọn họ lại còn quá mức bất công mà nói chúng ta thất tín trước, phải bồi thường!” “Muội không trả lại tiền đặt cọc cho bọn hắn sao?” “Muội có a! Ngay từ đầu muội đã đem tiền đặt cọc đưa cho bọn hắn.” “Nếu tiền đặt cọc đã trả, đôi bên liền không có nợ, còn bồi thường cái gì?” An Nhược Sơ cả giận nói. “Không thể ức hiếp người như vậy được!” “Đúng vậy! Muội còn chưa tính toán với bọn hắn mấy thứ đồ bị đập hỏng đâu!” “Chuyện này sau kết thúc thế nào?” “Về sau Lục công tử biết chuyện này, cũng không biết dùng phương pháp gì, chưa quá vài ngày, Trầm phủ đã tìm người đến giải thích, còn nói phụ trách phí sửa sang lại cửa hàng, chuyện này lúc đấy mới yên lại.” An Nhược Sơ nhíu mày nói: “Khó trách khoảng thời gian trước hắn luôn vội vàng, hoá ra là vì chuyện này.” “Sơ tử, tử thực sự nên cảm tạ Lục công tử thật tốt.” An Nhược Sơ gật đầu nói: “Cái này đương nhiên.” “Đúng rồi, Sơ tử, tử chừng nào thì trở về a? Muội sắp chống đỡ không nổi rồi, khách nhân đều chỉ tên muốn tử tự tay làm xiêm y, hàng trữ trong cửa hàng đều bán hết rồi, tú nương ta mời đến làm thay may xiêm y khách nhân đều không vừa mắt.” An Nhược Sơ cười khổ: “Vất vả muội rồi, Lăng Nhi. Muội xem tử đây, ngay cả xuống giường cũng thành vấn đề. Nếu...” Nàng dừng một chút, thở dài: “Nếu thật sự chống đỡ không nổi thì liền đóng cửa cửa hàng cũng được.” Lăng Nhi kêu to: “Chuyện này làm sao có thể được! Lúc trước Sơ tử vì xây dựng gian cửa hàng này mà bỏ ra biết bao nhiêu tâm huyết, vì muốn tìm nơi cung cấp vải dệt thích hợp mà tử cơ hồ chạy lần toàn bộ Tô Hàng(*); vì muốn có thêm nhiều khách mà tử tự mình đến các quý phủ bái phỏng tuyên truyền, ăn bao nhiêu bẽ mặt canh(**); mỗi một buổi tối, tử ngồi dưới ánh đèn từng châm từng châm may y phục khiến cho mắt càng ngày càng suy yếu đi... Sở dĩ cửa hàng may có quy mô hưng thịnh như ngày hôm nay đều là tử dùng từng giọt từng giọt tâm huyết tính lỹ a! Làm sao có thể nói bỏ là bỏ được!” Nói xong thì hốc mắt Lăng Nhi cũng đã đỏ một vòng.(*). Chắc là Tô Châu, Hàng Châu (hai nơi nổi tiếng với tơ lụa).(**) đóng cửa không cho vào nhà. An Nhược Sơ ngẩn người, sau đó thì cúi đầu trầm mặc không nói. Lăng Nhi ngồi vào bên giường nàng, vươn tay ôm lấy đôi vai mảnh khảnh của nàng, nức nở nói: “Mạng của Lăng Nhi là tử cứu trở về, cái mùa đông đấy, nếu không có tử đem muội trở về, muội đã sớm đông chết đói chết ở trên đường rồi... Khi đó Lăng Nhi liền thề, mặc kệ tử muốn làm gì, Lăng Nhi đều sẽ dốc sức ủng hộ giúp đỡ tử.

Nhưng mà, cũng xin tỷ đừng bỏ cuộc có được không? Nếu không Lăng Nhi cũng sẽ mất đi mục tiêu của chính mình.” Hoá ra...trên thế giới này, còn có người quan tâm đến nàng như vậy sao? An Nhược Sơ chậm rãi nâng tay lên, nhẹ nhàng mà ôm lấy lưng của Lăng Nhi, mỉm cười nói: “...Được, không từ bỏ.” Lăng Nhi vừa khóc vừa cười, “Tỷ phải nhanh chóng dưỡng bệnh cho tốt, muội chờ tỷ trở về.” An Nhược Sơ lau đi lệ trên mắt nàng, cười nói: “Thật là, bao nhiêu tuổi rồi mà còn khóc lóc như trẻ con.” Lăng Nhi ngượng ngùng hít hít cái mũi. “Đúng rồi, Sơ tỷ, lúc muội vừa mới đến thì thấy một đám người đang cãi nhau, bọn họ là ai a?” Đại khái là bọn Hoàng Dung rồi, quả nhiên...tình tiết phải xảy ra sẽ xảy ra, phải đánh nhau sẽ đánh nhau, phải nhảy hồ cũng sẽ nhảy hồ a. Thật sự đáng tiếc, khoảng thời gian này nàng cùng Hoàng Dung sống với nhau rất tốt, không biết lần sau muốn gặp lại thì phải đợi đến khi nào? Nàng lắc lắc đầu, nói với Lăng Nhi: “Chuyện của người khác không nên quan tâm nhiều.” “Oh.” Lăng Nhi gãi gãi đầu. Nhưng mà, nàng thực sự muốn biết cái người dễ nhìn kia là ai a... “Sơ tỷ, tỷ có biết nam nhân...ừm...đẹp trai nhất trong đám người bọn họ không?” “Đẹp trai? Trong đầu An Nhược Sơ hiện lên một đồng lớn các nhân vật trong lúc này: Lục Thừa Phong, Lục Quán Anh, Dương Khang, Âu Dương Khắc, Hoàng Dược Sư... Bộ dạng đẹp mắt cũng không ít a, suy nghĩ nửa ngày cũng không ra kết quả. “Người nào?” “Chính là thế này a...” Lăng Nhi đứng lên, cố gắng tưởng tượng lại trong đầu bộ dạng của hắn, lấy tay chân diễn tả mà nói: “So với muội cao hơn xấp xỉ hai cái đầu, mặc y phục màu xanh, trong đám người liếc mắt một cái liền nhìn đến hắn. Hắn...ừm, phải nói như thế nào nhỉ...Cho dù không mở miệng nói chuyện cũng gây cho người ta một cảm giác áp lực, khi hắn đứng tại nơi đó, không khí xung quanh giống như đều trở nên loãng, thế nhưng lại làm cho người ta không rời mắt đi được.” Nàng ngay cả đứng đó rất xa cũng có thể cảm nhận được khí thế cường liệt kia... Oa, cực phẩm a! Thiên tiên a! An Nhược Sơ không nói gì nhìn bộ dạng hoa si của nàng, nhớ lại lúc trước khi bản thân nhìn thấy Hoàng Dược Sư. Nàng khi đó, đại khái chính là bộ mặt đức hạnh thế này đi...nhớ lại thật đúng là mắt mờ, thật mệt cho Hoàng Dược Sư có thể chịu đựng lâu đến như vậy: “Sơ tỷ, tỷ rốt cuộc có biết hắn hay không đây!” An Nhược Sơ quay mặt đi, “Không biết.” “Thật sao?” Lăng Nhi hoài nghi nhìn nàng, nếu không biết tại sao bộ dạng nàng lại chột dạ như vậy làm gì? An Nhược Sơ dứt khoát nhắm mắt lại, “Tỷ mệt rồi, khi nào đi ra nhớ đóng cửa hộ tỷ.” “Sao lại có chuyện đấy chứ? Sơ tỷ, tỷ mà không trả lời muội sẽ không cho tỷ ngủ...” Nói xong vươn tay ra cù nàng. An Nhược Sơ sợ nhất là bị cù, lập tức giật nảy mình, liêu mạng né tránh. “Ha ha... Không được, mau dừng tay!” “Nói hay không? Nói hay không?” “Ha ha... Muội... Cái kẻ gấp sắc vong nghĩa này! Dừng...Dừng tay!” Hai người đang náo loạn thì đột nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng vang, Lăng Nhi dừng động tác, nghi hoặc quay đầu lại. Chỉ thấy một nữ nhân mất mù tóc rối bởi quỳ gối ở cửa, không biết muốn làm cái gì. An Nhược Sơ thu hồi tươi cười, ngồi dậy, đề phòng hỏi: “Mai Siêu Phong, người đang làm cái gì vậy?” “Ta đến để phụ kính thỉnh tội.” “Người có tội gì?” “Lúc trước nếu không phải tại ta đánh một chưởng sau gáy của người thì phụ cốt châm kia đã không phát tác.” “Cho dù vậy cũng là lỗi của người đã hạ phụ cốt châm kia, không liên quan đến người. Độc trên phụ cốt châm sớm muộn gì cũng phải phát tác.” Nàng thần nhiên nói. “Không, sư phụ cũng không hề đem phụ cốt châm tiến nhập cốt tủy của người, nếu không phải tại ta, có lẽ cả đời nó cũng sẽ không phát độc.” Là như thế này sao... Vậy nàng có phải nên cảm ơn hắn lúc đó đã thủ hạ lưu tình không? An Nhược Sơ cười cười tự giễu, khổ cũng đã chịu qua, bây giờ mới điều tra xem ai mới là người có lỗi sao? Trên mặt Mai Siêu Phong thê lương khổ sở nói: “Ta không dám cầu được sư phụ khoan thứ, chỉ cầu sư phụ người ban thưởng cho ta được chết ngay bây giờ, ta thề rằng chết cũng không muốn chịu khổ sở của ba cây phụ cốt châm.” “Sư phụ người hạ phụ cốt châm lên người người cũng có đạo lý của hắn, liên quan gì đến ta?” Nếu An Nhược Sơ nhớ không nhầm thì Hoàng Dược Sư hạ phụ cốt châm vào người nàng ta đầu tiên là để trừng phạt những hành động lúc trước của nàng, thứ hai là muốn nàng ta đi làm ba việc, đợi sau khi việc hoàn thành thì tự nhiên sẽ rút châm ra. Chẳng lẽ Hoàng Dược Sư cũng chưa nói cho nàng sao? Mai Siêu Phong lắc đầu, “Sư phụ sau khi nghe thấy bởi vì ta mới khiến cho phụ cốt châm trên người người phát tác thì mới tức giận mà hạ ba cây phụ cốt châm lên người ta, người còn nói, nếu người có mệnh hệ gì, người nhất định sẽ không dễ dàng tha cho ta.” An Nhược Sơ trầm mặc. Hắn quan tâm đến sống chết của nàng như vậy làm cái gì? Nàng chết đi, người vui vẻ nhất không phải là hắn sao? A, không đúng, trí nhớ của nàng thật là, thân thể này dù sao thì cũng là của Phùng Hành, cho dù rất hận nàng hắn cũng không nỡ để cho thân thể Phùng Hành chịu một chút tổn thương nào đi. Khó trách khoảng thời gian này hắn ra sức giúp nàng tắm bổ, hoá ra hắn vì muốn bảo vệ thân thể của Phùng Hành rồi mới nghĩ biện pháp đuổi nàng ra khỏi thân thể Phùng Hành sao? Muốn chết chẳng phải rất dễ dàng sao? Người chỉ cần đánh một chưởng lên thiên linh cái của mình, cam đoan giây tiếp theo có thể đi gặp diêm vương.” Lăng Nhi ở một bên nhăn mặt nhăn mũi nói. Tuy rằng nàng không rõ tí mĩ chi tiết sự việc nhưng nàng cũng đã nghe ra chính nữ nhân này đã làm hại thân thể của Sơ tỷ trở nên hư nhược như vậy. “Lăng Nhi.” An Nhược Sơ khẽ mắng. “Sơ tỷ!” An Nhược Sơ khoát

tay, quay sang Mai Siêu Phong nói: “Được rồi, cái này là chuyện của các người, không hề liên quan đến ta, chính người tự đi cầu xin sự phụ của mình đi!” Sự phụ nàng ta không cho tự kết liễu, nàng ta cũng thật sự không dám hành động thiếu suy nghĩ sao? Kỳ thật Hoàng Dược Sư cũng không có khả năng giám sát nàng ta không rời, nếu thực sự muốn chết, ai cũng không ngăn cản nàng ta được. Theo như An Nhược Sơ thấy, Mai Siêu Phong hơn phân nửa là muốn lợi dụng tâm lý đồng tình của nàng. Đáng tiếc a, nàng ta đã đánh giá cao sức ảnh hưởng của nàng đối với Hoàng Dược Sư rồi. Nàng nếu có năng lực này thì đã không phải chịu bốn năm khổ sở này. “Người ở trong này làm gì?” Một giọng nói bình tĩnh vang lên. Mai Siêu Phong thở hắt ra một hơi, nghiêng đầu về phía phát ra âm thanh, giọng nói thoáng chút không yên kêu lên: “Sự phụ!”

20. Chương 20: Hồi 20

Hoàng Dược Sư hừ lạnh một tiếng, “Người còn có mặt mũi gọi ta là sự phụ sao?!”

Mai Siêu Phong liên tục dập đầu: “Đệ tử tội đáng chết vạn lần!” Hoàng Dược Sư xoa nhẹ ngọc tiêu trong tay, mặt mày có chút khiêu khích, “Hừ? Vậy thì hãy nói người tại sao lại đáng chết?” “Đệ tử... đệ tử không nên trốn tránh hình phạt của sự phụ.” “Còn gì nữa?” “Còn có...” Mồ hôi lạnh từ thái dương Mai Siêu Phong toát ra, “Còn có... đệ tử không nên tới quấy rầy Nhược Sơ cô nương.” Vừa mới nói xong, vai trái đã trúng một chưởng, một ngụm máu tươi từ trong miệng nàng phun ra. Hoàng Dược Sư quát: “Hỗn trướng! Người có biết tại sao vì sự lại hạ phụ cốt châm lên người người không?” “Đệ tử ngu dốt, xin sự phụ chỉ rõ.” “Người cùng Huyền Phong lớn mật ý vào có võ nghệ của cao nhân, làm mưa làm gió trên chốn giang hồ, vì sự đều có thể bỏ qua. Nhưng người có biết tại sao người lần lộn trên giang hồ lâu như vậy, kết quả cũng chỉ đổi lại được một cái xú danh không? Đó là bởi vì ở trong lòng người không hề phân biệt trắng đen phải trái, việc gì cũng chỉ xuất phát từ quyền lợi của bản thân mình, bất chấp thiện ác, tùy ý làm bậy, đến mức người người phỉ nhổ. Khi đã thương một người tay trái gà không chặt, trong lòng người có một chút không đành nào không? Một người mà ngay cả chút nhân tính cơ bản nhất cũng không có, võ nghệ dù có cao đến bậc nào thì cũng không bằng sức vật! Người làm biết bao nhiêu chuyện thiên lý không dung như vậy mà muốn chết ngay được sao? Trên thiên hạ không hề có loại chuyện tiện nghi như vậy đâu!” Mai Siêu Phong chỉ có thể dập đầu thật mạnh, “Đệ tử biết sai! Xin sự phụ cho đệ tử một cơ hội thứ hai.” Hoàng Dược Sư khoan tay mà đứng, ánh mắt lại nhìn về phía An Nhược Sơ đang cụp mắt nghe bọn họ nói chuyện trên giường, giọng nói chậm lại: “Năm đó thời điểm người làm nàng bị thương, có thể nghĩ đến rằng mình cũng có ngày hôm nay không? Cho dù nàng tha thứ người, vì sự cũng không thể tha thứ...” An Nhược Sơ ngẩng đầu, cho dù trước mắt vẫn chỉ một mảnh mơ hồ như cũ nhưng nàng cũng cảm nhận được ánh mắt của hắn đang đặt trên người nàng. Cái loại cảm giác bị người ta nhìn chăm chú thật sâu này khiến cho nàng cảm thấy người xung quanh đều trở nên nhạt thành bối cảnh, giống như trên thế giới chỉ còn bọn họ tồn tại. Câu nói cuối cùng kia của hắn là để cho nàng nghe sao? Ở trong lòng hắn, cũng từng buồn bã hối hận vì chuyện năm đó sao? Nàng chuyển ánh mắt về phía Mai Siêu Phong đang quỳ trên mặt đất, nhớ tới vận mệnh tương lai của nữ tử này. Nàng ta tuy rằng chuyện xấu gì cũng làm, nhưng đối với Hoàng Dược Sư lại là một mảnh trung tâm, dù chết cũng là chết vì hắn. Nhưng bây giờ xem ra câu chuyện dường như có đi trật một chút, tựa hồ Hoàng Dược Sư thật sự cố ý dùng phụ cốt châm để tra tấn nàng ta. Nếu bởi vì sự xuất hiện của nàng mà làm thay đổi vận mệnh của Mai Siêu Phong cùng Hoàng Dược Sư thì nàng thừa nhận không gánh vác nổi. Vốn nàng cũng chỉ muốn thường thường mà trải qua hết quãng đời còn lại, không mù quáng làm rối loạn cuộc đời của những nhân vật trong truyện, vậy mà ông trời dường như không chịu buông tha nàng, khiến cho nàng năm lần bảy lượt ở trong vòng bão táp, không thể không quan tâm. An Nhược Sơ thở dài một hơi, nói cho cùng việc này xảy ra cũng bởi vì nàng, tốt nhất vẫn là làm cho nội dung câu chuyện quay trở lại đúng quỹ đạo thôi. Thanh thanh cổ họng, An Nhược Sơ mở miệng nói: “Chuyện này...” Mai Siêu Phong cùng Hoàng Dược Sư đồng thời quay đầu lại về phía nàng. Nàng cứng rắn tiếp tục nói: “Ta có một đề nghị, không biết ý của các người như thế nào?” Hoàng Dược Sư nhìn nàng trong chốc lát, ngón tay không tự chủ mà xoa nhẹ ngọc tiêu, chậm rãi mở miệng nói: “Nàng nói đi.” “Người làm như vậy đơn giản là muốn Mai Siêu Phong biết lỗi lầm của bản thân, so với dùng phụ cốt châm tra tấn nàng còn không bằng để cho nàng lấy công chuộc tội, dùng hành động thực tế để chứng minh.” Thấy Hoàng Dược Sư không có phản ứng gì, nàng tiếp tục nói: “Nếu nàng trộm Cửu âm chân kinh thì bắt nàng tìm lại, công phu trước đó nàng luyện thì tự mình hủy nó đi, còn có sư huynh đệ vì nàng mà chịu liên lụy cũng để nàng nhất nhất đi bồi tội, đi tìm bọn họ trở về...” Cảm nhận được Hoàng Dược Sư phóng tới ánh mắt nóng rực, nàng chuyển tầm mắt sang một bên, lúng ta lúng túng hỏi: “Người cảm thấy như thế nào?” Nghe thấy An Nhược Sơ cầu tình thay cho

minh, Mai Siêu Phong cảm kích không thôi, chỉ ngại Hoàng Dược Sư ở phía trước, trong lòng mặc dù mừng như điên nhưng lại không dám lỗ mãng, chỉ có thể thuận theo yên tĩnh chờ đợi phản ứng của Hoàng Dược Sư. Qua một lúc lâu sau, Hoàng Dược Sư mới nói: “Được tính trên phụ cốt châm một năm sau mới phát tác. Trong vòng một năm, nếu người có thể làm xong ba chuyện này thì đến đảo Đào Hoa gặp ta, sẽ có biện pháp rút châm cho người.” Mai Siêu Phong mừng rỡ, vội nói: “Đệ tử lên núi đao xuống biển lửa cũng phải làm bằng được cho ân sư.” An Nhữc Sơ cũng thở dài nhẹ nhõm, nếu hắn không đáp ứng, nàng cũng không làm gì được hắn. Sau khi Mai Siêu Phong đi rồi Hoàng Dược Sư mới đi vào, nhìn lướt qua Lăng Nhi đang bám lấy An Nhữc Sơ như một con bạch tuộc, lạnh nhạt nói một câu: “Người bệnh cần tĩnh dưỡng.” Lăng Nhi chột dạ thu hồi móng vuốt của mình, ha ha cười nói: “Thật ngại, nhất thời quên mất, rồi sẽ chú ý, sẽ chú ý, hắc hắc.” Nói xong liền tề mi lộng nhãn với An Nhữc Sơ, còn nói tỷ không biết hắn? An Nhữc Sơ nhún vai với nàng. Lần sau nhất định phải bắt tỷ thành thật khai ra! Lăng Nhi nghiêng răng. Không biết nói gì cho tốt, An Nhữc Sơ lắc lắc đầu. Đánh vỡ một cốc bí hiểm, Lăng Nhi nhảy xuống giường, nói với nàng: “Sơ tỷ hãy ngoan ngoãn dưỡng bệnh, muội sẽ chuẩn bị gà rán tỷ thích nhất đợi tỷ trở về ăn.” “Ừ.” An Nhữc Sơ mỉm cười nhẹ gật đầu. Sau khi Lăng Nhi đi rồi, một lần nữa còn lại hai người là nàng cùng Hoàng Dược Sư. Vì sao lại luôn gặp phải hoàn cảnh xấu hổ này chứ? Hắn không chủ động mở miệng, đương nhiên nàng cũng sẽ không tìm đề tài. Thế là hai người lại trầm mặc. Một lát sau, hắn mới mở lời: “Dung nhi đi rồi, con bé để lại cho nàng cái này.” Một phong thư được đưa tới trước mặt, nàng sững sốt trong chốc lát mới tiếp nhận lại từ trong tay hắn. Năm phong thư mỏng manh kia trong tay, nàng ngẩng đầu liếc hắn một cái, thấy lực chú ý của hắn đang đặt ở những bông hải đường sắc sỡ đang đua nở ngoài cửa sổ, thế là chậm rãi mở phong thư, lấy thư ra bắt đầu đọc. Nội dung không nhiều lắm, ngoại trừ một vài lời nói muốn nàng phải kiên cường dũng cảm đối đầu với bệnh tật, sau đó thì lời nói đều liên quan đến Hoàng Dược Sư. “...Sơ tỷ, phụ thân biết người làm sai rồi, tỷ hãy tha thứ cho người đi. Muội cũng chưa từng thấy phụ thân để ý người nào như vậy, tỷ đối với người mà nói nhất định vô cùng quan trọng. Từ sau khi mẫu thân mất, phụ thân vẫn thật cô đơn, muội rất hy vọng một ai đó có thể làm bạn với người, làm cho người vui vẻ. Sơ tỷ, muội thật sự rất thích tỷ, muội thật tình hy vọng chúng ta có thể trở thành người một nhà...” Đây là cái gì vậy a? An Nhữc Sơ quả thật không còn lời gì để đáp. Nàng có chút hoài nghi thật ra phong thư này là do Quách Tĩnh viết thay. Cất thư đi, thấy Hoàng Dược Sư không biết từ bao giờ đã thu hồi tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, yên lặng buông mắt nhìn nàng, hơn nữa trông giống như đã nhìn hồi lâu. Nàng rời mắt đi chỗ khác, giả vờ không trông thấy. “Trong thư Dung nhi đã nói những gì?” Vì sao ta phải nói cho người? Nàng âm thầm ném qua một ánh mắt xem thường ở trong lòng. “Vậy là không muốn nói chuyện cùng ta?” Đúng vậy, còn không mau lặn đi. “Đúng vậy a...” Đột nhiên im lặng. An Nhữc Sơ ngẩng đầu nghi hoặc, môi chạm qua cái gì đó, tập trung nhìn lại mới phát hiện thân thể cao lớn của hắn từ trên cao nhìn xuống đang toàn bộ bao phủ nàng, khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, đôi mắt hẹp dài híp lại, có một loại cảm giác nguy hiểm. Nàng bây giờ mới hậu tri hậu giác ý thức được thứ môi vừa mới chạm qua chính là hắn... Hai tay nàng chống đỡ ở trên giường, nhanh chóng muốn thoái lui, Hoàng Dược Sư vươn tay trái, chế trụ sau thất lưng của nàng khiến cho nàng không thể nhúc nhích. “Buông ra!” Nàng trừng hắn. Hắn khẽ cười nói: “Cuối cùng cũng chịu nói chuyện với ta?” Nàng cắn răng: “Rốt cuộc người muốn làm gì?” “Vì sao muốn nàng ta đi hoàn thành ba việc?” Nàng sững sốt một chút, mới hiểu ra hắn đang chỉ Mai Siêu Phong. “Ta thuận miệng nói.” “Có phải...” Ba việc kia, hắn vốn đã có ý định bắt Mai Siêu Phong đi làm, nhưng mà chính lúc đó lại nghe tin nàng chết, nhất thời quá tức giận mới thay đổi chủ ý. Liên quan đến chuyện này hắn cũng chưa từng nói ra ngoài miệng, rốt cuộc làm thế nào mà nàng lại biết được tâm ý của hắn? Đây có phải là cái gọi là tâm hữu linh tề nhất điểm thông(*) không nhỉ? Hắn vì kết luận này mà tâm tình vui sướng vừa lòng, không chút để ý mà hỏi: “Vì sao tha thứ cho nàng ta?” (*) trong tâm có một điểm thông suốt như sừng con linh tê. Theo sách cổ, có một loại tê giác có ba sừng, ở bên trong một sừng của nó có một vân trắng kéo dài từ gốc đến ngọn. Nó được coi là linh vật, còn gọi là “linh tê”. Ngày nay người ta dùng hai chữ “linh tê” để ám chỉ tâm ý tương thông (giữa hai người yêu nhau). Nàng nghiêng đầu dời về một bên, lạnh nhạt nói: “Vốn cũng không phải lỗi của nàng ta.” “Vậy là nói, người mà nàng muốn giết, chỉ có một mình ta?” “Không.” Nàng lắc đầu. “Hả?” Hắn nhướn mày. Nếu đúng là lúc trước hắn không thật sự đánh phụ cốt châm vào tận cốt tủy của nàng, vậy thì nàng có lý do gì mà trách hắn? Chuyện tới bây giờ, dường như ngay cả một đối tượng để oán hận cũng không tìm đâu cho thấy. Nàng yên lặng nhìn vạt áo hắn, nhẹ giọng nói: “Người cũng không hề sai, là ta sai. Người cứ coi như cái gì ta cũng chưa nói đi.” Coi như là bị chó cắn một miếng, cuối cùng cũng không thể cắn lại nhỉ? Mấy ngày nay nàng nghĩ đến, cho dù Hoàng Dược Sư có nói cho nàng mệnh môn của hắn ở chỗ nào thì cũng không chắc nàng có năng lực để giết hắn. Hơn nữa sau khi giết hắn, bốn năm phải chịu khổ trước kia cũng sẽ không vì thế mà giảm nhẹ đi chút nào, tội gì phải làm chính

mình khó xử? Ý cười trên mặt Hoàng Dược Sư dần dần nhạt đi. Ngay cả hận hân cũng không sao? Sau đó có phải sẽ coi hân như người dưng hay không? Sắc mặt Hoàng Dược Sư u ám vô cùng, cánh tay chế trụ phần eo nàng càng siết chặt hơn, giống như muốn làm gãy thắt lưng của nàng. Nàng chịu đau đến mức kêu lên một tiếng, hân chẳng những không giảm lực đạo, trái lại còn có xu thế tăng lên, chỉ thấy mặt hân không chút thay đổi mà nói: “Ngày mai ta mang nàng trở lại đảo Đào Hoa.” “Cái gì?” Nàng trừng lớn mắt, không có cách nào để tiêu hóa cái tin tức bất thành linh này. “Trên đảo Đào Hoa có rất nhiều dược liệu quý báu, có lợi đối với thân thể của nàng.” “Ta không đi!” Đùa gì vậy, tới một lần đã mất đi nửa cái mạng, nàng sao còn dám tới nữa! Hân híp mắt, “Không thể tùy ý nàng được.” “Người nói ta phải ba tháng mới có thể xuống giường cơ mà!” Nàng dùng những lời hân đã nói qua để chặn hân. “Yên tâm, có ta ở đây, không có việc gì.” Hân bình tĩnh nói: “Cứ quyết định như vậy.” An Nhược Sơ tức giận đến mức cả người phát run, “Người dựa vào cái gì mà quyết định thay ta?” Hân buông mắt, sau một lúc lâu, giọng nói không mang theo tình cảm của hân từ trên đầu truyền đến — — “Dựa vào việc thân thể nàng đang dùng chính là thê tử của ta.” Nàng sững sờ tại chỗ, không thể phản bác. Hân buông nàng ra, đứng thẳng dậy, quay lưng, ra khỏi phòng. Nàng có thể hận ta, nhưng tuyệt đối không thể đối xử với ta như với một người xa lạ. Bất kể phải dùng đến thủ đoạn nào, ta cũng phải bắt nàng ở lại bên người!

21. Chương 21: Hồi 21

Dưới ánh trăng, một con thuyền nhỏ chậm rãi tiến vào hải vực đảo Đào Hoa. Cùng với sự tiến lên của thuyền nhỏ, cây cối hai bên bờ dần dần nhiều lên, mùi thơm cây cỏ. Tiếng tiêu sâu sắc thê lãnh từ thuyền nhỏ lay động ra khắp bốn phía, ngàn dặm cũng nghe thấy được. Trời đất một mảnh tĩnh lặng không tiếng động, dường như một bông hoa ngọn cỏ bên bờ đều đang say mê ở trong chương nhạc dịu dàng động lòng người. Đầu thuyền một nam tử trường thân ngọc lập, gió biển thổi tay áo hân bay phấp phới, ánh trăng yên lặng rơi trên đôi mắt đang buông xuống của hân, giữa quang ảnh giao nhau, dung mạo mơ hồ tản mát ra tà khí âm nhu. Kết thúc một khúc, Hoàng Dược Sư buông ngọc tiêu xuống, chấp tay mà đứng, giữa đầu im lặng nhìn ánh trăng xa xôi. Nhân sinh đại đại vô cùng di Giang nguyệt niên niên vọng tương tự(*). (*) Trích bài thơ Xuân giang hoa nguyệt dạ của Trương Nhược Hư. Hai câu này có ý nghĩa là: Người sinh đời đời không bao giờ hết, trăng trên sông năm năm ngắm vẫn y nguyên. Bất luận nhân gian long trời lở đất như thế nào, triều đại đổi thay(*), minh nguyệt vẫn chiếu sáng thanh sạch như cũ không giảm. (*) Cải triều hoán đại. Bốn năm trước, cũng là đêm trăng như vậy... Mỗi khi hân nhớ lại chuyện ấy, liền hối hận khôn nguôi suốt đêm. Tối đó, khi nàng bị hân tổn thương, nằm trên đất nhìn mặt trăng cười lớn thành tiếng, trong lòng nghĩ cái gì? Khi nàng quyết định bỏ đi không chút do dự, có từng quay đầu lại nhìn một chút đảo Đào Hoa này không? Khi ấy, trong tâm nàng lại nghĩ cái gì? Có phải nàng đã từng lớn tiếng khóc kêu ở trong lòng nhưng hân không thể nghe được hay không? Bốn năm qua, mấy chuyện này giống như răn độc vướng mắc trong trái tim hân, xua đi không được. Biết rõ đáp án, thế nhưng lại thà cân nhắc đến khả năng khác để cho bản thân sống dễ chịu hơn một chút cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu cho thấu triệt. Mãi đến khi trông thấy nàng một lần nữa, hân mới không thể không chấp nhận sự thật rằng nàng hận hân. Thuyền ngừng tại bên bờ. Hân thu hồi tầm mắt ngắm trăng tròn, xoay người đi vào khoang thuyền, nàng vẫn còn đang ngủ mê mịch. Bởi vì đi thuyền nên nàng không ngủ được, để đảm bảo nàng có giấc ngủ đầy đủ, hân điểm hôn huyết của nàng. Hân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không vừa lòng bàn tay đang vùi vào gối. Bắt đầu từ lúc nào, nhìn khuôn mặt này, hân không còn hình dung đến A Hành nữa? A Hành, thê tử hân đã từng yêu sâu đậm. Hân cho rằng, hân sẽ yêu nàng cả đời, cho dù nàng đã rời xa hân. Thế nhưng, ngay tại lúc hân tịch mịch nhất, nàng lại xuất hiện. Nàng có khuôn mặt của A Hành, vào lúc hân không chút phòng vệ, dễ dàng mà xâm nhập vào trong lòng hân. Chờ khi hân ý thức được không đúng, muốn thoát ra nhưng đã quá muộn. Hân phải thừa nhận, nếu như ngay từ đầu nàng không lấy hình dáng của A Hành để xuất hiện, hân chưa chắc đã đem lòng yêu nàng. Khi hân đã tồn tại tư tưởng bài xích với một người, nàng căn bản ngay cả cơ hội gần hân cũng không có. Nhưng mà trên đời lại tồn tại loại duyên phận trồn đầu cũng không thoát này, cho dù hân có thông minh đến thế nào, cũng tuyệt đối không ngờ trên đời lại có chuyện ly kì đến như vậy. Một sợi phương hồn đến từ mấy trăm năm sau, một dáng cười trong sáng khiến hân thất thần, cuối cùng khiến cho trái tim chết cô quạnh của hân một lần nữa nổi lên rung động, lại cũng không thể không chú ý đến người ấy. Từ đó về sau, trong mắt trong tâm chỉ có dáng cười sạch sẽ thanh đạm như cúc kia, không chứa được cái khác nữa. Hân đưa tay nhẹ nhàng chải vuốt sợi tóc của nàng. Tóc nàng rất dài, hân là từ trước đến giờ vẫn chưa cắt sửa, tóc cũng là để xỏa tự nhiên, có thể thấy được chủ nhân của bộ tóc này căn bản không hao phí

bất luận một chút tâm tư nào vào nó. Nàng từ trước kia cũng như vậy, đối với chuyện trang điểm của nữ nhi luôn luôn không để tâm, một cái búi tóc búi thế nào cũng không tốt, mỗi lần hấn đều phải giúp đỡ. Bây giờ nghĩ lại, khi đó hấn thực ra còn có tư tâm, căn bản không hề dạy nghiêm túc. Nếu nàng thực sự học xong, hấn lại mất đi rất nhiều lạc thú đấy chứ. Nhìn lộn tóc bạc trong tay, hấn chậm rãi thu hồi ánh mắt hoài niệm xa xăm. Nếu nói, nàng tóc đen, có thể còn có chút bóng dáng của A Hành, thì nàng một đầu tóc bạc giờ đây, cũng đã không còn một chút khí tức nào của A Hành nữa, nàng chính là nàng, An Nhược Sơ. An Nhược Sơ, Nhược Sơ... Dung nhi đã từng tán dương tên của nàng, còn hỏi tên của nàng có phải còn có điển cố gì hay không. Khi đó nàng nhỏ giọng nói một câu, Dung nhi không nghe rõ ràng, nhưng mà tránh sao được nỗ lực hơn người của hấn. “Nhân sinh nhược chích như sơ kiến”, hấn nghe được nàng nói như vậy. Sau khi nghe xong, hấn trầm mặc thật lâu. Đời người nếu cứ như lúc mới gặp, đây là ước vọng của nàng sao? Nàng cũng đã từng hoài niệm đoạn thời gian tốt đẹp trước đây sao? Hấn còn nghĩ rằng, chỉ có một mình hấn còn nhớ. Nhớ rõ vẻ mặt chán nản khi thua cờ của nàng, nhớ rõ vẻ mặt hào hứng khi nghịch nước của nàng, nhớ rõ khi nàng nghiêng răng nghiêng lợi học thuộc lòng, nhớ rõ nụ cười nhẹ trong sáng khi hấn rót cho nàng một chén trà ấm nóng. Nàng thì sao? Trong trí nhớ của nàng, có phải cũng cất giữ phần tốt đẹp của hấn hay không? Nghĩ đến đây, hấn không khỏi cười khổ. Cho dù có, cũng đã sớm bị một tay hấn phá hỏng. Ngày đó, hấn nói như vậy với nàng, nhất định nàng càng không có khả năng tha thứ cho hấn nữa. Nàng thế mà lại đáp ứng nữ nhân tên Lăng Nhi kia, nói khi nào dưỡng bệnh tốt sẽ trở về. Hấn nghe xong chỉ cảm thấy tức giận không thôi. Nàng còn muốn đi nơi nào? Thắt tung bốn năm còn chưa đủ sao? Hấn luôn luôn tự chủ mười phần, thế mà lại không nhận được tức giận nói những lời như vậy với nàng, thậm chí bất kể hậu quả nào cũng phải giữ nàng ở bên người. Cho tới bây giờ cũng chưa có ai có thể khiến hấn tức giận đến nghiêng răng mà lại không biết làm sao cho phải như thế. Coi như là bị nàng hiểu lầm, chỉ cần có thể giữ nàng ở bên người, hấn cũng cam lòng. Cầm chiếc áo choàng bao lấy nàng, hấn ôm nàng lên, sau đó đi ra khỏi khoang thuyền, dưới chân vận khí, nhanh nhẹn đáp xuống bên bờ. Bắt đầu bước, hướng về phía sâu trong rừng đào. Bốn năm. Tìm bốn năm, đợi bốn năm, ngày hôm nay, hấn rốt cuộc cũng đã dẫn theo nàng về nhà. * An Nhược Sơ nhu nhu đôi mắt chua xót khó chịu, nàng luôn luôn ít ngủ, làm sao lại ngủ sâu đến như vậy được? Nhìn đỉnh giường, nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt thêm mấy cái nữa. Xem xét xung quanh, cuối cùng cũng trở lại đảo Đào Hoa rồi sao... Vì sao nàng lại có cảm giác như đã qua mấy đời? Trở mình, ngoài cửa sổ trời đã sáng bạch, cũng không biết là mấy giờ. Nàng nhìn cách bài trí trong phòng, hầu như cũng không có chút thay đổi nào so với khi nàng bỏ đi, hơn nữa xem xét theo độ sáng bóng của đồ dùng trong phòng thì hấn là nô bộc cam ở đảo Đào Hoa cũng không hề lấp liếm qua loa. Lại quay về nơi đây, tâm tình đúng là phức tạp. Nói như thế nào nhỉ, phải nói cũng có phần hoài niệm... Dẫu sao đây cũng là nơi có thể gọi là “nhà” từ sau khi nàng đến thế giới này. Bốn năm qua, có thể vì quan hệ đến tư tưởng, bất luận ở nơi nào cũng cảm thấy chỉ là điểm dừng chân nhất thời, sẽ không xuất hiện cảm giác “nhà” này. Nàng cũng theo bản năng không mua linh tinh này nọ, hành lý vẫn luôn nhiều như thế, tùy thời cầm liền có thể rời đi. Vốn nghĩ rằng bản thân sẽ tràn ngập chán ghét với nơi này, nhưng mà nàng xấu hổ phát hiện, trong lòng nàng lại xuất hiện một cảm giác ổn định mà không có ở những nơi khác... Chẳng lẽ đây là số mệnh tình kết(*) trong truyền thuyết? (*) chim non sau khi nở nhìn thấy ai (con gì) liền coi là mẹ. Da mặt An Nhược Sơ co rúm lại, bị ném mìn bởi chính kết luận của mình. Quên đi, tùy cơ ứng biến. Dù sao nàng cũng không mất đi cái gì, hấn thích thân thể Phùng Hành, nàng liền bày ở một chỗ cho hấn nhìn no là được rồi. Sờ sờ bụng, có chút đói. Trên bàn bày một vài món điểm tâm ngọt, nàng nhìn thử khoảng cách, nghĩ thăm khoảng cách ngắn thế này, xuống giường đi vài bước hấn là không có vấn đề gì chứ? Nàng xúc chân lên, buông chân xuống giường, cũng lười chẳng đi giày, đôi chân trần vịn chân giường đứng lên. Có thể vừa tỉnh ngủ, chân có chút mỏi, nàng đứng một lúc, chờ đến khi đứng vững vàng mới chậm rãi sải bước về phía trước, dùng tốc độ của rùa đi về phía cái bàn. Một bước, hai bước, ba bước... Khoảng cách vài bước bình thường lúc này lại xa lạ thường. Đầu gối có chút run rẩy, nàng lặng lẽ tự động viên tinh thần mình ở trong lòng. Thái dương chảy ra lấm tấm mồ hôi, nàng bắt đầu hoài nghi, nếu bò đến thì có nhanh hơn chút nào không. Đột nhiên, đầu gối nàng mềm nhũn, cả người ngã xuống sàn. Nàng đau đớn kêu lên một tiếng, ngũ quan tụ lại cùng một chỗ, cảm thấy xương cốt toàn thân đều rời rạc. Nằm trên mặt sàn lạnh buốt, nàng ôm lấy thân thể mình mà khóc hu hu. Thật vô dụng... Nàng thật sự vô dụng... Cái gì cũng làm không tốt. Không ai thương yêu, không chỉ không có người thương, hiện tại ngay cả chăm nom chính mình cũng không làm được. Nàng rốt cuộc phải sống vất vả như vậy làm gì? Ủy khuất cùng không cam lòng của bốn năm qua nhất thời bắt đầu tuôn ra, nàng lớn tiếng gào khóc, nước mắt như sợi dây trăn châu đứt rơi xuống, trên mặt đất rất nhanh đã ướt một mảnh. Đang khóc sướt mướt, đột nhiên cảm thấy thân thể chợt nhẹ, nàng được bế lên. Giọng nói lo lắng từ đỉnh đầu truyền đến: “Ngã ở đâu?” Nàng không đáp, chỉ dồn hết sức lực để khóc. Hoàng Dược Sư căng thẳng kiểm tra toàn

thân nàng một lần, không thấy có miệng vết thương, lúc này mới yên lòng. Thấy nàng khóc đến mức thương tâm như vậy, tâm cũng rối cùng một chỗ. Hắn vỗ lưng của nàng, khuyên bảo dỗ dành: “Đau chỗ nào? Nói cho ta biết.” “Toàn thân đều đau!” Nàng gào lớn tiếng hơn, vừa gào vừa khóc: “Đau muốn chết! Ta đau muốn chết!” Bốn năm qua, mỗi ngày mỗi ngày, đều phải chịu đau đớn cực hạn vài lần, mỗi ngày đều sống trong sợ hãi. Có đôi khi nàng thực sự sợ, cũng không biết phải tìm ai cầu cứu, chỉ có thể một mình trốn trong chăn đau đớn lại khóc, khóc lại ngủ. Sự đau đớn này, hắn biết không?! Hắn biết không?! Biết nàng có rất nhiều cảm xúc cần phát tiết, hắn vỗ nhịp nhàng trên lưng nàng, giúp nàng thuận khí, đau lòng an ủi: “Không sao, không đau không đau...” Nói thế nào, chẳng qua nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương hơn tuổi Dung nhi a, mấy năm này, thật sự đã làm khổ nàng. Nghĩ đến thân thể gầy yếu của nàng mà phải chịu đựng nhiều đau đớn như vậy, hắn liền đau quặn lòng. “Đều tại ngươi! Đều tại ngươi làm hại! Ta chán ghét ngươi! Ngươi tránh ra cho ta!” Nàng kịch liệt giãy dụa, bắt đầu tay nắm chân đá hắn. “Đều là ta không tốt, thực xin lỗi, thực xin lỗi, hại nàng chịu khổ...” Một tay hắn vòng chặt thắt lưng của nàng, một tay giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của nàng, tránh cho nàng làm chính mình bị thương. Hắn dỗ dành liên tục không ngừng bên tai nàng cho đến khi tiếng khóc của nàng dần dần nhỏ đi. Nàng dựa vào bả vai của hắn nức nở, giống như một kẻ đáng thương không ai yêu. Hoàng Dược Sư đau lòng ôm chặt, lau khô vệt nước mắt trên mặt nàng, hỏi: “Đói bụng sao? Đi ăn gì đó, nhé?” Nàng hồng mắt, nhìn cái cằm nhọn của hắn, không hiểu vì sao đột nhiên hắn lại đối xử dịu dàng với nàng như vậy. Tâm tư của nam nhân này, nàng từ trước đến nay đều không đoán được. Nếu như một ngày nàng có thể hiểu hết hắn, có lẽ nàng cũng có thể thành tiên. Sau khi khóc xong, bụng càng đói, nàng đơn giản cái gì cũng không nghĩ nữa, chết lặng gật gật đầu.

22. Chương 22: Hồi 22

Cuộc sống trên đảo Đào Hoa rất yên bình. Người nhìn thấy mỗi ngày không phải ách phó thì cũng là Hoàng Dược Sư. Có đôi khi nàng lại có một loại cảm giác, giống như thời gian đã ngừng trôi.

Ba tháng trôi qua, hoạt động của An Nhược Sơ không hề bị hạn chế trong phòng, sáng sớm cùng chàng vạng mỗi ngày Hoàng Dược Sư đều mang nàng ra ngoài đi một chút, thứ nhất để giúp nàng khỏe lại, thứ hai là để cho nàng không buồn chán nữa. Thế là sáng sớm cùng chàng vạng mỗi ngày liền trở thành thói điểm được mong chờ nhất của mỗi bệnh nhân đang bị buồn đến hồng người. Chập tối, khi Hoàng Dược Sư đi vào chỗ ở của An Nhược Sơ, liền nhìn thấy nàng đang nâng má ngồi ở cửa đợi hắn. Hắn đứng dưới một gốc cây đào, im lặng nhìn nàng trong chốc lát. Hôm nay, toàn bộ tóc nàng đều được thả sau đầu, dùng khăn lụa tùy ý buộc lại thành một cái đuôi ngựa cao cao, lộ ra cái cổ cùng vành tai trắng ngần. Thời đại này rất ít người buộc tóc như vậy, nhưng thoát nhìn lại có một kiểu phong tình khác biệt. Một trận gió lướt nhẹ qua, nàng hơi nghiêng đầu, quay đầu lại, vừa lúc chạm ánh mắt của hắn. Hai người nhìn nhau cách vài bước xa xa. Kỳ thật, với nhãn lực của nàng, căn bản nàng không nhìn được tình cảm trên khuôn mặt hắn, nhưng không biết vì sao, chung quy vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực dị thường của hắn, khiến cho cả người nàng không được tự nhiên. Thấy nàng rời mắt, khoe môi Hoàng Dược Sư khẽ nhếch, bước chân chậm rãi thông thả, đi tới bên người nàng, vươn ngón cái xoa nhẹ lên quầng thâm trước mắt nàng, hỏi: “Tối hôm qua ngủ không ngon?” Nàng thần nhiên tránh né đụng chạm của hắn, nói: “Không muốn ngủ.” Giấc ngủ bây giờ đủ hơn. Có đôi khi thực sự sợ bản thân cứ ngủ tiếp như vậy, và rồi không bao giờ tỉnh lại. Hoàng Dược Sư mặt không đổi sắc thu tay mình lại, chỉ vào một gốc cây đại thụ cách đó không xa, nói: “Nhìn xem ai tới?” An Nhược Sơ quay đầu đi, lúc này mới thấy hóa ra còn có một cô gái đứng dưới tàng cây, mãi đến lúc Hoàng Dược Sư lên tiếng, nàng ta mới không tình nguyện mà đi đến bên người bọn họ. An Nhược Sơ trừng lớn mắt: “Dung nhi!” Hoàng Dung vừa nhìn thấy nàng, miệng liền run run, oan ức nói: “Sơ tỷ, tỷ lần này nhất định phải làm chủ cho ta.” An Nhược Sơ nhìn nhìn Hoàng Dược Sư, rồi lại nhìn nhìn Hoàng Dung, trong lòng đại khái cũng đã biết chuyện gì xảy ra, có điều ngoài miệng vẫn hỏi: “Làm sao vậy?” “Phụ thân nói muốn gả ta cho Âu Dương Khắc, ta không muốn gả cho hắn!” Hoàng Dung tuy rằng đang nói chuyện với An Nhược Sơ, nhưng mà mắt lại đang trừng Hoàng Dược Sư. An Nhược Sơ rất muốn an ủi nàng không có việc gì, cuối cùng nàng cũng sẽ được gả cho Quách Tĩnh, có điều ngại Hoàng Dược Sư ở đây, lời nói đến miệng lại phải miễn cưỡng nuốt xuống. “Sơ tỷ, tỷ khuyên giải phụ thân đi, chỉ có tỷ mới có thể giúp ta.” Hoàng Dung lắc lắc tay nàng khẩn cầu nói. An Nhược Sơ nhìn nhìn Hoàng Dược Sư, một bộ dạng muốn nói lại thôi. Hoàng Dược Sư nhíu mày, hỏi: “Nàng có chuyện muốn nói?” An Nhược Sơ cứng da đầu, nói: “Nàng không thích, cũng đừng miễn cưỡng nàng nữa...” Khó lắm mới mở miệng nói chuyện với hắn, lại là vì cầu tình cho người khác sao... Hoàng Dược Sư không vui: “Trên đời này có thể xứng đôi với con gái của Đông Tà

Hoàng Dược Sư ta, cũng chỉ có cháu trai của Tây Độc Âu Dương Phong, ta lại cảm thấy hôn sự này thật sự rất tốt.” “Nhưng mà con thích Tĩnh ca ca, con không muốn gả cho Âu Dương Khắc kia!” Hoàng Dung dậm chân hét to. “Im miệng, ằm ỉ nữa ta sẽ giết chết tiểu tử ngốc họ Quách kia!” Hoàng Dược Sư quát. “Con gái của Hoàng Dược Sư ta há lại gả cho hạng người vô dụng!” “Tĩnh ca ca rất tốt, bất luận so với kẻ nào con biết đều tốt hơn, con muốn gả cho hắn! Bây giờ con phải đi tìm hắn!” Hoàng Dung xoay người muốn đi, đột nhiên sau gáy đau xót, trước mắt nhất thời một mảnh hắc ám. Hoàng Dược Sư đỡ được thân hình yếu đuối của nàng, sắc mặt hết sức khó coi. An Nhữc Sơ nhíu mày nhìn hành động của hắn, không nói một câu. Hoàng Dược Sư thản nhiên nói với nàng: “Hôm nay ta có khách nhân, không bồi nàng được, tự nàng đi một chút trong viện đi.” Nói xong cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, ôm Hoàng Dung xoay người đi mất. Đi được vài bước, lại bổ sung thêm một câu: “Nhớ kỹ, không được đi quá phạm vi viện này.” Đến tận khi bọn họ đã đi xa, An Nhữc Sơ mới lần lần nói: “Gì chứ, ai cần người bồi...” Nếu không phải trước đó hắn vẫn hạn chế nàng hoạt động một mình, nàng cũng không cần ngồi ở đây chờ hắn đến. Tự mình đi thì tự mình đi, nghĩ nàng không có hắn là không xong sao? Hắn không có mặt, nàng lại càng vui vẻ thoải mái đấy! Không được đi khỏi viện này hả... An Nhữc Sơ bĩu môi, hắn nói gì nàng phải nghe nấy ư? Vậy chẳng phải nàng rất không sĩ diện rồi? Hưng phấn mang theo tâm tính mạo hiểm, nàng chậm rãi bước bước đầu tiên ra ngoài... Thế là một lúc lâu sau, người nào đó phát hiện bản thân đã bị lạc đường. An Nhữc Sơ nhìn khắp mọi nơi xung quanh, hy vọng có thể tìm được cảm giác giống như đã từng quen biết. Nhưng mà nàng bị thương phát hiện, không có! Hoàng Dược Sư đem kết cấu của toàn đảo thay đổi! Nhìn trăng sáng trên trời, An Nhữc Sơ thở dài vài cái không thể nghe thấy, hắn sợ nàng chạy trốn chăng? Nếu đúng, vậy hắn thật sự đã suy nghĩ quá nhiều, hắn đã nói thân thể của nàng là mượn của Phùng Hành, chỉ cần còn có một chút liêm sỉ, lại có thể xấu hổ mà chạy trốn thêm lần nữa sao? Loại cảm giác bị đề phòng này, thật đúng là làm người ta không thoải mái a. Bên tai nghe được tiếng suối, nàng thuận theo âm thanh đi đến, đẩy cỏ dại trước mặt ra, một dòng suối nhỏ xuất hiện trước mắt. Là dòng suối nhỏ mà trước kia nàng hay đến hóng gió. Nàng cẩn thận đi đến ngồi xuống bên một khối đá lớn bên dòng suối, cởi hài tất, đem đôi chân đã đi một ngày vào trong suối nước lạnh băng. Hai tay chống ra đằng sau, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao. Một mái tóc bạc thật dài uốn lượn buông lơ lửng chạm đất, ở dưới ánh trăng lấp lánh lưu chuyển sắc ngân bạch. Không biết qua bao lâu, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nam: “Nguyệt quang tiên tử...” An Nhữc Sơ cảnh giác quay đầu lại, trông thấy một bạch y nam tử chưa từng gặp qua đang đứng cách đó không xa nhìn bản thân, trong mắt tràn ngập kinh diễm. Có hai người đứng bên cạnh hắn, một người là Hoàng Dược Sư, một người khác nàng cũng chưa từng gặp qua, nhìn qua trên dưới năm mươi tuổi. Nàng nhớ tới Hoàng Dược Sư nói hôm nay có khách nhân, chẳng lẽ hai người này chính là Âu Dương Phong cùng với Âu Dương Khắc? Được gặp nhân vật phụ nổi danh trong sách, hai mắt nàng không nhịn được nhìn nhiều một chút. Nhưng mà nàng còn chưa thấy rõ ràng, tầm nhìn đã bị một đạo y bào che khuất. Chỉ thấy Hoàng Dược Sư tiến lên phía trước hai bước, che ở trước mặt nàng, khách khí nói với bọn họ: “Thời gian không còn sớm, ta gọi hạ nhân mang hai người đến khách phòng nghỉ ngơi.” Mặc dù Âu Dương Khắc rất lấy làm tò mò đối với thân phận của nữ tử tóc trắng ngồi bên suối kia, nhưng thấy bộ dạng Hoàng Dược Sư không định giới thiệu cho bọn họ, cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ là để ý trong lòng. Mãi đến khi rời đi, ánh mắt Âu Dương Khắc vẫn lưu luyến nhìn về phía An Nhữc Sơ, hy vọng có thể liếc nhìn nàng thêm một cái. Nhưng mà Hoàng Dược Sư vẫn đứng phía trước nàng giống như một pho tượng, khiến hắn không thể nhìn lên giai nhân được nhất ti bán hào. Rốt cuộc là người nào mà khiến cho Hoàng Dược Sư phải giấu kỹ như vậy? Đợi cho bọn họ đi xa, Hoàng Dược Sư mới xoay người, nhìn nàng từ trên cao xuống. Biểu tình trên mặt bí hiểm, không nhìn ra đang suy nghĩ cái gì. An Nhữc Sơ không có hứng thú đọc tâm, cúi đầu không nhìn tới hắn, hai chân từng chút từng chút một đá nước. “Không phải đã nói nàng không được rời khỏi viện sao?” An Nhữc Sơ mím môi không nói. Hoàng Dược Sư bất thành linh ngồi xuống, vớt hai chân ướt đầm của nàng từ trong nước ra. An Nhữc Sơ nhỏ giọng kêu lên, bị hành động bất thành linh của hắn làm cho cả kinh không dám nói, ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám. Chỉ thấy Hoàng Dược Sư lấy khăn tay từ trong ngực ra, chậm chạp giúp nàng lau đi bọt nước trên chân, động tác thật chậm, giống như có kiên nhẫn cả đời để làm chuyện này. An Nhữc Sơ muốn lùi chân về, nhưng lại bị hắn cầm thật chặt. Ở dưới tình huống cực độ xấu hổ, mặt của nàng đã sớm đỏ một mảnh. Khi hắn chà lau xong, thời điểm bắt đầu giúp nàng đi tất, nàng không nhịn được thốt lên: “Được rồi, ta tự mình làm!” Hắn cứ như vậy, nàng, nàng sẽ... Hoàng Dược Sư nhìn nàng một cái, bỗng nhiên cúi đầu xuống, dán bên tai nàng, nhẹ giọng hỏi: “Nhớ tới cái gì ư?” Nàng né tránh nghiêng đầu sang một bên, trả lời rất nhanh: “Không có.” “Phải không?” Hoàng Dược Sư cười khê, không ép nàng phải trả lời, chỉ cố chấp giúp nàng đi tất đi hài rồi mới chịu buông nàng ra. “Hãy nói chuyện được không?” Hắn đột nhiên hỏi. Nàng nhìn hắn, ánh mắt ở dưới ánh trăng trong suốt như nước. “Người

muốn nói chuyện gì?” “Bốn năm trước, sau khi rời khỏi đảo Đào Hoa, nàng đi nơi nào? Đã làm những gì?” Hấn với tay ra sau đầu nàng, cởi bỏ khăn lụa, tóc nàng lập tức xõa tung xuống dưới. Hấn dùng ngón tay giúp nàng chải chuốt từng chút từng chút một. Cảm thấy thân thể của nàng có một chút cứng ngắc, hấn xoa bóp huyết đạo trên đầu nàng, làm cho nàng trấn tĩnh lại. An Nhược Sơ rất muốn cách xa hấn một chút, nhưng mà nàng thực đáng xấu hổ phát hiện bản thân khuất phục trước kỹ xảo xoa bóp của hấn. “Ta đã quên...” Nàng khẽ nói. Hoàng Dục Sư trầm mặc, tiếp tục hỏi: “Nghe Thừa Phong nói, nàng không ở lại Quy Vân trang?” “Ừm.” “Vì sao?” “Không thích.” “Bởi vì thiết kế của Quy Vân trang cùng đảo Đào Hoa giống nhau?” “...” “Quả nhiên a...” Hoàng Dục Sư cười nhẹ, “Chán ghét đến như vậy sao?” Chán ghét đến nỗi thà rằng kéo theo một thân thể có bệnh ra ngoài tự lực cánh sinh, cũng không muốn ở lại nơi có liên quan đến hấn sao... Thật sự là cố chấp a. Nàng buông mắt nói: “Ta không thích làm phiền người khác.” Cái này gọi là dựa vào người người chạy, dựa vào núi núi đổ, dựa vào chính mình tốt nhất. Mấy năm này nàng đã tập thành thói quen chuyện gì cũng dựa vào chính mình. Ngón tay hấn đang sờ tóc nàng dừng lại một chút, tiếp tục hỏi: “Nữ nhân tên là Lăng Nhi kia... Nàng ta là gì của nàng?” “Nàng ấy được ta nhặt từ ngoài phố về.” “Nàng đã điều tra thân thể của nàng ta chưa?” “Sao ta phải làm vậy?” An Nhược Sơ kỳ quái nhìn hấn một cái. “Nàng không sợ nàng ta sẽ hại nàng?” “Cho dù là người từng quen thuộc, cũng có khả năng sẽ phản bội ta.” Nàng nhún nhún vai, “Cho nên quá khứ nàng là ai đối với ta mà nói cũng không quan trọng, chỉ cần là nàng thật tâm đối tốt với ta là được.” Hấn nhìn nàng trong chốc lát, mới nói giọng khàn khàn: “Ta thì sao?” “Cái gì?” “Nàng nguyên ý tin tưởng một người không rõ lai lịch, cũng không muốn tin tưởng ta một lần nữa ư?” An Nhược Sơ ngắt người, nhìn vào ngọn lửa sâu trong đôi mắt hấn. Sau một lúc lâu, nàng cười nói: “Không phải là ta không tin người, mà là người không tin ta. Cho tới bây giờ ta cũng không có quyền được lựa chọn, không phải sao?” Dưới ánh trăng, nàng áo trắng tóc bạc, trong suốt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất vào không khí. Hấn nhìn nàng, lần đầu tiên có cảm giác không nắm giữ được một người. Rõ ràng ngay tại nơi hấn đưa tay là có thể chạm đến, thế nhưng vẫn cảm thấy xa xăm như vậy. Đột nhiên hấn kéo nàng vào trong ngực, hung hăng hôn lên đôi môi khẽ nhếch của nàng. An Nhược Sơ cực lực phản kháng, nhưng với sức lực của nàng, căn bản không thể lay động hấn mấy may. Hấn xé áo của nàng, nụ hôn lửa nóng một đường đi xuống, những nụ hôn liên tiếp dừng ở giữa cổ và gáy của nàng. Từ từ, nàng từ bỏ vùng vẫy, chỉ là chết lặng mặc hấn hôn, khi nàng cảm giác được nụ hôn của hấn dừng ở trước ngực nàng, nàng lại cười buồn nói: “Đây là đang nhớ nhung thân thể của Phùng Hành sao?” Cơ thể đang đè trên người lập tức yên lặng! Trong không khí bỗng bình áp lực khiến người ta nghẹt thở. Hoàng Dục Sư ngắt đầu, đưa tay giữ lên cái cổ mảnh khảnh của nàng, nét mặt vạn vẹo nói: “An Nhược Sơ, nàng lúc nào cũng có biện pháp chọc giận ta.” Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, đem tinh quang đầy trời thu vào trong mắt, cười nói: “Như nhau như nhau.”

23. Chương 23: Hồi 23

Trong thư phòng, An Nhược Sơ nằm nhoài trên nhuyễn tháp, lười biếng đọc sách.

Hoàng Dục Sư mới đặt thêm vài cái giá sách mới ở thư phòng, chuyên dùng để đặt một vài bộ sách đang thịnh hành lúc đó. An Nhược Sơ nghĩ là sau khi đọc xong Cuộc đời của tú bà họ Ngô lần trước Hoàng Dục Sư liền sinh ra hứng thú với kiểu sách này, cho nên mới mua nhiều cuốn sách loại này như vậy, lại không ngờ là Hoàng Dục Sư mua về là để giúp nàng tiêu khiển giải sầu. Cuộc đấu lớn hôm qua ở đảo Đào Hoa làm cho nàng không ngủ được. Nàng đơn giản không ngủ nữa, nửa đêm cao hứng, lợ mợ đi tới thư phòng đọc sách. Bình thường Hoàng Dục Sư luôn quy định nghiêm khắc khoảng thời gian nàng được đọc sách, mỗi khi nàng đọc đến phần hay ho nhất liền bắt ngừng, làm cho nàng tâm ngứa khó nhịn. Thật vất vả mới đợi được đến lúc hấn không có mặt, lúc này không đọc, còn đợi đến bao giờ nữa? Đọc sách hay quả nhiên làm cho người ta mất ăn mất ngủ, An Nhược Sơ yêu thương không buông quyển sách đọc suốt đến nửa đêm, càng đọc càng lên tinh thần, tuyệt không cảm thấy mệt mỏi. Mãi đến khi đọc hết một chương cuối cùng, mới phát hiện ngọn nến dĩ nhiên đã cháy hết, bên ngoài trời đã sáng. Đánh một cái ngáp nho nhỏ, nàng để sách vào một bên, duỗi cái lưng mệt mỏi, lúc này mới cảm thấy đau lưng. Bởi vì nghiêng người để đọc, chỗ trái tim cũng bị ép lên khiến cho nàng có chút đau. Đang định làm ít vận động, thả lỏng một chút, đột nhiên ngoài cửa truyền đến vài tiếng cười. Trái tim nàng giật thót, muốn trốn tránh cũng đã không kịp, chỉ thấy cửa bị mở ra, không có gì cản trở nàng cùng mấy người ngoài cửa đối mặt. Dẫn đầu là Hoàng Dục Sư, hai bên là Âu Dương Phong cùng Hồng Thất Công, đứng ở đằng sau là Âu Dương Khắc, Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh. An Nhược Sơ cảm thấy da đầu khẽ run lên. Âu Dương Khắc vừa nhìn thấy An Nhược

Sơ, liền kinh hỉ hô lên: “Nàng là nữ tử ở bên dòng suối hôm qua!” Hoàng Dược Sư nhàn nhạt liếc hắt hắt một cái, Âu Dương Khắc ý thức được bản thân thất lễ, lập tức không lên tiếng. Hoàng Dược Sư nhìn nhìn ngọn nến đang bốc khói trên bàn, lại nhìn sắc mặt xanh trắng của nàng, bình tĩnh hỏi: “Nàng ở trong này làm cái gì?” An Nhược Sơ liếm liếm đôi môi khô khốc, có phần cà lăm đáp: “Đọc...đọc sách...” Ở trước mặt nàng, đều là cao thủ trong cao thủ a! Bị những người này đồng loạt nhìn, không thể nói chuyện bình thường cũng là đương nhiên. “Dược huynh, không giới thiệu một chút sao?” Âu Dương Phong đứng ở một bên đột nhiên lên tiếng, đôi mắt như độc xà bắn thẳng lên người An Nhược Sơ. An Nhược Sơ bị hắt hắt nhìn có chút sợ hãi, nghĩ thầm lão độc vật này cực kỳ thâm trầm, không biết lại đang suy nghĩ cái quỷ gì. Không đợi Hoàng Dược Sư lên tiếng, nàng đã vội vàng mở miệng nói: “Ta...ta không quấy rầy các người, đi trước một bước.” Nói xong liền xuống khỏi nhuyển tháp, tùy tiện đi giày, tiếc rằng càng nóng vội càng không đi vào được. Thở dài gần như không thể nghe thấy, Hoàng Dược Sư tiến đến ôm nàng ngồi lại trên tháp, cúi người xuống đi giày giúp nàng. Ở đây ngoại trừ Hoàng Dung, những người còn lại nhìn thấy hành động của Hoàng Dược Sư đều kinh nghi bất định, trong lòng ai cũng thầm đoán nữ tử này rốt cuộc có thân phận gì, mà có thể khiến cho Hoàng Dược Sư không coi ai ra gì cam nguyện vì nàng làm những việc bậc này? Chỉ thấy hắt hắt thông thả ung dung giúp nàng đi giày, An Nhược Sơ gấp đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, nghĩ rằng có phải Hoàng Dược Sư đang cố ý đùa giỡn nàng? Bên tai nghe thấy hắt hắt trầm thấp hỏi: “Nàng đang sợ cái gì?” Nàng đương nhiên sợ! Bọn họ chỉ cần tùy tiện búng một ngón tay thì mạng nhỏ của nàng liền không giữ được! Nàng cảm thấy ta không thể bảo hộ nàng?” Giọng nói hắt hắt vang lên một lần nữa, lần này có chút nén giận. An Nhược Sơ giật mình. Nếu là nàng trước kia, vừa gặp phải khó khăn nhất định sẽ tìm một người mà tránh ở phía sau hắt hắt. Nhưng mà vài năm một mình này, đã tập thành thói quen vừa gặp phải nguy hiểm liền chạy cho nhanh. Biến hóa rất nhỏ này, không ngẫm nghĩ thì thật đúng là không nhận ra a... Quả nhiên, bất luận nàng muốn giữ nguyên con người ban đầu của chính mình đến thể nào giữa thời đại hỗn loạn này, nàng cũng đã không còn là nàng của lúc ban đầu sao? Mặc dù có chút buồn bã, có điều loại thay đổi này, cũng không nhất định không phải là một chuyện tốt. Nàng đứng lên, khi đi ngang qua hắt hắt, thản nhiên nói một câu: “Ta đã không phải là ta của trước kia, người xác định người người nghĩ muốn bảo hộ là ta sao?” Mãi đến khi thân ảnh của nàng biến mất ở cửa, Hoàng Dược Sư vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu không động đậy. Hoàng Dung lo lắng nhỏ giọng kêu lên: “Phụ thân...” Hoàng Dược Sư chậm rãi đứng lên, khi xoay người thì đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường, giống như chuyện vừa rồi chỉ là do mọi người nhìn nhầm. Chỉ thấy hắt hắt ẩn một cái vào bên cạnh bàn, một bức tranh sơn thủy đậm mực được treo ở vách phía tây đột nhiên từ từ nâng lên, lộ ra một cửa ngầm. Hắt hắt tiến tới kéo cửa ra, lấy ra một quyển trục, nâng trong tay nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, nói với Âu Dương Khắc: “Đây là sơ đồ đảo Đào Hoa, toàn bộ ngũ hành sinh khắc trên đảo, âm dương bát quái biến hóa, toàn bộ được ghi ở trong này, người cầm lấy nghiên cứu học tập thật tốt đi.” Trong lòng Âu Dương Khắc còn đang nhớ nhung tiểu mỹ nhân vừa rồi, ban đầu nghĩ rằng Hoàng Dung đã là giai nhân tuyệt sắc, không ngờ nữ tử tóc trắng kia còn hơn Hoàng Dung vài phần khí chất tươi mát thoát tục, không khỏi tâm tình rung động, một lòng muốn đuổi theo bắt chuyện, ngay cả Hoàng Dược Sư nói gì cũng quên trả lời. Trong lòng Hoàng Dược Sư cực kỳ không thoải mái, nếu không phải giữ thể diện cho Âu Dương Phong, hắt hắt đã sớm móc hai tròng mắt của Âu Dương Khắc ra rồi. Nhờ Âu Dương Phong khẽ nhắc nhở, lúc này Âu Dương Khắc mới hoàn hồn. Nhìn thấy quyển trục trong tay Hoàng Dược Sư, trong lòng rất thất vọng. Lúc trước hắt hắt nói với Hoàng Dược Sư muốn học tập ngũ hành kỳ môn thuật, thực ra là mượn cớ để có thể ở lại đảo Đào Hoa lâu thêm một chút, thử bắt giữ tâm hồn thiếu nữ của Hoàng Dung lần nữa. Nay nhìn thấy nữ tử tóc trắng kia, mong muốn được ở lại đảo Đào Hoa càng thêm mạnh mẽ. Hắt hắt thấy tướng mạo nàng kia cực kỳ giống Hoàng Dung, tuổi cũng tầm tầm Hoàng Dung, trong lòng đã sớm phỏng đoán, nàng này nháy định là chị ruột của Hoàng Dung. Chỉ là không biết vì sao Hoàng Dược Sư lại không cho thể nhân biết hắt hắt có hai nữ nhi? Hoàng Dược Sư có tiếng là yêu thương nữ nhi, vốn nghĩ rằng hắt hắt yêu thương Hoàng Dung đã là cực hạn, cho tới hôm nay, mới chính thức nhìn thấy được một mặt nhu tình của Hoàng Dược Sư... A, đúng rồi, Hoàng Dược Sư nhất định là rất thương yêu nữ nhi này, cho nên mới không công bố cho thể nhân, khiến cho người ngoài không có cơ hội thêm muốn. Hừ, xú nha đầu Hoàng Dung kia không biết suy xét, nhiều lần làm tổn hại tự tôn của hắt hắt, nàng ta cứ khẳng khẳng muốn cùng ngốc tiểu tử Quách Tĩnh kia cũng được thôi, thể nhưng tỷ tỷ của Hoàng Dung, Âu Dương Khắc hắt hắt đã định rồi! Dù sao bây giờ hắt hắt có sơ đồ đảo Đào Hoa, chờ hắt hắt nghiên cứu thấu triệt, tìm cơ hội lên đảo gặp mặt giai nhân một lần cũng không khó. Sau khi nghĩ thông suốt, hắt hắt khom người tiếp lấy quyển trục. Hoàng Dược Sư đột nhiên nói: “Chậm đã!” Âu Dương Khắc ngẩn ra, hai tay rụt trở về. Hoàng Dược Sư nói: “Người cầm thứ này, đến phủ Lâm An tìm một quán trọ hay am miếu ở lại xem, ba tháng sau, ta phái người đến lấy lại. Tất cả những thứ trong này, chỉ cho phép nhớ trong lòng, không được sao chép ra chỗ khác.” Dưới ánh mắt lạnh đậm của

Hoàng Dược Sư, Âu Dương Khắc chỉ phải vâng vâng dạ dạ đồng ý, nhưng trong lòng lại có chủ ý khác. * Bởi vì cả đêm không ngủ, An Nhược Sơ trở lại phòng sớm ngủ bù. Đang mông mông lung lung, cảm thấy bên cạnh có người, nàng chớp chớp, mở mắt, thấy Hoàng Dược Sư đang ngồi bên giường nhìn mình, vẻ mặt không giống bình thường. Tâm nàng khẽ run sợ, trực giác cảm thấy có chuyện kỳ quái. Định ngồi dậy, nhưng Hoàng Dược Sư đè lại bả vai của nàng, không cho nàng di chuyển, nói: “Ngủ thêm một chút.” “Không buồn ngủ.” Nàng lắc đầu. “Vậy được, bởi ta nằm một lúc.” Nói xong hắn xoay người lên giường, gắt gao ôm nàng vào lòng. An Nhược Sơ cảm thấy hắn có chút bất thường, nhưng mà hắn không mở miệng, nàng cũng sẽ không hỏi. Không biết qua bao lâu, lâu đến mức nàng nghĩ hắn đã ngủ, giọng nói hắn vang lên: “Chuyện ta đáp ứng nàng, cuối cùng cũng làm được.” Nàng ngẩn ra. “Ta từng đáp ứng nàng, phải tìm được Cửu âm chân kinh về thiêu cho nàng, để cho nàng trên trời có linh biết, kinh văn mà năm đó nàng vất óc suy nghĩ không được rốt cuộc là viết những thứ gì.” Nàng... là chỉ Phùng Hành sao? Lão Ngoan Đồng học thuộc lòng Cửu âm chân kinh, tiểu tử họ Quách cũng thuộc lòng không sai một chữ, ta cho hai kẻ này chìm vào biển lớn, cũng giống như thiêu hai bộ chân kinh sống, A Hành trên trời có linh, vậy cũng có thể an lòng...” Hắn nói chuyện đứt quãng, nhưng nàng nghe được lại sợ hãi không thôi. Đột nhiên nhớ lại trong sách viết Hoàng Dược Sư cho đám người Chu Bá Thông, Quách Tĩnh ngồi lên một con thuyền vong mệnh, tuy rằng biết rõ cuối cùng bọn họ vẫn sẽ biến nguy thành an, nhưng mà vẫn sợ hãi thủ đoạn độc ác của Hoàng Dược Sư. “...Nàng nói xem, Dung nhi sẽ hận ta chứ?” Hắn hỏi. “Sẽ!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Ha ha.” Hắn khẽ cười. Nàng lườm hắn, không hiểu được chuyện này có gì buồn cười. Hắn xoa nhẹ khuôn mặt của nàng, ánh mắt sáng rực hỏi: “Vì sao tức giận?” “Ta...” Dưới ánh mắt như hiểu rõ tất cả của hắn, nàng phát hiện bản thân mình nói không nên lời. Đúng vậy, vì sao lại tức giận chứ? Giận hắn coi mạng người như cỏ rác? Hắn là người như thế nào, nàng đã sớm hiểu rõ, hơn nữa Quách Tĩnh bọn họ cũng không có giao tình gì với nàng, nàng tuyệt đối sẽ không vì bọn họ chết mà khổ sở. Vậy nàng là đang tức giận thay Hoàng Dung? Cũng không phải, trong lòng nàng hiểu rõ hội Quách Tĩnh sẽ không có chuyện gì, cho nên Hoàng Dung căn bản sẽ không bởi chuyện này mà hận cha nàng. Nói đi nói lại, chân chính khiến nàng tức giận, là... “Ủm?” Hắn hôn vành tai của nàng. Nàng nghiêng đầu về một bên, không muốn thừa nhận bản thân mình đang ghen. Nàng thế mà lại ăn dấm chua của Phùng Hành! Nàng ta là thê tử hắn cực kỳ yêu thương, nàng dựa vào gì mà ghen à! Hoàng Dược Sư lấy ngón tay tách đôi môi đang mím chặt của nàng ra, vừa nhẹ nhàng dùng môi mình mô tả lại hình dáng môi của nàng, vừa dỗ dành khuyến bảo: “Sơ nhi, thừa nhận đi, trong lòng nàng có ta.” Không đúng! Không đúng! Nàng hận hắn, hận chết hắn! Thế nhưng vì sao nàng lại không có khả năng lớn tiếng phản bác hắn? “Thừa nhận trong lòng nàng có ta khó như vậy sao? Sơ nhi...” Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, nàng lấy tay che khuất đôi mắt, cúi đầu nghẹn ngào: “Vì sao cứ phải ép ta...” Hắn kéo tay nàng ra, hôn lên mắt nàng, vẻ mặt đau đớn nói: “Ta yêu nàng... Sơ nhi... Chúng ta đừng hành hạ nhau nữa có được không...” “Không phải, người chính là yêu thân thể của Phùng Hành, không phải ta...” Hoàng Dược Sư thở dài trong lòng không ngừng, vì những lời này, hắn đã sớm hối hận đến mức ruột cũng xanh rồi. “Đó là lừa nàng, ta sợ nàng không chịu theo ta trở về đảo Đào Hoa.” Nàng ngừng khóc, mắt lệ mông lung nhìn hắn, không thể tin được lời hắn nói là sự thật. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lem nước mắt của nàng, hắn lại vừa bực mình vừa buồn cười: “Không tin ta?” “Lòng tin tưởng người đã sớm đổ vỡ rồi.” “Như vậy a...” Hắn cười khổ, có phần phiền muộn. “Vậy nàng muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng ta?” “Không tin.” Nàng lắc đầu. “Không bao giờ tin tưởng nữa.” “Cho ta một cơ hội được không?” “Không được.” Khuôn mặt Hoàng Dược Sư bắt đầu cứng ngắc, hung dữ nói: “Không tin cũng phải tin!” Nàng nhìn hắn, nước mắt lại chảy ra. Nàng có thể chứ? Có thể tin tưởng hắn một lần nữa không? Nàng đã mệt mỏi như thế này, nếu như khi ngã xuống, có người có thể đỡ được nàng, thật là tốt biết bao. “Thế nhưng ta còn chưa tha thứ cho người.” Không nghĩ sẽ tha thứ a, động lực giúp nàng ra sức sống sót bốn năm qua, chính là hận hắn, làm sao có thể nói bỏ là bỏ được. Cơ thể ôm trong vòng tay gầy yếu như vậy, lửa giận của hắn thoáng cái đã biến mất vô tung. Hắn cúi đầu vùi vào cổ của nàng, khàn giọng nói: “Ta hiểu, ta vẫn còn chưa tha thứ cho bản thân mình, nàng muốn trừng phạt ta thế nào cũng được, nhưng không được phớt lờ ta, cũng không được rời bỏ ta.” Hai người im lặng nằm một lát. Chẳng biết qua bao lâu, nàng nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao?” Đường như hiểu rõ nàng đang hỏi cái gì, hắn ôm nàng càng chặt hơn, cơ hồ khảm vào chính máu thịt mình. “Chờ thân thể nàng tốt lên, ta mới nói cho nàng.”

24. Chương 24: Hồi 24

Khi thức dậy vào hôm sau, Hoàng Dược Sư đã đi rồi.

An Nhược Sơ ngơ ngơ ngác ngác một hồi, trong lúc nhất thời không có cách nào xác định, tối hôm qua có phải là nàng nằm mơ hay không. Hoàng Dược Sư vậy mà lại thổ lộ với nàng... Nàng còn tưởng rằng hân hận nàng thấu xương, hận nàng chiếm mất thân thể ái thể của hân, nhưng hóa ra, hân đối với nàng, cũng có tình cảm sao? Tối hôm qua hân gọi tên của nàng, mà không phải là tên của Phùng Hành, như vậy có phải đã tỏ rõ hay không, rằng khi hân đứng trước khuôn mặt này, không phải nhớ tới Phùng Hành, mà là nàng – An Nhược Sơ? Nàng đi tới ngồi xuống trước bàn trang điểm, nhìn chính mình trong gương. Đã bao lâu rồi chưa thực sự soi gương? Bắt đầu từ ngày hân hạ phụ cốt châm vào người nàng, nàng cũng rất ít khi soi gương nữa. Nàng không ngờ bản thân đã quen với việc không chú ý đến khuôn mặt không thuộc về mình, bởi vì việc này sẽ làm cho nàng quên đi việc nàng không phải là Phùng Hành, nữ tử khiến cho hân yêu đến tan nát cõi lòng. Vẫn tự lừa dối mình rằng không một chút để tâm, nói cho cùng, để tâm nhất chính là khuôn mặt này, là chính bản thân. Có đôi khi sẽ nghĩ, nếu như nàng thực sự là Phùng hành, thì tốt biết bao nhiêu. Đáng tiếc là trên thế giới này không có nếu như, nàng chẳng qua chỉ là một sợi linh hồn không nhà để về, vượt qua trăm năm thời không, mượn cơ thể của Phùng hành, lên tranh thủ chút hạnh phúc không thuộc về mình. Ngoài miệng nói hận hân, nhưng chỉ có mình nàng biết, lý do chân chính khiến nàng hận hân. Không phải bởi vì hân khiến cho bản thân chịu khổ cực nhiều năm như vậy, mà vì, hân có thể tổn thương nàng dễ dàng đến thế. Đau lòng trong một khắc kia, còn lớn so với nỗi đau đớn trên thân thể suốt bốn năm qua nhiều lắm. Việc để tâm nhất, thực ra chính là sự thật hân không yêu nàng. Hân không yêu nàng, nàng đã sớm biết. Tất cả những thứ trước đây hân làm cho nàng, tất cả đều xây dựng trên cơ sở “Nàng là Phùng Hành”, nàng ngoại trừ thân phận là Phùng Hành, trong mắt hân, nàng cũng chẳng là gì cả. Trong tâm vẫn rõ ràng là hiểu được, nhưng mà không ngờ, khi thực sự đối mặt với sự lãnh khốc của hân, tim lại đau đớn đến thế. Khi lớp vỏ bọc đường xinh xắn kiên quyết bị bóc ra, mới biết được bên trong hóa ra lại là cay đắng như vậy. Thế nhưng bây giờ, hân lại nói, người hân yêu là nàng. Nàng nên tin tưởng chứ? Có thể lại là một lần lừa mình dối người nữa hay không? Chờ đến khi nàng tưởng rằng bản thân sắp có thể đạt được hạnh phúc, sẽ tàn nhẫn phá hủy tất cả những ảo tưởng tốt đẹp của nàng. Số mệnh từ trước đến nay đều thích trêu người. Tâm vừa loạn, ngực liền đau. Mấy hôm nay, trong ngực cứ có một luồng khí, đè ép đến mức khó chịu, có khi sẽ không thể thở nổi trong vài giây. Nàng đứng dậy đi tới bên cửa sổ, đẩy song cửa ra, gắng sức hít vào một hơi lớn không khí trong lành. Nàng biết Hoàng Dược Sư một lòng tìm cách vãn hồi mạng sống của nàng, được liệu được dùng cũng là càng ngày càng quý báu, nhưng mà trong thâm tâm chính nàng rõ ràng, nàng hân là sắp không xong. Hoàng Dược Sư có lợi hại nữa, tối đa cũng chỉ giảm bớt tốc độ suy kiệt của nàng, nhưng mà đối với kinh mạch bị làm hỏng đến lung tung rối loạn của nàng thì cũng đã vô lực tu bổ. Phụ cốt châm do chính tay hân làm ra, uy lực của nó hân hiểu rõ hơn ai hết. Hai tay nàng chống cằm, lười biếng ngoài người trên bệ cửa, nhìn vài nhánh đào ngoài cửa sổ. Chẳng biết còn có cơ hội để nhìn thấy sang năm hoa đào nở không? Trước mắt chợt hiện lên lần đầu tiên gặp mặt, nét cười tuấn nhã của hân đẹp tựa hoa đào, vô cùng ăn khớp với một câu thơ của Thôi Hộ “Nhân diện đào hoa tương ánh hồng”, tuy rằng kết thúc của bài thơ kia, “nhân diện” chẳng biết đi nơi nào, chỉ còn lại “đào hoa” cười với gió đông(*).(*) Bài thơ Đề Đô thành Nam Trang của Thôi Hộ: Khử niên kim nhật thử môn trung Nhân diện đào hoa tương ánh hồng Nhân diện bất tri hà xứ khứ Đào hoa y cựu tiếu đông phong Hôm nay, năm ngoái, cửa cài Hoa đào ánh với mặt người đỏ tươi Mặt người chẳng biết đâu rồi Hoa đào năm trước còn cười gió đông. (Bản dịch của Trần Trọng Kim) Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, cố gắng xoa dịu nỗi chua chát đột nhiên xuất hiện này. Thì ra từ lần đầu tiên gặp mặt, bóng dáng của hân cũng đã in dấu trong trái tim nàng... Thừa nhận đi, An Nhược Sơ, người yêu hân. Nếu như không phải vì yêu hân, người sao phải khổ sở như vậy? Chỉ có người quan trọng đối với người, mới có thể chân chính làm tổn thương người a. Nay như người mong muốn, hân cũng đã yêu người, người còn cứ do dự cái gì chứ? Biết đâu một khắc sau, tim của người sẽ đột nhiên ngừng đập, người cam tâm cứ chết đi như vậy sao? Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên mở mắt, cứ chân trần chạy ra ngoài. Nàng chạy giữa rừng đào mệnh mông vô bờ, những hạt cát nhỏ sắc cứa vào lòng bàn chân non mịn của nàng, nàng cũng không đi để ý tới. Nàng mở miệng, cố gắng đề cao thanh lượng của mình, dùng giọng nói khàn khàn khó nghe kêu lên: “Hoàng Dược Sư... Hoàng Dược Sư...” Nàng phải gấp hân, ngay lập tức! Hoàng Dược Sư... Chàng ở đâu...” Thế nhưng đất trời rộng lớn, đáp lại nàng chỉ có một tiếng chim hót thanh thúy: “... Chàng ở đâu? Chàng ra đây một chút được không?” Giọng nói của nàng đã khàn đến mức ngay cả bản thân cũng sắp không nghe được. Chàng ở đâu... Bàn chân đau đến mức không thể đi được nữa, nàng khụy xuống, miệng vẫn còn thì thào tự nói. Không biết qua bao lâu, một gã ách phó thổ hồng học đuổi theo, nhìn thấy nàng, vẻ mặt kích động mới thả lỏng một chút. Vừa rồi hân đi đưa bữa sáng cho nàng, tìm mọi nơi đều không thấy nàng đâu, thiếu chút nữa thì bị dọa mất mật, tưởng rằng nàng lại chạy trốn. Hân vẫn nhớ rõ năm đó sau khi nàng rời đi không để lại một tiếng, Hoàng Dược Sư đã giận chó đánh mèo sang hạ nhân như thế nào,

đoạn thời gian ấy, người người đều như sống giữa nước sôi lửa bỏng, cuộc sống kinh hồn bạt vía ấy, hẳn không muốn trải qua lần thứ hai. An Nhược Sơ vừa nhìn thấy hắn, liền lập tức dùng ngôn ngữ của người cầm điếu hỏi hắn có biết Hoàng Dược Sư đi nơi nào hay không. Ách phó gật gật đầu, dùng thủ ngữ nói cho nàng những điều mà Hoàng Dược Sư phân phó. Thì ra là Hoàng Dược Sư đuổi theo Hoàng Dung. Lúc này An Nhược Sơ mới hậu tri hậu giác nhớ ra có một sự kiện như vậy. Đúng rồi, Hoàng Dung đuổi theo bọn Quách Tĩnh, Hoàng Dược Sư sợ nàng đi lên chiếc thuyền vong mệnh kia nên đuổi theo sau. Nàng đột nhiên bật cười, nàng...nàng còn tưởng rằng...“Ha ha!” Nàng phá lên cười, ngay cả nước mắt cũng trào ra. Nàng còn tưởng rằng...tưởng rằng hắn không cần nàng nữa...Ách phó lo lắng nhìn nàng, không rõ nàng vì sao lại cười. Ánh mắt nhìn xuống, nhìn thấy bàn chân trần của nàng toàn là máu, lại sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Ở đảo Đào Hoa, không ai không biết vị này có bao nhiêu quan trọng với chủ tử, quả thật là nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan, mức độ sùng nịnh này, so với Hoàng Dung chỉ có hơn chứ không kém. Có điều vị này có vẻ như không quá cảm kích, mỗi lần hắn ở bên cạnh nhìn thấy chủ tử bị đánh, đều âm thầm đổ mồ hôi lạnh thay cho nàng. May mà chủ tử sầu não vẫn hoàn sầu não, nhưng trái lại chưa bao giờ so đo với nàng, bằng không nàng có mười cái mạng cũng không đủ bồi. Cả gan không để chủ tử vào mắt, khắp thiên hạ đại khái cũng chỉ có mình nàng. Cho nên có đôi khi, hắn thật sự rất kính nể nàng, phải biết rằng, bọn họ ở dưới uy quyền của Hoàng Dược Sư, cũng đã khó chịu lắm rồi, thật vất vả mới xuất hiện một người trị được người kia, chuyện này sao không khiến cho bọn hắn kích động khóc rống chảy nước mắt? Có điều tâm tình kích động này tốt nhất là phải giấu đi mới được, bằng không bị một tên nam nhân thích giận chó đánh mèo nào đó biết được, sẽ chết vô cùng thê thảm. Dội tiếng cười của nàng dần tắt, ách phó mới đỡ nàng đứng lên, cân nhắc tình huống một chút, quyết định để nàng tự đi về thì hơn. Tuy rằng đôi chân chảy máu không thích hợp đi đường, thế nhưng hắn cũng chẳng có gan mà ôm nàng, dù sao cũng đã bị thương, tránh không được bị trách phạt, nhưng mà tính mạng phải đảm bảo...

25. Chương 25: Hồi 25

Mùi thơm lạ lùng truyền vào trong mũi, nàng yếu ớt tỉnh lại.

Đỉnh giường xa lạ khiến nàng giật mình, sau gáy truyền đến cảm giác đau nhức, nàng rên rỉ một tiếng, cuối cùng nhớ đến chuyện đã xảy ra. Âu Dương Phong cùng Dương Khang thông đồng huyết tẩy đảo Đào Hoa, giết toàn bộ Giang Nam thất quái trên đảo, muốn giá họa cho Hoàng Dược Sư. Nàng mặc dù núp đi, nhưng vẫn không thể gạt được Âu Dương Phong. Nàng cùng Âu Dương Phong từng gặp mặt một lần, khẳng định hắn còn nhớ rõ nàng, sẽ không bỏ qua con cá lọt lưới là nàng đây. Kỳ quái là, khi bắt được nàng, Âu Dương Phong không giết nàng ngay lập tức, chỉ ý vị thâm trường nhìn nàng thật lâu, sau đó vứt nàng cho thủ hạ. Nàng chỉ nhớ được nàng bị một người cầm đao đánh hôn mê, chuyện gì xảy ra kế tiếp cũng không biết. Cơ thể có phần mềm nhũn vô lực, nàng đảo mắt, nhìn quanh bốn phía. Nơi này hình như là khách sạn, nàng nhìn thấy trên bàn có bày một cái lư hương, mùi thơm lạ lùng kia chắc là từ chỗ đó mà đến, quá nửa là mê hương, không để cho nàng tỉnh lại quá sớm. Đáng tiếc là nàng bị Hoàng Dược Sư cho uống biết bao nhiêu là thuốc suốt một thời gian, tính kháng được mạnh mẽ hơn người khác rất nhiều, mê hương gì đó đối với nàng ảnh hưởng cũng không lớn. Cửa truyền đến một chút tiếng động, nàng nhanh chóng nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Cánh cửa kết một tiếng mở ra, hai nữ tử áo trắng che mặt đi vào, nhìn vào người trên giường, thấy nàng không có động tĩnh gì, liền ngồi xuống, bắt đầu nhàn nhã tán gẫu. Các nàng nói chuyện đứt quãng, nội dung nói chuyện hơn phân nửa xoay quanh Âu Dương Khắc. An Nhược Sơ có thể nghe ra trong giọng nói các nàng vô cùng lo lắng, có lẽ các nàng cũng không biết thiếu chủ trong miệng các nàng sớm đã bị Dương Khang giết chết. Không biết qua bao lâu, đề tài nói chuyện của các nàng cuối cùng lại quần lên người An Nhược Sơ, nàng lập tức tập trung tinh thần, bắt đầu chăm chú nghe lên. “... Người không cảm thấy kỳ quái sao? Chủ công luôn luôn không gần nữ sắc, hiếm thấy bắt nữ tử trở về, không biết nữ tử này có thân phận gì?” “Nghe nói là bắt được từ đảo Đào Hoa.” “Đảo Đào Hoa? Hay là tên của nữ tử đó là Hoàng Dung?” “Đương nhiên không phải, ta cũng đã gặp qua Hoàng Dung, nữ tử này mặc dù có bảy phần giống nàng ta, nhưng tuyệt không phải Hoàng Dung.” “Bảy phần giống sao... Chẳng lẽ là tỷ muội của Hoàng Dung?” “Cũng có thể. Đúng rồi, người nhìn xem có cần thêm mê hương nữa hay không, trước khi trở về Bạch Đà sơn, nhất thiết không được để cho nàng tỉnh lại.” “Sợ cái gì, nàng cũng không biết võ công, dựa vào hai người chúng ta còn không khống chế được nàng sao?” “Chủ nhân nói phải đối đãi với nàng cho thật tốt, không thể vô lễ. Nếu phát sinh xung đột gì mà khiến nàng bị thương sẽ không tốt lắm.” “Người nói... Chủ công làm như vậy vì cái gì?” “Người cũng không phải không biết thiếu chủ của chúng ta đối với Hoàng

Dung kia một mảnh si tâm, chủ công mặt ngoài không nói, nhưng ta nhìn ra được người cực kì thương yêu thiếu chủ của chúng ta, hơn phân nửa là không muốn thấy thiếu chủ vì Hoàng Dung mà thương tâm, muốn vì thiếu chủ tìm một vật thay thế khác.”Nghe đến đó, An Nhượng Sơ không nhịn được ở trong lòng thầm mắng Âu Dương Phong xấu xa. Nàng nhớ tới ánh mắt của Âu Dương Khắc khi nhìn nàng ngày đó ở đảo Đào Hoa, nhất thời nổi da gà rơi đầy đất. Dương Khang tuy xấu xa, chung quy cũng làm được một chuyện tốt, chính là giết đâm trùng Âu Dương Khắc này, vì dân trừ hại.Đang nghĩ, lại nghe thấy tiếng nói chuyện của hai thị nữ kia.“Người nói, thiếu chủ nhờ đâu lại yêu nàng thì làm sao bây giờ?”“Tiểu Đào, người đang đùa gì vậy? Người cũng không phải không biết thiếu chủ của chúng ta yêu sắc đẹp, nhưng mà người đã thấy ngài chuyên sùng cơ thiếp nào chưa?”“Nhưng mà ta nghe nói ngài đối xử với nữ tử tên là Hoàng Dung kia rất đặc biệt.”“Đó là bởi vì ngài còn chưa có được Hoàng Dung, thứ gì có được sẽ không có giá trị, còn nhớ khoảng thời gian tốt đẹp lúc đầu của ta cùng ngài... Ai, quên đi, cũng đã qua, không nói thì hơn.”Đối phương cũng thở dài.Nghe được tiếng lòng của hai nữ tử, An Nhượng Sơ đột nhiên cảm thấy các nàng kỳ thật cũng rất đáng thương. Nam nhân quá đa tình, là tai vạ của nữ nhân. Nhưng các nàng lại cam tâm tình nguyện sa vào vũng lầy này, chẳng thể trách ai.Nam nhân chung tình vẫn là tốt.Nàng nhớ tới Hoàng Dục Sư, luận chung tình, hẳn xưng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất. Người được hẳn yêu khẳng định thực hạnh phúc, có điều người đem lòng yêu hẳn liền thảm.Ai, so với các nàng, nàng tựa hồ cũng chẳng có gì tốt hơn.Dùng khí thịnh linh dăng trào mấy ngày hôm trước cũng đã biến mất không sai biệt lắm. Vốn định thừa dịp bản thân còn chưa chết nói cho hẳn tâm ý của mình, cho dù hẳn lừa nàng, nàng cũng không quan tâm. Chỉ cần cho hẳn biết nàng yêu hẳn là đủ.Nhưng thiên ý trêu người, sau khi nàng xác định được tâm ý của chính mình thì nay lại chia lìa, cũng không biết nàng có còn chống đỡ nổi mà sống được đến ngày chào tạm biệt hẳn không.Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên run sợ. Hiện tại không phải là thời điểm thương xuân buồn thu, phải tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp đào tẩu, một khi tiến vào phạm vi Bạch Đà sơn thì nàng chấp thêm cánh cũng không thoát.Nàng nhắm mắt vật óc suy nghĩ trong chốc lát, cùng hai người kia cứng đối cứng, nàng khẳng định không có phần thắng, chỉ có thể thừa dịp các nàng không chú ý vụng trộm trốn đi. Nhưng các nàng có hai người bốn con mắt, làm thế nào có thể trốn thoát dưới mí mắt các nàng chứ? Phàm là tiểu thuyết điện ảnh phim truyền hình, nhân vật chính bị bắt thì sẽ chạy thoát như thế nào? Xác suất này, đối với sự thật cuộc sống mà nói, căn bản là so với xác suất trúng xổ số còn nhỏ hơn!Suy nghĩ cả một đêm, vẫn không ra đối sách nào tốt, khi trời lại sáng, nàng cảm thấy thân thể của mình bị di động, sau đó được an trí trong một chiếc xe ngựa.Nàng mở mắt, sương xe nhỏ hẹp, cho nên hai thị nữ kia cũng không tiến vào chen chúc cùng một chỗ với nàng, mà một người ngồi ở đầu xe đánh xe, thuận tiện ngăn chặn lối ra, một người ngồi ở đuôi xe trông coi.Trong sương xe một mảnh tối tăm, nàng vươn tay sờ sờ, hóa ra cửa sổ xe này không chỉ dùng rèm vải bố che khuất giống trên truyền hình chiếu, mà là cửa sổ đóng bằng gỗ rất chắc chắn, ở giữa cài khóa, chỉ khai một lỗ nhỏ ở trên hai cánh cửa sổ, đảm bảo có không khí tiến vào, người bên trong sẽ không bị ngạt chết.Nàng nửa quỳ, từ lỗ nhỏ nhìn ra phía bên ngoài, chỉ thấy bên ngoài là đồng ruộng ngay ngắn, có lẽ chính là một thôn xóm kinh doanh chính đạo nào đó, thỉnh thoảng cũng có một hai cái xe bò đầy ngập rơm rạ đi qua sát bên.Nhìn mấy cỗ xe bò này, nàng đột nhiên nảy ra một kế.Có điều trước hết phải mở cửa sổ ra mới được. Kỹ nghệ bẻ khóa nàng đã từng học qua khi ở trên đảo Đào Hoa, hai cái khóa này cũng chỉ là loại bình thường, không giống biến thái liên hoàn khóa quỷ phủ thần công(*) bấy bấy bốn chín ngày đều đập không nổi Hoàng Dục Sư thiết kế ra, cho nên không làm khó được nàng. Có điều vấn đề lại đến, nàng không có công cụ.(*) búa quỷ thần công, ý tỷ ấy là quỷ lấy búa đập cũng không ra =))Nàng đột nhiên có điểm hối hận vì sao bản thân không thích đeo trang sức, một cái trâm cài bình thường cũng được a, song lục đến lục đi cũng không tìm thấy một sợi dây kim loại nào...Chờ một chút! Dây kim loại!Nàng chậm chậm nhìn về phía ngực của chính bản thân mình... Ừm, chỉ có thể làm như vậy.Rút sợi dây kim loại ra khỏi cái áo lót tự chế, nàng đau đớn tưởng niệm một chút, sau đó bắt đầu mở khóa. Quả nhiên, rất nhanh liền mở được. Nàng cố gắng hết sức để đẩy cửa sổ mà không phát ra tiếng động, may mắn tiếng bánh xe chuyển động cũng tương đối lớn, cho nên hai người trước sau cũng không phát giác được không ổn.Hắc hắc, đại khái hai người này cho rằng nàng tay trái gà không chặt, nhất định đánh không hỏng khóa, chắc cũng không thể ngờ nàng lại biết phá khóa.May mà nàng đáng người nhỏ gầy, cửa xe kia vừa vặn có thể để nàng trèo qua. Có điều bây giờ không phải thời cơ để nhảy khỏi xe, phía sau có người trông coi, một khi nàng nhảy xuống đất, xe ngựa đi lên, lập tức sẽ bị thị nữ trông coi ngồi ở phía sau phát hiện.Nàng phát hiện mỗi lần xe ngựa chạy qua xe bò đều có một khoảng thời gian ngắn đi song song với nhau, sau đó mới dần dần vượt qua, trong khoảng thời gian này, nàng chỉ cần hành động đủ nhanh, hẳn là đủ thời gian để nàng lấy rơm rạ che người mình lại. Cứ như vậy, khi xe ngựa vượt qua xe bò, thị nữ trông coi ngồi ở phía sau xe ngựa cũng chỉ có thể nhìn đến một cỗ xe bò ngập tràn rơm rạ, mà sẽ không thể phát

hiện tung tích của nàng. Đợi đến lúc các nàng phát hiện, chỉ sợ phải đợi đến lúc dừng lại nghỉ ngơi. Đang suy diễn một lần lại một lần trong đầu, nhìn thấy phía trước có xe bò, nàng nín thở chờ đợi. Đợi xe ngựa tới gần xe bò, thời điểm gần như song song, mắt nàng sáng lên, thật quá tốt! Trong tưởng tượng nàng vốn tưởng rằng phải nhảy qua, nhưng mà sự thật chỉ cần trèo sang là được. Nàng nhô nửa người ra, cầm lấy một đồng rơm rạ, nhanh tay nhanh chân trèo ra ngoài. Nhưng mà sự thật cùng tưởng tượng cũng có chênh lệch, nàng không nghĩ đến thời gian hai xe song song lại ngắn như vậy, xe ngựa rất nhanh sẽ vượt qua xe bò, nửa người dưới không thăng bằng, nàng nhanh chóng buông rơm rạ ra, đổi lại túm lấy sườn xe chắc chắn, cả người mới không bị ngã xuống dưới xe. Mắt thấy xe ngựa rất nhanh sẽ vượt qua xe bò, nàng lại bám ở sườn ngựa xe như vậy, khẳng định sẽ mất đối mặt cùng thị nữ ở đằng sau xe ngựa. Nàng cái khó ló cái khôn, tay phải nắm chặt sườn xe, cúi thấp người dùng tay trái nhặt lên một khối đá nhỏ, dùng sức đánh lên sau cổ của con trâu, con trâu kia bị thúc dục, thoáng cái liền tăng tốc hướng về phía trước, lại khôi phục trạng thái cùng xe ngựa song song. Có đoạn thời gian trì hoãn này, nàng liền khẩn trương bó lên xe bò, dùng rơm rạ phủ kín thân mình. Xe ngựa chậm rãi từ bên cạnh vượt lên, không quay lại. Nàng nằm trong đồng rơm rạ, thở ra một hơi lớn.

26. Chương 26: Hồi 26

Tuy rằng tạm thời an toàn, nhưng chắc hẳn hai thị nữ kia rất nhanh sẽ phát hiện ra nàng trốn thoát, bằng cước trình của nàng khẳng định không thể chạy xa, cho nên An Nhược Sơ không lập tức xuống xe, chỉ tùy theo xe bò mà đi không mục đích.

Thời điểm chạng vạng, xe bò ngừng lại ở một nơi nhìn như kho hàng, An Nhược Sơ lặng lẽ trượt xuống xe, đến sau một đồng lương thảo chất đến cao cao trốn đi, cũng bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh. Có mấy người trang phục giống quan binh đang kiểm tra lương thảo, xem ra hẳn là mấy thứ này phải nộp lên trên cho quan phủ. Bên tai truyền đến âm thanh quan binh hô quát, một đám nông phu đói gầy mặt vàng vọt đem từng túi lương thảo một khiêng xuống xe, nàng xem trong chốc lát, không khỏi vì bản thân cảm y ngọc thực mà cảm thấy có phần hổ thẹn. Hoàng thất Nam Tống dưới sự uy hiếp của ngoại tộc, vẫn trải qua quãng thời gian tham sống sợ chết, dùng tiền mồi hôi nước mắt của dân chúng đi đổi lấy hòa bình ngắn ngủi, sống hèn kém không gì sánh được. Xã hội này đã hỏng từ nội bộ cho đến ngoại bộ, mặc dù danh tướng kháng Kim có Nhạc Phi, cũng không thể thay đổi cái gì, diệt vong cũng là chuyện sớm muộn. Nhưng mà mặc kệ xã hội này khốn cùng đến đâu thất vọng đến đâu, nàng vẫn luôn coi như chốn nhà hàng xóm, cho tới bây giờ cũng không xuất hiện cảm giác đồng cảm, không giống như người Nam Tống thống hận người ngoại tộc, càng không có quyết tâm vĩnh nhục cùng nhau với bọn họ. Chung quy là người của hai thể giới khác nhau a. Kỳ thật bản thân nàng cũng có chuyện, cho tới bây giờ nàng cũng không thử dung nhập xã hội này, đương nhiên không thể nói là yêu hay không yêu nó. Cho dù biết rõ mạng mình không còn dài, trong lòng cũng không có bao nhiêu sợ hãi, có lẽ là trong lòng nàng vẫn ôm niềm tin sau đó sẽ trở lại thế giới ban đầu. Chuyển chỗ trốn, đợi sau khi tất cả mọi người đi hết, nàng mới ló ra. Thân thể có chút trống rỗng yếu ớt, nàng dựa lưng vào vách tường, ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiều tà. Thật sự là đẹp a... Nàng phát ra một tiếng thở dài. Thường thức trong chốc lát, nàng thu hồi tầm mắt nhìn về nơi xa, bắt đầu đi động bước chân một mét, đi về nơi có nhiều người náo nhiệt. Được lắm, lần này lại rời đảo Đào Hoa. Trở về, hay là không trở về, đây là một vấn đề. Thừa dịp trời còn chưa tối hẳn, nàng đi vào một hiệu cầm đồ. Vừa đi vào trong, chuông quầy ngắc đầu, ánh mắt khôn khéo đánh giá cao thấp nữ tử trước mắt một lần, thấy nàng một thân hoa phục, nghĩ rằng dê béo tới cửa đây, vì thế chảy nước miếng cười đón hỏi han: “Khách nhân, có thể giúp ngài cái gì?” An Nhược Sơ lấy ra vật duy nhất có giá trị trên người mình: một cái vòng tay bạch ngọc. Chuông quầy nhìn thấy vòng tay bạch ngọc kia, mắt thiếu chút nữa liền lóe ra ngoài. Đây chính là ngọc Hòa Điền thượng đẳng a! Nhìn khách nhân kia tựa hồ không ý thức được nó giá trị như thế nào, một bộ dạng tùy quân đánh giá(*), trong mắt chuông quầy hiện lên tinh quang, cố ý nhắm mắt nhú mày, lắc đầu nói: “Ngọc này là giả.”(*) nhân quân bình cổ. An Nhược Sơ trừng lớn mắt: “Giả?” Không thể nào, đây là của Hoàng Dược Sư cho nàng, khả năng quan sát của Hoàng Dược Sư không kém như vậy chứ? Chuông quầy khẳng định gật đầu nói: “Tuy rằng chế tác tinh tế, nhưng quả thật là giả.” An Nhược Sơ không phải ngu ngốc, chỉ thoáng cái liền hiểu ý. So với chuông quầy này, nàng tin tưởng Hoàng Dược Sư hơn. Nàng làm bộ thu hồi vòng tay, nói: “Xem ra là người không hề có thành ý làm vụ giao dịch này, vậy quên đi, ta không lo.” “Ai ai ai, chờ một chút chờ một chút! Được rồi được rồi, ngài nói một giá đi, ngài muốn là bao nhiêu?” Chuông quầy thấy không ổn tình thế, vội vàng thay đổi thái độ. Ngọc Hòa Điền thượng đẳng như thế, có

thể gặp nhưng không thể cầu a(*)!(*) khả ngộ bất nan cầu. Mặc nàng ra giá sao? An Nhược Sơ không ngốc, lập tức biết đây tuyệt đúng là vật đáng giá. Nàng trầm ngâm một chút, giá ngọc thạch nàng chưa nghiên cứu qua, vừa mở miệng khẳng định sẽ làm cho người ta biết nàng là một người ngoài nghề. Vì thế nàng bày ra một bộ dạng trầm ổn nhìn quen sóng to gió lớn, không lạnh không nhạt đem vấn đề khó khăn đẩy cho hẳn: “Giá trị của nó, người cũng biết. Nếu mà không thể cho ta một cái giá vừa lòng, ta cũng sẽ không dễ dàng mà nhượng lại.” Chưởng quầy vội vàng gật đầu xưng phải, sau đó giơ lên ba ngón tay, hỏi: “Ngài nói giá này như thế nào?” Ba trăm lượng? An Nhược Sơ lắc lắc đầu, chưởng quầy khai giá khẳng định là ép tới thấp nhất, không thể dễ dàng thỏa hiệp. Nàng diễn tả số bảy. Chưởng quầy miễn cưỡng thêm hai ngón tay, nàng vẫn lắc đầu, kiên trì bảy trăm lượng. “Được rồi, thành giao!” Thấy chưởng quầy sảng khoái như vậy, trong lòng An Nhược Sơ lập tức biết bản thân vẫn là bị lừa. Quên đi, lẻ loi một mình, mang theo nhiều bạc như vậy cũng không an toàn, bảy trăm lượng hẳn là đủ để vô lo cho cuộc sống bản thân. Ra khỏi hiệu cầm đồ, đầu tiên nàng đi mua một bộ nam trang, vật quan trọng nhất là mũ, mái tóc trắng khiến cho người khác chú ý này của nàng phải được giấu kín mới được. Đổi xong quần áo, nàng tìm một gian khách sạn để dùng cơm cùng ở một đêm, ngày hôm sau đến chợ mua một con lừa, còn mua chút lương khô, một đường nhằm hướng đông mà đi. Bởi vì thân thể ban đầu đã không tốt, hơn nữa trong lòng lo lắng đằng sau có truy binh, An Nhược Sơ một vài ngày liền bệnh đến không rõ đông tây nam bắc. Nằm ở trên lưng lừa, nàng miễn cưỡng xốc lại tinh thần, phát hiện chính mình đi đến chân một ngọn núi. Nàng ngẩn người, người chỉ đường vừa rồi không nói nơi này còn có một ngọn núi a, chẳng lẽ nàng lại lạc đường? Xung quanh dân cư rất thưa thớt, bên tai truyền đến âm thanh dòng suối. Thuận theo âm thanh dòng suối mà đi, nàng đi tới bên cạnh một khe suối. Lắc lắc túi nước, cũng đã sắp uống hết. Nàng xoay người xuống lừa, lấy túi đến bên dòng suối mức nước. Đá bên dòng suối hết sức trơn ướt, còn mọc một lớp rêu xanh mỏng manh, An Nhược Sơ không chú ý, vừa bước lên phía trước, liền trượt chân, cả người “ùm” một tiếng rơi vào trong nước. Hồng bét! Nàng không biết bơi à! “Cứu...” Vừa mở miệng, nước lập tức tiến vào trong miệng. Nàng hoảng sợ đập nước, mắt mở trừng trừng nhìn chính mình cứ chìm sâu xuống từng tấc từng tấc một. Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, không thể tưởng được nàng thể nhưng không phải chết vì bệnh, mà là chết chìm. Đùa cái gì vậy... Có ai còn xui xẻo hơn so với nàng không a? Ông trời, người quả nhiên là hận ta sao? Đúng không? Còn tưởng rằng bản thân đã sớm không màng sống chết, nhưng mà mãi đến giờ này khắc này, đứng trước sống chết trong nháy mắt, mới biết được bản thân sợ chết đến mức nào. Hoàng Dược Sư? Chàng ở đâu? Mau ra đây cho ta! Không phải chàng nói sẽ bảo vệ ta sao? Chàng đã nói, sẽ bảo vệ ta... Ý thức dần dần mơ hồ, trong khi đang lâm vào một mảnh hắc ám, nàng giống như nhìn thấy một bàn tay hướng nàng vươn đến. Là chàng sao? Hoàng Dược Sư... Nàng chậm rãi nhắm mắt lại. * “Cô nương, cô tỉnh?” Nàng nháy mắt mấy cái, nhìn người xa lạ trang phục như người đánh cá trước mặt, khàn giọng hỏi: “Người là ai? Ta sao lại ở chỗ này?” “Coi như là mạng cô lớn, cô vừa mới rơi vào trong suối nước, thì sư phụ ta liền bảo ta cứu cô.” “Sư phụ người?” Nàng quay quay đầu, thấy một lão hòa thượng chòm râu hoa râm đang ngồi xếp bằng ở một góc khác trong phòng, còn có vài người giống như trung niên chất phác. Nói vậy lão hòa thượng kia là sư phụ hẳn, nàng ngồi dậy, hướng hẳn cung kính gật đầu nói: “Đa tạ ân cứu mạng của sư phụ.” “Cô nương không cần đa lễ.” Lão hòa thượng hướng nàng đáp lễ, một đôi mắt thâm thúy nhìn mặt của nàng, nói: “Xin hỏi cô nương một vấn đề.” “Sư phụ cứ hỏi.” “Cô nương có từng quen một tiểu cô nương tên là Hoàng Dung?” “Hoàng Dung? Đụng tới người quen sao? Ồ, bằng diện mạo này của nàng hẳn là cũng không nói dối được, nàng gật gù đầu, đáp qua quýt: “Có điểm sâu xa.” “Quả thế.” Lão hòa thượng gật gù đầu, tiếp tục nói: “Vừa rồi ta vì cô nương chẩn đoán một chút, phát hiện cô nương kinh mạch bị tổn hại, không biết bị cái gì làm bị thương?” Xem ra là một người y thuật cao siêu a, không phải nàng mèo mù vớ cá rán chứ? Thấy nàng chậm chạp không trả lời, lão hòa thượng gọi: “Cô nương?” An Nhược Sơ hoàn hồn, đáp: “Vâng, tại hạ từng thân trúng phụ cốt châm.” Ồ đây trừ bỏ vị hòa thượng kia, những người khác đều kinh nghi bất định. Trong đó một vị ăn mặc giống như thư sinh nói: “Phụ cốt châm là độc môn ám khí của Đông Tà Hoàng Dược Sư, không biết cô nương cùng với Hoàng Dược Sư có thù oán gì, khiến cho hẳn hạ độc thủ như vậy đối với cô?” “Việc này kể ra rất dài...” Nàng dừng lại, “Chỉ có thể nói, trong chuyện này có chút hiểu lầm.” “Ta nghe nói người thân trúng Phụ cốt châm hơn phân nửa là phải chết không thể nghi ngờ, cô nương có thể tìm được đường sống, cũng thật không dễ...” Một vị nhìn giống tiểu phu nói. An Nhược Sơ cười khổ: “Phụ cốt châm mặc dù đã được lấy ra, nhưng mà thân thể này... chỉ sợ cũng không chống đỡ được bao lâu.” “Không đối gạt cô nương, lão nạp có biện pháp cứu cô nương.” Lời này vừa nói ra, bốn gã đệ tử này của hắn đồng thời hô: “Sư phụ!” Người nhìn giống nông phu hô: “Sư phụ, vạn vạn không thể! Ngài thân thể còn chưa khỏe hoàn toàn đâu!” Lão hòa thượng lắc lắc đầu, nói với bọn họ: “Các ngươi không cần lo lắng, với tình trạng bây giờ của ta, muốn cứu người cũng không có biện pháp, ta tự nhiên sẽ dưỡng thương tốt rồi mới chữa trị cho nàng.” Nói xong quay

đầu nói với An Nhược Sơ: “Cô nương, ta có lẽ phải bế quan hai ba tháng, trong khoảng thời gian này, cô nương trước hết cứ ở lại chỗ này đi.” An Nhược Sơ cảm kích gật gật đầu, “Tại hạ trước đa tạ sư phụ. Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo tên của sư phụ?” Chỉ thấy lão hòa thượng hai tay tạo thành chữ thập, đáp: “Lão nạp pháp danh Nhất Đăng.”

27. Chương 27: Hồi 27

Ngoài cửa sổ truyền đến một trận tiếng bước chân.

Thời gian qua đều ngủ không sâu, hần mở mắt, miễn cưỡng gọi bóng đen ngoài cửa sổ: “Ngốc cô, nửa đêm người không ngủ mà chạy đi làm cái gì?” Bóng đen đang chạy băng băng dừng lại, giọng nói vang vang dạ dạ: “Gia gia.” Hoàng Dược Sư mặc áo rồi đứng lên, dạn thủ thấp sáng nển, nửa nằm trên nhuyển tháp, nói: “Tiến vào.” Ngốc cô đẩy cửa đi vào, vừa nhìn liền thấy Hoàng Dược Sư đang nửa nằm trên nhuyển tháp nhắm mắt dưỡng thần. Nàng si ngốc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hần một hồi lâu, không hiểu tại sao rõ ràng là một người tuổi còn trẻ như vậy lại bắt nàng gọi hần là gia gia. “Không ngủ được?” Hoàng Dược Sư mắt cũng không mở mà hỏi. Ngốc cô gật đầu, lúc sau nghĩ đến hần đang nhắm mắt, hần là không nhìn thấy, thế là mở miệng nói: “Ừm, không ngủ được, gặp ác mộng.” “Hử? Ác mộng gì?” Thấy hần có hứng thú nói chuyện phiếm, Ngốc cô thực vui vẻ. Bình thường hần đều là một bộ dạng lạnh như băng, khiến cho nàng không có can đảm tới gần. “Ta mơ thấy quỷ.” Nàng nói. Hoàng Dược Sư mở đôi mắt hẹp dài, lặp lại: “Quỷ?” “Đúng nha, quỷ thật đáng sợ, ta bị nó đuổi chạy, không sao đuổi đi được.” Ngốc cô lòng còn sợ hãi nói. “Gia gia, người nhìn thấy ma quỷ rồi chứ?” “Chưa.” Hần nói, “Ta chưa nhìn thấy.” “Vậy gia gia có tin rằng thật sự có quỷ hồn không?” Ngốc cô mở to đôi mắt hỏi. Tin sao? Nếu trước kia, hần khẳng định sẽ cười nhạo với mấy chuyện về quỷ thần. Bây giờ... hần không thể không tin. Nếu trên đời không có quỷ, giải thích việc linh hồn đến từ trăm năm sau kia như thế nào? Hay là... từ đầu tới cuối cũng chỉ là một giấc mộng? “Gia gia! Gia gia!” Hoàng Dược Sư hoàn hồn, day day ấn đường(*), gần đây hần rất dễ thất thần. Hần khoát tay, nói: “Về đi ngủ đi, không có chuyện gì thì chớ có đi lung tung, địa hình đảo Đào Hoa người vẫn còn chưa thông thuộc lắm, lỡ động phải cơ quan thì sẽ không hay.”(*) vùng giữa hai lông mày. “Dạ.” Ngốc cô lên tiếng đáp lại nhưng vẫn chưa bỏ đi. Hoàng Dược Sư nhướng mày nhìn về phía nàng, “Làm sao vậy?” “Gia gia, có phải người không thoải mái hay không? Ngốc cô xoa bóp cho người được không? Thân thể ta rất tốt.” “... Gia gia có phải người không thích Ngốc cô không?” Ngốc cô sợ hãi hỏi. “Vì sao lại hỏi như vậy?” “Bởi vì... bởi vì...” Ngốc cô suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra nguyên do, chỉ nói: “Bởi vì gia gia cũng không chịu chơi cùng Ngốc cô.” Hoàng Dược Sư ngẩn người, tiếp theo không kiên nhẫn trách mắng: “Có thời gian nghĩ ngợi mấy chuyện này thì sao không đi luyện công đi! Bộ kiếm pháp hôm qua ta dạy ngươi đã nhớ kỹ chưa?” Không hiểu vì sao mà khẩu khí của hần đột nhiên trở nên không tốt, Ngốc cô hoảng sợ, giống như quỷ chạy trời chết mà chuồn mất sau cánh cửa. “Đứng lại.” Ngốc cô miễn cưỡng dừng bước. “Ngày mai ta sẽ khởi hành đi Hoa Sơn, người ở lại đảo Đào Hoa, nếu có người... đến đảo Đào Hoa tìm ta, lập tức truyền tin cho ta biết, hiểu chưa?” Ngốc cô quay lại, nghiêng đầu hỏi: “Ai?” Hoàng Dược Sư nhớ ra hần chưa cho Ngốc cô gặp mặt An Nhược Sơ bao giờ, sợ nàng tính tình si ngốc, nếu bởi vậy mà bỏ qua người nọ thì sẽ không tốt, bèn miêu tả lại: “Nếu người thấy một nữ tử tóc trắng, bất luận như thế nào cũng phải giữ nàng lại, cho nàng ở lại đảo Đào Hoa.” “Ta biết rồi, lão bà bà tóc trắng.” Ngốc cô làm dáng vẻ người già lưng gù chống quải trượng đi đường. “Nàng không phải lão bà bà, nàng là nữ tử trẻ tuổi.” “Nhưng mà gia gia người vừa mới nói nàng đầu bạc...” Ngốc cô gãi gãi đầu, bị hần làm cho có chút hỗn loạn. Hoàng Dược Sư buông mắt, giọng nói nhàn nhạt: “Nàng chẳng qua là bị bệnh.” “Oh.” Ngốc cô nửa hiểu nửa không gãi đầu. “Nàng là người rất quan trọng sao?” Hoàng Dược Sư không trả lời, chỉ lấy tay phải chống đầu, chậm rãi nhắm mắt lại. Đến khi Ngốc cô tưởng hần đã sắp ngủ thiếp đi rồi, mới nghe được giọng nói như nói mơ của hần: “Ừ.” * Ngốc cô cắn lấy một ngọn cỏ khô, hai tay nâng má ngồi ở trên tảng đá, nhắm chần nhìn mặt biển mênh mông vô bờ. Gia gia cũng đã đi được hai ngày, nhưng mà một chút bóng dáng của nữ tử tóc trắng mà hần nói cũng không có a. Nàng ấy thật sự sẽ đến sao? Gia gia không phải là nói mơ đấy chứ? Ngốc cô đảo mắt, quên đi, gia gia cũng không nói rằng nhất định nàng ấy sẽ đến, bỏ đi chơi một lát chắc là cũng không sao đâu. Nhỏ cỏ khô trong miệng, Ngốc cô vỗ vỗ mông đứng lên, đang định thi triển khinh công mà lúc trước gia gia đã dạy nàng thì mặt biển phía trước đột nhiên xuất hiện một chấm đen nhỏ. Nàng lấy tay phải che khuất ánh mặt trời, híp mắt lại nhìn phía con thuyền nhỏ đang càng ngày càng gần kia. Dội thuyền nhỏ bỏ neo xuống, nàng nhảy xuống khỏi tảng đá, tiến lên hỏi: “Là người phương nào tới?” Trên thuyền ngoại trừ người chèo thuyền, chỉ có một thiếu niên mặc quần áo màu đen, chỉ thấy hần đứng lên, hỏi nàng: “Xin hỏi Hoàng Dược Sư có ở

trên đảo không?” Ngốc cô quan sát thiếu niên một chút, chỉ thấy thân hình hần gầy yếu, thậm chí còn gầy yếu hơn cả nàng, trên đầu đội một chiếc mũ vải hình thù kỳ lạ, cơ hồ che khuất toàn bộ cái trán. Nàng hỏi: “Người tìm gia gia có chuyện gì?” “Gia gia?” Đầu mày thiếu niên nhú lại, lập tức giống như nghĩ ra cái gì, cười nói: “Ta là bạn cũ của gia gia người, hiện đến để thăm hỏi hần.” Ngốc cô bị khuôn mặt tươi cười sáng lạn của thiếu niên mê hoặc sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, mặt không khỏi có chút đỏ lên. “Gia gia người... không ở trên đảo.” “Không ở trên đảo sao...” Thiếu niên trầm ngâm trong chốc lát, mới hỏi: “Vậy người có biết hần đi đâu không?” “Gia gia hôm trước khởi hành đi Hoa Sơn.” “Hoa Sơn?” “Ừm, gia gia đi tham gia Hoa Sơn luận kiếm.” Thiếu niên chấp tay nói: “Đa tạ cô nương cho biết, nếu đã thế thì tại hạ đành phải lần sau lại đến bái phỏng vậy.” “Đừng... đừng khách khí.” Ngốc cô ha ha cười nói. Mãi đến khi thuyền đi ra xa, Ngốc cô mới lại hồi phục tinh thần. “A!” Nàng kêu một tiếng, “Quên hỏi mất hỏi hần tên là gì rồi!” Một nơi khác, thiếu niên trên thuyền hướng người chèo thuyền hỏi: “Nhà đồ, đường gần nhất đến Hoa Sơn phải đi như thế nào?” “Tiểu ca, người muốn đi Hoa Sơn sao?” Người chèo thuyền hỏi. “Không sai.” “Hoa Sơn luận kiếm là chuyện quan trọng bậc nhất võ lâm, người người hết sức giúp đỡ lẫn nhau, người có thể nhìn thấy người đang đi về phía Hoa Sơn khắp đường, bọn họ bình thường nhóm thành tốp năm tốp ba, chỉ cần chào hỏi một tiếng, liền có thể gia nhập vào nhóm bọn họ. Có điều đường tới Hoa Sơn gian nguy, tiểu ca cứ đi cùng người nào đầy đáng tin cậy một chút mới tốt.” Thiếu niên, cũng chính là An Nhược Sơ nữ phần nam trang da mặt run rẩy một chút, chẳng lẽ đây chính là đoàn du lịch thời cổ đại? Thuyền cập bến ngoài thành Cô Tô, thanh toán tiền đồ, An Nhược Sơ nhảy xuống thuyền, đi vào chợ, quả nhiên là cáo thị dán khắp tường, nội dung không ngoài “Người có ý định cùng đi Hoa Sơn, thỉnh tới khách sạn XX tìm XXX”, có người còn: “Muốn chuyến đi Hoa Sơn của ngài phần khích kích thích sao? Còn chờ gì nữa, hãy lập tức gia nhập đoàn Phi Dực Hoa Sơn của chúng tôi!” hay “Mỹ nữ cùng ngài sướng du Hoa Sơn, làm u hồn cũng phóng túng tươi đẹp vui vẻ vô cùng! Người nào có ý thỉnh liên hệ phố Hồng Hạnh ra ngõ số ba mươi tám”... Nhìn nửa ngày, cũng không ra người nào có vẻ được. Đột nhiên có người vỗ bả vai của nàng: “Tiểu ca, có phải muốn đi Hoa Sơn hay không a?” Nàng quay đầu, nhìn thấy một đại hán khôi ngô, cầm một cái chùy sắt lớn, bên cạnh đứng hai người, một người nhìn qua khá nhã nhặn, cầm một cây quạt, một người khác nhìn qua cao cao gầy gầy, trên lưng đeo một thanh kiếm. “Đừng xem mấy thứ đó nữa, những cái ấy đều phải trả tiền cả, chúng ta là tổ đội tự do, không cần đóng bất kỳ phí dụng gì, sinh hoạt tự mình lo liệu. Gia nhập chúng ta đi.” “Chuyện này...” An Nhược Sơ có chút do dự. “Huynh đệ yên tâm, chúng ta chỉ là muốn tìm thêm ít bạn đồng hành, cũng không có ý xấu. Đơn thuần là vị Cát huynh đây đi ngang qua thấy người lẻ loi một mình, hảo tâm mời người đồng hành, nếu không có ý gia nhập, chúng ta cũng sẽ không miễn cưỡng.” Nam nhân cầm quạt chỉ về phía nam nhân khôi ngô kia cười nói. Trong tiểu thuyết võ hiệp nhiều hiệp khách nghĩa sĩ, nếu cứ hoài nghi nữa thì lại là bản thân hẹp hòi. Thấy khí chất trên người bọn họ toát ra dường như không xấu, An Nhược Sơ liền gật đầu đáp ứng. Đầu tiên ba người tự giới thiệu một phen, nam nhân khôi ngô tên là Cát Đông, nam nhân nhã nhặn tên là Ông Tứ Hải(*), kiếm khách cao gầy tên là Lê Thanh.(*). Nam nhân nhã nhặn có khác, tên này có nghĩa là “bốn bể mệnh mong”. “Ta họ An, tên một chữ Bình.” Nàng đơn giản giới thiệu. “An Bình sao? Tốt! Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là đồng bạn, có cái gì không hiểu cứ việc tìm ta là được. Nhìn bộ dạng như cỏ tranh của tiểu tử người, cũng khiến cho người ta chẳng thèm lừa bán.” Cát Đông cười ha ha vỗ xuống của bả vai nàng, không ngờ lại suýt chút nữa làm cho cả người nàng bay đi. “Khụ...” An Nhược Sơ đứng bình tĩnh sau nguy hiểm, có phần ngượng ngùng nhìn ba người phía sau. “Chuyện đó... thật có lỗi, ta có chút yếu.” Tiếng tim đập của ba người: nghe thấy được...

28. Chương 28: Hồi 28

Chập tối bốn người ngủ lại ở một gian khách sạn, An Nhược Sơ lập tức phát hiện ra một chuyện tiến thoái lưỡng nan.

“Ông huynh cùng Lê huynh một gian phòng, An đệ, đệ liền ở cùng một phòng với ta đi... An đệ, đệ làm sao vậy? Không thoải mái?” An Nhược Sơ miễn cưỡng nói: “Tiểu đệ có vài thói quen không hay, tốt nhất là cứ một mình một phòng để tránh cho quấy rầy đến Cát huynh.” “Sợ cái gì! Nữ nhân giang hồ còn không câu nệ tiểu tiết, An đệ không cần quá mức câu nệ.” Cát Đông cười ha ha, nói xong lại muốn vỗ xuống bả vai của nàng, lập tức nghĩ ra vị An đệ này rất chi gầy yếu, nếu một chưởng đánh ra liền không xong, thế là đành miễn cưỡng ngừng tay, xấu hổ gãi gãi đầu. An Nhược Sơ không chú ý tới động tác của hần, chỉ mạnh mẽ một lòng nói: “Cát huynh không khó chịu thì thật tốt, nhưng tiểu đệ vẫn luôn có thói quen ngủ một mình, tư thế ngủ của đệ không tốt, sẽ ngáy ngủ, nói mơ, còn có thể mộng du...” “An đệ, đệ yên tâm đi, Cát

huynh đã ngủ thì sẽ rất say, đệ cứ việc mộng du, sẽ không ảnh hưởng đến hần.” Uông Tứ Hải cười nói. “Nếu không tin đệ cứ hỏi Lê huynh.” Lê Thanh trầm mặc ít lời gật đầu. “Như vậy a...” Thấy chuyện đã không còn nước cứu vãn, An Nhược Sơ nhỏ lệ trong lòng, “Như vậy rất tốt, rất tốt.” Sau khi bố trí xong xuôi, bốn người tìm một cái bàn được kê trong góc ngồi xuống ăn bữa tối. Khách sạn hôm nay cơ hồ kín người hết chỗ, mọi người kẻ uống rượu kẻ nói chuyện. “Hoa Sơn luận kiếm lần này dường như náo nhiệt hơn trước.” “Đó là đương nhiên, từ khi Vương Trùng Dương về cõi tiên đến nay, ai là thiên hạ đệ nhất vẫn chưa được xác định.” “Theo ý Cát huynh, danh hiệu đệ nhất này có khả năng sẽ thuộc về ai?” “Theo ngu kiến của tại hạ, rất có khả năng Nam Đế sẽ đoạt được thiên hạ đệ nhất” “Oh? Dựa vào đâu có thể khẳng định?” “Vương Trùng Dương đã từng là thiên hạ đệ nhất, trước khi quy tiên đã đem Nhất Dương Chỉ truyền thụ cho Nam Đế, hơn nữa Nam Đế cũng tự có võ công tuyệt học, danh hiệu thiên hạ đệ nhất này tự nhiên là sẽ rơi vào tay Nam Đế.” “Cát huynh nói có lý.” Uông Tứ Hải gật đầu, “Có điều thiên hạ đều biết, Nam Đế hiện đã xuất gia, không để ý tới tục sự hồng trần, hành tung cũng không xác định, lần này có thể tham gia Hoa Sơn luận kiếm hay không vẫn là một dấu hỏi.” “Vậy theo ý Uông huynh, ai có khả năng giành được thiên hạ đệ nhất?” Cát Đông hỏi. “Tại hạ ngược lại cảm thấy Hoàng Dược Sư mới có thể đoạt được thiên hạ đệ nhất.” Nghe được cái tên quen thuộc, An Nhược Sơ dừng đưa một chút, sau đó gấp một bữa đồ ăn nhét vào miệng, gắng sức nhai mấy lần mới nuốt xuống. “Hoàng Dược Sư?” Cát Đông hỏi. Uông Tứ Hải uống một ngụm rượu, sau đó hỏi: “Có tin đồn nói Hoàng Dược Sư hai năm gần đây rời đảo thường xuyên hơn, các vị có biết chuyện này chứng tỏ cái gì không?” “Chứng tỏ cái gì?” “Hoàng Dược Sư từng thề, chưa nghiên cứu xong Cửu âm chân kinh quyền thượng sẽ không rời đảo, nay hần rời đảo rồi, không phải nói rõ hần đã tìm hiểu xong rồi sao?” Lời vừa nói ra, mấy người đang uống rượu cách mấy bàn đồng thời phóng ánh mắt nóng hừng hực về phía họ. “Khụ khụ...” An Nhược Sơ đang uống canh suýt nữa thì bị sặc, người ta ra đảo là vì tìm nữ nhi có được hay không, đừng có mà ở chỗ này nói nhảm a! Người nổi tiếng nhiều xì căng đan, những lời này cũng áp dụng được ở cổ đại a. Để tránh cho Hoàng Dược Sư từ nay về sau bị một đám người đam mê chân kinh đuổi giết, An Nhược Sơ cảm thấy không thể không giúp hần mình oan một chút, “Chuyện kia, ta nghe nói Hoàng Dược Sư rời đảo là để tìm nữ nhi rời nhà trốn đi a, chân chính luyện thành Cửu âm chân kinh lại là một kỳ nhân khác.” Vừa nói xong, nhất thời ánh mắt mọi người toàn bộ tập trung ở trên người nàng, An Nhược Sơ theo bản năng sờ sờ mặt mình, xác định không có nhiều ra thêm vài lỗ thủng. Thấy nàng chậm chạp không nói tiếp, Cát Đông nhìn không được thúc giục: “An đệ, đệ nói mau a, là ai?” Đương nhiên là Quách Tĩnh cùng Lão Ngoan Đồng. Có điều hai người kia cũng không có ân oán gì với nàng, nàng đương nhiên sẽ không hăm hại bọn họ, chỉ thấy khuôn mặt nàng mang ý cười nói: “Là Tây Độc Âu Dương Phong.” Giả kinh cũng là kinh, huống gì đương sự cũng tưởng là thật, nàng cũng không tính oan cho hần. Mọi người ồ lên. “An đệ, đệ nói thật?” An Nhược Sơ chắc chắn gật đầu: “So với vàng thật còn thật hơn!” “Sao đệ lại biết được?” An Nhược Sơ không trực tiếp trả lời, có tình hồi chệch hướng: “Năm qua có người nghe được tin tức Âu Dương Phong hành tẩu trên giang hồ không?” Mọi người hai mặt nhìn nhau, quả thật có một đoạn thời gian trên giang hồ không có tin tức của Âu Dương Phong. “Đó là bởi vì hần đã trốn đi luyện kinh.” “Khó trách!” Uông Tứ Hải đột nhiên kêu một tiếng. Ánh mắt mọi người nhất thời chuyển sang hần, Uông Tứ Hải nói tiếp: “Khó trách nửa năm trước Hoàng Dược Sư đến Bạch Đà sơn, hóa ra là để tranh đoạt chân kinh sao?” An Nhược Sơ nghe vậy nhún vai đôi mày tinh tế, Hoàng Dược Sư đến Bạch Đà sơn? Vì sao trên sách không viết đoạn nào như thế này? Hiển nhiên cũng có người không biết chuyện, nàng nghe thấy Lê Thanh vẫn trầm mặc ít thấy mở miệng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” “Ta cũng không rõ lắm, chuyện này là ta được nghe nói ở chỗ một vị tiền bối. Nói rằng Đông Tà Tây Độc luôn luôn nước sông không phạm nước giếng, nhưng không hiểu vì sao, nửa năm trước Hoàng Dược Sư đột nhiên xuất hiện ở Bạch Đà sơn, trong một đêm đó cơ hồ huyết tủy toàn bộ Bạch Đà sơn tràn.” Mọi người nghe xong đều khiếp sợ, Bạch Đà sơn dù sao cũng là hang ổ của Tây Độc Âu Dương Phong, nơi đó hiểm cảnh liên tiếp, chỉ cần xà trận hàng ngàn hàng vạn cũng đã khiến cho người ta từ bỏ hi vọng, trên đời người có thể vào sào huyết của Tây Độc như chốn không người, ngoại trừ đảo chủ đảo Đào Hoa Hoàng Dược Sư còn có ai? “Vậy việc này cuối cùng ra sao? Âu Dương Phong có cùng Hoàng Dược Sư đánh nhau không? Ai thắng ai thua?” “Vị tiền bối kia thực ra cũng không nói tiếp, chỉ nói sau chuyện này, Đông Tà Tây Độc hai người xem như chính thức phá vỡ quan hệ.” “Xem ra Hoa Sơn luận kiếm lần này có trò hay để nhìn, ha ha.” Nói xong mọi người lại bắt đầu đánh cược, có người cược Nam Đế thắng, có người cược Hoàng Dược Sư, có người cược Âu Dương Phong, cũng có người cược cho Hồng Thất Công. “An đệ, đệ cược cho ai?” Cát Đông hỏi. An Nhược Sơ lắc lắc đầu, “Ta không cược.” Cược cũng vô ích, người thắng không nằm trong số mấy người này. Có điều bây giờ mà nàng nói ra tên của Quách Tĩnh, tám phần sẽ bị cười nhạo xem như kẻ ngu ngốc. Thấy cơn của An Nhược Sơ vẫn còn nửa bát, Uông Tứ Hải hỏi: “An đệ, sao đệ lại ăn ít như vậy?” “Ta

ăn không vô.” “Sao lại như thế được? Lên đường rất cần thể lực, huống hồ bây giờ đệ đang trong tuổi lớn, xem đệ gây yếu như thế kia, một chút khí khái nam tử cũng không có, nào nào, ăn nhiều một chút.” Nói xong vừa giữ nụ cười nhã nhặn vừa kiên quyết gấp thức ăn vào bát nằng. An Nhược Sơ có chút không còn gì để nói, Ông huynh, rốt cuộc huynh xem ta là mấy tuổi? Sau khi bị vị nam nhân nhã nhặn bất ngờ nổi bản tính làm mẹ nào đó bắt buộc ăn hết một bát cơm, An Nhược Sơ rầu rĩ không vui theo phía sau Cát Đông trở về phòng. Cầm quần áo để thay, Cát Đông nghi hoặc nói với An Nhược Sơ đang lúng ta lúng túng đứng một bên: “An đệ, mau lấy quần áo a, chúng ta cùng đến nhà tắm tắm rửa.” “Ta... Ta...” Ta nửa ngày, An Nhược Sơ linh quang chợt lóe, quét qua Cát Đông như một trận gió, bỏ nhào vào trên giường, lôi chăn ra bọc mình lại thật kín, đưa lưng về phía Cát Đông nói: “Chạy một ngày đường, ta mệt muốn chết, ta muốn ngủ trước, sáng mai rồi tắm sau.” Nói xong còn cố tình ngáp một cái thật to. Cát Đông gãi gãi đầu, “Đệ xác định không tắm? Tắm sạch sẽ ngủ thoải mái hơn nhiều.” “Không xong không xong, mí mắt ta đang khép lại, thật mệt, ta đang ngủ, đang ngủ...” Phát ra tiếng ngáy. Thấy bộ dạng nằng giống như thật sự mệt muốn chết, Cát Đông cũng không bắt ép nằng nữa, cầm quần áo của mình đi ra ngoài cửa. Đến khi tiếng đóng cửa vang lên, An Nhược Sơ mới bật dậy. Sau khi xác định Cát Đông đã thật sự rời đi, mới lôi hành lý của chính mình ra, cầm quần áo mới, thẳng tiến suối nước nóng cho nữ. Nhịn một ngày, nằng cũng sắp chịu không nổi, không tắm thì khẳng định nằng sẽ không ngủ được. Chỉ cần tắm xong trước khi Cát Đông về là được. Nằng vừa hỏi đường xong, nữ nhân trông coi suối nước đứng một bên, tuyệt đối không để nam nhân nào đến nhòm ngó. Vừa đi vào, còn có một nữ khách trừng mắt nhìn nằng, miệng mở lớn, An Nhược Sơ nhanh chóng tiến lên bịt miệng của nằng ta lại, nói: “Đừng kêu, ta là nữ.” Nữ khách kia hiển nhiên vẫn chưa phản ứng lại được, tiếp tục trừng mắt nằng. Lúc đó những người khác cũng bị động tĩnh bên này làm cho chú ý, đều hoảng sợ mà nhìn nằng. An Nhược Sơ thở dài, dùng một tay khác kéo vạt áo ra cho mấy người đó xem, “Thế này đã tin chưa?” Đối phương nhìn thoáng qua, sau đó gật gật đầu. Không hề động dãi cùng các nằng, An Nhược Sơ buông tay ra, rất nhanh cởi áo tháo thắt lưng, dùng tốc độ nhanh nhất của cuộc đời để tắm rửa, đầu cũng chưa kịp gội đã vội vàng trở lại phòng trọ. Khi đẩy cửa ra, nằng thở dài một hơi. Cát Đông vẫn chưa trở về. Bò lên giường, duy trì tư thế vừa mới ngủ, An Nhược Sơ im lặng chờ đợi Cát Đông trở về. Không biết qua bao lâu, đang mê mê mang mang, cảm giác bên người có chút động tĩnh. Nằng muốn mở mắt, nhưng thật sự rất mệt, nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra mình định nói với Cát Đông cái gì, liền mơ mơ màng màng ngủ mất. Mũi bị mùi thơm như có như không vây quanh, Cát Đông nhăn mũi nghĩ nửa ngày, cuối cùng phát hiện ra mùi thơm đến từ tiểu tử đang ngủ đến mức hôn thiên ám địa bên người kia. Không tắm rửa cũng thơm như vậy, rất không có thiên lý. Trần trọc. Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rải lên khuôn mặt thiếu niên bên người, làn da trắng nõn không tì vết sáng như ngà voi, lông mi thật dài giống hai cây quạt nhỏ tạo thành bóng mờ hình con bướm ở trước mắt, đôi môi đỏ tươi ướm ất hơi hơi nhếch lên, không khỏi khiến người ta muốn âu yếm... Cát Đông nhất thời bị ý nghĩ xấu xa của chính mình dọa sợ không nhẹ. An đệ... đệ... đệ ấy dù sao cũng là một nam nhân a! Cát Đông bịt mắt mình, hấn thật sự là cảm thú. Ánh mắt không tự giác lại bị khuôn mặt kia hấp dẫn, vì sao mấy ngày hôm trước hấn một chút cũng không phát hiện tướng mạo An đệ xuất chúng như vậy chứ? Thật xinh đẹp, thật đáng yêu... A a a! Không thể không thể! Bắt buộc chính mình thu hồi ánh mắt, Cát Đông thở phì phò xoay người ngồi dậy, hung hăng đánh cho mình hai quyền, sau đó cầm chăn của bản thân tông cửa xông ra. Ông Tứ Hải cùng Lê Thanh đang ngủ say bị tiếng gõ cửa bất ngờ đánh thức. “Ai?” Lê Thanh cảnh giác hỏi. “Là ta.” Ông Tứ Hải lập tức xuống giường đi mở cửa, kinh ngạc nói: “Cát huynh, đã trễ thế này... Mặt của huynh sao lại thế này?” Cát Đông ngượng ngùng nói: “Ta muốn ngủ cùng chỗ với hai đệ... Các đệ ngủ giường, ta ngủ đất cũng được!” “Chuyện gì xảy ra vậy? An đệ đâu?” “Hấn không sao.” “Vậy...” Không đợi hấn nói chuyện, Cát Đông đã tự động đi vào, đắp kín chăn đệm liền nhắm mắt ngủ, lưu lại hai người ngơ ngác nhìn nhau. Ông Tứ Hải nhớ lại mấy lời ban ngày An Nhược Sơ nói, lẩm bẩm: “Rốt cuộc là cái thói quen không tốt nào mà lại khiến cho Cát huynh chỉ sợ tránh cũng không kịp thế này?” “Có lẽ là khi mộng du sẽ lấy đao chém người.” Nói xong câu đó, Lê Thanh xoay người tiếp tục ngủ. “...”

29. Chương 29: Hồi 29

Trải qua vài ngày lặn lội đường xa, cuối cùng đoàn người An Nhược Sơ cũng tới dưới chân núi Hoa Sơn. Bởi vì rất nhiều người tới tham gia, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả quán trọ khu vực Hoa Sơn đều đầy khách, nơi nơi chật đến giọt nước không lọt. Không nói tới khách phòng, ngay cả một con ngựa cũng không có.

“Đã như vậy, không bằng cứ chấp nhận ở một đêm trong ngôi miếu hoang phía trước đi.” Uông Tứ Hải cân nhắc tình huống một chút, đưa ra ý kiến. Lê Thanh cũng chẳng làm sao, ngược lại Cát Đông kiên quyết phản đối: “Không được, nhìn sắc trời như thế này chắc chắn là sẽ mưa to, với tình trạng hiện tại của An đệ, không thể lại khiến cho đệ ấy cảm lạnh thêm nữa, nhất định phải tìm nơi nào có hoàn cảnh thoải mái một chút để đệ ấy nghỉ ngơi cho tốt.” “Cát huynh, ta không sao, mọi người không cần lo lắng cho ta...” An Nhược Sơ vội vàng, còn chưa nói xong thì đã ho khù khụ, trên mặt nổi lên sắc hồng mất tự nhiên, lộ rõ là trúng phong hàn. Cát Đông nhíu mày, nói: “Còn nói không sao, rõ ràng là cũng sắp không chống đỡ nổi. Các người chờ ở chỗ này, ta lại đi hỏi một chút xem.” Nói xong đã chạy mất như một trận gió, muốn gọi cũng không được. An Nhược Sơ thở dài, chỉ trách thân thể của chính mình không đủ sức lực, lại làm cho người ta thêm phiền toái. Dường như biết nàng đang suy nghĩ cái gì, Uông Tứ Hải vỗ vỗ đầu nàng, mỉm cười lấy làm an ủi. An Nhược Sơ miễn cưỡng nở một nụ cười đáp lại. Gió hơi lớn, thổi tới khiến nàng choáng váng, nàng kéo kín cổ áo ngoài lại, che đi miệng mũi của mình, nửa người trên nhẹ nhàng dựa lên cây cột bên cạnh, nhắm mắt nghỉ ngơi. Uông Tứ Hải với Lê Thanh khẽ dời vị trí, đứng trước người nàng, yên lặng thay nàng chắn hầu hết gió. Chung quanh tràn ngập đủ loại thanh âm, An Nhược Sơ giống như không nghe thấy, cho đến khi một giọng nói ôn nhu như ngọc truyền vào lỗ tai, nàng mới mạnh mẽ mở mắt, nhìn lại về hướng hướng thanh âm truyền đến. Trong đám người, một thiếu niên áo trắng dáng người cao ngất đang dẫn mấy đại hán đi ra từ quán trọ đối diện, vừa đi vừa cúi đầu phân phó cái gì đó. Khi đi ngang qua bên cạnh đoàn người Uông Tứ Hải, An Nhược Sơ không nhận được lên tiếng gọi: “Quán...” Còn chưa gọi ra đã thấy Cát Đông về mặt hưng phấn chạy như bay tới, đánh gãy lời của nàng: “An đệ, thật tốt quá! Ta vừa mới gặp được một người quen, ta hỏi hắn có thể thu lưu đệ hay không, hắn nói không có vấn đề.” “Cát huynh, cái này... sao đệ có thể không biết xấu hổ mà đi quấy rầy người ta được chứ?” An Nhược Sơ chần chờ đáp, không chú ý tới thiếu niên áo trắng cách đó không xa đứng vào lúc nghe được giọng nói của nàng thì đột nhiên ngừng bước chân. “Nào có cái gì ngưng ngưng, ta cùng người này rất quen thân, đệ cứ việc yên tâm!” Thấy đây cũng là hắn có ý tốt, An Nhược Sơ không tiện từ chối nữa, chỉ gật đầu đáp ứng nhưng lại lập tức hỏi: “Vậy mọi người thì sao?” “Chuyện này thì đệ không cần lo lắng, ba người chúng ta đều khỏe vật được cả trâu, khắp nơi cũng đều có thể ở lại qua đêm được.” An Nhược Sơ nhíu mày, đang muốn nói tiếp, nhưng khóe mắt liếc thấy một thân ảnh màu trắng đang bước nhanh về phía mình, miệng khê mở, đang sắp gọi ra “Sơ tỷ”, nàng thăm than không ổn, nhanh chóng hô lên trước khi hắn lên tiếng: “Quán Anh!” Thấy mình không nhận nhầm người, Lục Quán Anh vừa mừng vừa sợ, lại định mở miệng gọi nàng: “Sơ...” Chỉ thấy nàng nhăn mày đảo mắt, hắn thoáng cái sợ run, thấy nàng một thân mặc nam trang, lập tức hiểu ý, nhưng mà cảm giác hưng phấn vẫn không thể che dấu như trước, hai tay cầm bả vai của nàng, vẻ mặt kích động hỏi: “Đệ — đệ vì sao lại ở chỗ này?” “Việc này nói ra rất dài, đợi chút nữa đệ sẽ kể tỉ mỉ lại cho huynh.” An Nhược Sơ đáp, thấy đám người Cát Đông bên cạnh vẻ mặt bất quá, thế là không tránh được phải giới thiệu hai bên với nhau. Khi Lục Quán Anh nói ra danh hào, sắc mặt đám người Cát Đông đều biến đổi, “Quy Vân trang Thái Hồ... Lệnh tôn phải chăng là Lục Thừa Phong lão tiên bối, đồ đệ Đông Tà Hoàng Dược Sư?” Hơn nửa năm trước, những đồ đệ từng bị Hoàng Dược Sư trục xuất sư môn đều đã được quay lại, việc này ở trên giang hồ không người không biết không người không hiểu, những kẻ từng bị quên tên lại lần nữa làm cho người ta nhớ lại “Đúng là gia phụ.” Lục Quán Anh chấp tay trả lời: “Hóa ra là môn hạ đệ tử của Hoàng Dược Sư, thất kính thất kính!” “Không dám, Quán Anh bất tài, có thể được sư tổ lão nhân gia ngài chỉ điểm một hai, cuộc đời này của Quán Anh cũng không uổng rồi.” Lại một hồi khách sáo, cuối cùng đem đề tài câu chuyện quán lên trên người An Nhược Sơ. “Đa tạ chư vị trong khoảng thời gian qua đã...” Lục Quán Anh liếc nhìn An Nhược Sơ một cái, “...chiều cổ xá đệ, tại hạ còn giữ lại mấy gian thượng phòng, nếu không chê, đêm nay xin mời chư vị huynh đài nghỉ lại tại đây đi.” Cát Đông đám người nghe vậy mừng rỡ, “Thật tốt quá! Chúng ta đang lo không có chỗ ở đây, nếu như vậy, tại hạ liền cung kính không bằng tuân mệnh!” An Nhược Sơ lặng lẽ lườm Lục Quán Anh một phát, hóa ra không phải không có phòng, mà là tất cả đều đã bị mấy kẻ có tiền độc quyền rồi. Quả nhiên không có đen nhất mà chỉ có đen hơn. Thấy An Nhược Sơ rõ ràng là một bộ dạng rất yếu ớt mà còn cố chống đỡ, Lục Quán Anh không nhiều lời nữa, lệnh thuộc hạ thu xếp cho đám người Cát Đông thật tốt, liền lập tức mang theo An Nhược Sơ đi vào một khu viện yên tĩnh, thu xếp cho nàng ở trong một gian phòng rộng lớn sáng sủa. Không rảnh đánh giá hoàn cảnh, trong mắt An Nhược Sơ chỉ nhìn thấy giường, vừa đi gần mép giường liền buông lỏng thân mình thành hình chữ đại rồi ngã xuống, trong miệng khó nhin được phát ra tiếng rên rĩ. Lại còn kêu lớn như vậy nữa. Lục Quán Anh lắc đầu cười giảo giúp nàng, đem thân hình đang cong vẹo của nàng di lại cho tốt, lại kéo chăn bông phủ lên, lấy tay sờ lên trán của nàng, thử xem nhiệt độ, ôn tồn nói: “Đại phu rất nhanh sẽ tới, tỷ cứ nhắm mắt một lúc trước đi.” An Nhược Sơ “ừm” một tiếng, chỉ chốc lát sau, liền ngủ mê mệt

mất. Khi tỉnh lại, xung quanh một mảnh hắc ám, ngoài cửa sổ là âm thanh mưa rền gió dữ. An Nhược Sơ khàn giọng gọi: “Quán Anh...” Không người đáp lại. Yết hầu thực sự khô, nàng cố sức muốn rời giường rót nước uống, không ngờ trong bóng đêm có một bàn tay nhẹ nhàng đỡ bả vai của nàng lại, không cho nàng đứng lên. “Quán Anh, là đệ sao? Ta muốn uống nước...” Nàng mơ mơ màng màng nói. Lực đạo trên vai biến mất, một lát sau, nàng được người ta nâng dậy, lưng tựa vào một lồng ngực rắn chắc, một chén nước đưa đến bên môi nàng, nàng cúi đầu uống. Uống có chút nhanh, nước đều tràn ra từ khóe miệng. Người phía sau dùng góc tay áo giúp nàng lau lau khóe môi ẩm ướt, sau đó lại thả nàng nằm xuống. Cái trán nóng bỏng được một bàn tay lạnh băng phủ lên, nàng thoải mái mà rên rỉ một tiếng, chỉ chốc lát sau, cảm giác cái tay kia định rời đi, nàng nhanh chóng nâng tay đỡ lại, không cho hắn thu vào. Mãi đến khi tay người nọ hấp thu nhiệt độ của nàng, cũng bắt đầu chuyển nóng, nàng mới không tình nguyện buông ra. Người nọ bỏ ra được một lúc, nàng khó chịu chút chút hừ hừ, mãi cho đến lúc được một cái khăn lạnh băng phủ lên cái trán, nàng mới bắt đầu yên lặng. Mưa rơi suốt cả đêm, An Nhược Sơ ngủ cực kỳ không an ổn, mơ phải ác mộng, khóc lóc một hồi, lăn qua lăn lại quá nửa đêm, đến khi trời sắp sáng mới mê man thiếp đi. Khi tỉnh lại lần thứ hai, tinh thần của An Nhược Sơ tốt lên rất nhiều, cơn sốt cũng lui hơn phân nửa. Khi Lục Quán Anh đưa cơm bước vào thì thấy An Nhược Sơ đang ngẩn người dựa vào đầu giường, nhìn thấy hắn tiến vào, mới hồi phục tinh thần lại: “Sơ tỷ, ăn chút cháo nào.” “Quán Anh, tối hôm qua... đệ đến ta phòng sao?” An Nhược Sơ hỏi: “Tối hôm qua đệ quả thật có đến nhìn Sơ tỷ vài lần, thấy tỷ ngủ say, liền không quấy rầy nữa.” Lục Quán Anh nói: “Thật không?” An Nhược Sơ hoài nghi nhìn hắn, muốn nhìn ra chút manh mối nào đó từ trên mặt hắn, nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra được cái gì, đơn giản cứ ném nghi hoặc sang một bên trước, chuyên tâm ăn cháo. Đợi nàng ăn xong, Lục Quán Anh hỏi: “Sơ tỷ, nửa năm nay tỷ đi đâu vậy? Làm chúng ta phải đi tìm một hồi(*).” (*) Nửa năm này tác giả không viết nên đừng bạn nào kêu gào thiếu chap nha. An Nhược Sơ nói giản lược những gì mình đã làm nửa năm qua một lần: “Tỷ nói Nam Đế giúp tỷ chữa bệnh?” Lục Quán Anh ngẩn người, “Bệnh của tỷ khỏi rồi?” An Nhược Sơ gật đầu: “Đại khái cũng đã khỏi, tuy rằng bên trong vẫn còn yếu nhưng nếu muốn sống như người bình thường hẳn là không ngại.” “Nhưng mà tóc của tỷ...” An Nhược Sơ sờ sờ lên đầu của chính mình, mới phát hiện không biết khi nào thì mũ đã bị người ta tháo xuống, một mái tóc trắng rối tung sau vai. Nàng cười nói: “Không sao, thân thể khỏe mạnh là quan trọng nhất.” Trong lòng mặc dù tiếc hận, nhưng mà cũng biết nàng có thể nhất về một mạng đã là không dễ, liền không nói về vấn đề này nữa. Nhưng thật ra có một chuyện khác không thể không hỏi: “Tỷ nói Nam Đế chỉ dùng ba tháng đã chữa khỏi bệnh cho tỷ, vậy ba tháng kia tỷ chạy đến chỗ nào vậy? Sao lại không trở về đảo Đào Hoa? Tỷ cũng biết sư tổ lão nhân gia người vì tìm tỷ, ngay cả sào huyệt của Âu Dương Phong cũng thiêu luôn.” Giọng Lục Quán Anh mang theo trách cứ. Hóa ra đúng là vì nàng... An Nhược Sơ thở dài. Nàng sao dám nói, ba tháng kia, tiền của nàng bị người ta cướp sạch, để kiếm lộ phí, nàng phải ở lại một tửu lâu lớn lau bàn tròn ba tháng. Chuyện mất mặt như vậy, không nói ra có vẻ tốt hơn. Đang suy nghĩ phải mở miệng như thế nào, cửa truyền đến tiếng gõ, cùng với giọng nói lớn của Cát Đông: “An đệ, chúng ta đến thăm đệ.” Nói xong cũng không chờ nàng đáp lại đã tự ý đẩy cửa tiến vào. An Nhược Sơ tránh không kịp, miễn cưỡng đối mặt với ba người ngoài cửa. Trong lúc nhất thời, có vài người hóa đá đương trường. An Nhược Sơ xấu hổ gãi gãi đầu, áy náy cười nói: “Ngại quá, quên chưa nói cho mấy người, ta là nữ tử.”

30. Chương 30: Hồi 30

An Nhược Sơ rất buồn bực, rõ ràng thân thể đã không có vấn đề nào nữa nhưng lại bị cấm đi lại.

“Vì sao ta không thể đi?” Nàng trừng thiếu niên trước mắt hỏi. Lục Quán Anh mặt không đổi sắc hỏi: “Tỷ cho rằng tỷ có khả năng leo lên đỉnh Hoa Sơn sao?” “Chưa thử thì sao đệ biết ta không có khả năng? Tình hình thân thể ta bây giờ đã không còn giống trước kia nữa.” Để chứng minh chính mình có thể chạy có thể nhảy, An Nhược Sơ nhảy xuống giường bắt đầu học theo tuyển thủ đấm bốc hươu hươu vài cái vào không trung. Lục Quán Anh không đếm xỉa đến hành động ấu trĩ của nàng, tiếp tục nói: “Hoa Sơn là ngọn núi nguy hiểm nhất thiên hạ, đến cả người tập võ nhìn còn chùn bước, huống chi là tỷ? Còn nữa, Hoa Sơn luận kiếm không phải là cuộc luận võ thông thường, cao thủ so chiêu, đao kiếm không có mắt, tỷ đi rất nguy hiểm.” Chuyện này An Nhược Sơ sao mà không biết, nhưng đây là Hoa Sơn luận kiếm danh tiếng lẫy lừng a! Thật vất vả mới đi đến dưới chân núi Hoa Sơn, làm sao mà bỏ cuộc giữa chừng cho được? Thấy cứng rắn không được, An Nhược Sơ quyết định đổi chiến lược, liền cầm lấy ống tay áo của Lục Quán Anh, cúi đầu 45 độ lệ lóng lánh nói: “Quán Anh, ta biết đệ nhất định có biện pháp, đúng hay không?” Lục Quán

Anh xoa xoa thái dương, thật sự là càng ngày càng bị nàng bức bách. Có điều chuyện này hẳn cũng không dám tự quyết định, nếu nàng gặp phải chuyện nào không hay, hẳn có mười cái mạng cũng không đủ bồi. Tự nói với mình tuyệt đối không thể mềm lòng, Lục Quán Anh quả quyết cự tuyệt nói: “Chuyện này không thương lượng nữa, tỷ ngoan ngoãn ở lại khách sạn, không được chạy loạn!” Cuối cùng còn không quên bổ sung thêm một câu: “Đệ sẽ phái người trông tỷ.” “Đệ đúng là giam lỏng trắng trợn mà!” An Nhược Sơ lên án mạnh mẽ. Rõ ràng trước kia thực nhu thuận nghe lời, vì sao mà chỉ có một thời gian không gặp thôi mà đã biến thành loại tính cách như người chết thế này chứ? “Tỷ nói sao cũng được.” Lục Quán Anh không quan tâm nói, sau đó đưa lên một chén thuốc đen sì sì: “Tranh thủ uống khi còn nóng đi.” An Nhược Sơ chán ghét nhìn thoáng qua, mắt nhắm tịt lại nuốt xuống. Không đợi nàng kêu đắng, đã có một viên mút hoa quả được nhét vào trong miệng, An Nhược Sơ lẩm bẩm một tiếng, sắc mặt cuối cùng cũng có vẻ đỡ khó coi một chút. Sau khi Lục Quán Anh đi, An Nhược Sơ đi hai vòng trong căn phòng rộng lớn, càng đi càng cảm thấy nhàm chán. Đây không phải là muốn nàng phát điên lên chứ? An Nhược Sơ nhớ tới bọn Cát Đông, không biết có phải là bọn họ trách nàng lừa bọn họ hay không mà hai ngày nay thấy nàng cũng không nói chuyện cùng nàng, nhất là Cát Đông, vừa nhìn thấy nàng liền trốn, không khỏi làm cho nàng có chút tổn thương. Nếu như thỉnh cầu bọn họ đưa nàng lên núi, chắc chắn cũng sẽ bị cự tuyệt. Đẩy cửa sổ ra, An Nhược Sơ vô cùng buồn chán dựa vào bệ cửa sổ ngắm phong cảnh. Bởi vì gian phòng nằm ở tầng ba nên ngắm cảnh rất tốt. Tiết xuân se lạnh, nơi không xa chính là đỉnh Hoa Sơn phủ màu trắng bạc(*), chỉ thấy thế núi hiểm trở, thẳng đứng ngàn nhận(**), khí thế to lớn, không hổ là ngọn núi nguy hiểm nhất thiên hạ.(*). Ngân trang tổ khóa, câu này dùng để tả tuyết phủ trắng mọi vật.(**) 1 nhận bằng 8 hay 7 thước, 1 thước độ 33.33cm, nói chung là rất cao =)) Thật ra đây không phải lần đầu tiên nàng đến Hoa Sơn, kiếp trước nàng cũng đã từng tới Hoa Sơn du lịch, có điều khi đó đã sớm có cáp treo này nọ, căn bản không cần tự mình động chân. Bây giờ nhìn lại, mới ý thức được suy nghĩ của mình vừa rồi không thực tế biết bao nhiêu. Ở thời đại không có cáp treo này, với năng lực của nàng mà tùy tiện đi lên núi căn bản là tìm chết. Thở dài một hơi, mỗi khi đến thời điểm như thế này chung quy vẫn cảm thấy bản thân đặc biệt nhỏ bé. Không biết bao giờ mới có thể mạnh lên đây? Ít nhất cũng nên học chút khinh công... Trong đầu bắt giác hiện lên cảnh tượng bản thân dùng khinh công trèo đèo lội suối, nghĩ rồi lại nghĩ, An Nhược Sơ nhin không được nở nụ cười ngây ngô. Đang ảo tưởng vui vẻ, dưới tầng đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện, An Nhược Sơ cúi đầu nhìn, đúng là đoàn người Cát Đông, xem bộ dạng bọn họ giống như là muốn xuất môn. Suy nghĩ một chút, An Nhược Sơ lên tiếng gọi bọn họ lại. “Cát huynh, Uông huynh, Lê huynh, mọi người đang muốn đi đâu a?” Ba người nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ thấy một cái đầu nhỏ nhô ra khỏi song cửa sổ khắc hoa, mái tóc bạc tung bay trong không trung, làm nổi bật dung nhan tuyệt mỹ động lòng người như thiên ngoại phi tiên của người nọ. Cát Đông ho khan một tiếng rồi mắt, đáp: “Hôm nay là ngày Hoa Sơn luận kiếm trọng đại, bây giờ vừa lúc xuất phát.” An Nhược Sơ âm thầm nói tiếng may mắn, trong lòng thoáng tính toán, liền lấy một tay nâng má, yếu ớt thở dài: “Mấy huynh thì tốt rồi, có thể đi xem Hoa Sơn luận kiếm, đáng thương tiểu muội bị người ta nhốt, không thể hoạt động, chỉ sợ sẽ phải trơ mắt mà bỏ qua việc trọng đại lần này của võ lâm.” Cát Đông sững sốt một chút, nóng vội hỏi: “Sao lại như vậy? Muội không phải có quen biết với Lục Quán Anh công tử sao? Hắn sao lại nhốt muội?” Quán Anh, thật xin lỗi. An Nhược Sơ không có chút nào là thành ý thâm sát hời hợt trong lòng, sau đó một phen nước mũi một phen nước mắt nói: “Các huynh có điều không biết, Lục Quán Anh này cùng tiểu muội tuy là có quen biết, nhưng người này làm người thập phần bá đạo, luôn không ngó ngang đến ý nguyện của tiểu muội, động một tý đã nhốt muội lại, nói tốt đẹp là để bảo vệ muội, nhưng người quen thân hẳn đều biết, tâm lý hẳn có chút...khuyết điểm. Tiểu muội trước kia từng thử chạy trốn, nhưng mà bất đắc dĩ vẫn bị hắn bắt về, lần này cũng không biết sẽ bị hắn nhốt lại tới khi nào...” Che tay áo lau lệ. Nói một phen khiến cho ba người nghe được đều lòng đầy cảm phẫn. “Không thể tưởng được Lục công tử lại là người như thế! Bất nạt một thiếu nữ còn gọi gì là anh hùng hảo hán? Tiểu muội chớ sợ, chúng ta đây sẽ cứu muội ra!” * Kế hoạch tiến hành thật sự thuận lợi, mặc dù có chút không phải với Quán Anh, nhưng chỉ cần nàng bình an vô sự, sau này lừa hắn chút thì sẽ không có việc gì. Người thì đã trốn ra, nhưng muốn lên núi vẫn là một vấn đề. “Tiểu muội, nếu muội không ngại, ba người chúng ta thay phiên nhau công muội có được không?” Nói xong một câu, mặt Cát Đông cũng đã đỏ bừng lên, thấy nàng sững sốt, vội vàng giải thích: “Muội đừng hiểu lầm, chúng ta không phải là muốn chiếm tiện nghi của muội, muội cũng biết với thể lực này, muốn lên núi thì cũng không phải là loại chuyện dễ dàng...” An Nhược Sơ cười nói: “Muội hiểu được, Cát huynh đừng căng thẳng. Chỉ là muội cảm thấy nếu như vậy, không khỏi có chút phiền toái mọi người.” “Giúp người giúp đến cùng, đưa phật đưa đến tây, tiểu muội đừng khách khí với chúng ta, chút việc nhỏ ấy vẫn chưa làm khó được chúng ta.” Uông Tứ Hải ôn hòa cười nói. Lê Thanh cũng gật đầu, tỏ vẻ bằng lòng hỗ trợ. “Mọi người...” An Nhược Sơ nhìn bọn họ, nói không cảm động là gạt

người, bản thân lúc trước lừa người ta, nay người ta lại còn đồng ý mang nàng theo, thật sự là ngoài dự kiến của nàng. Nàng cúi đầu, ấp úng nói: “Thật có lỗi, lúc trước lại che giấu thân phận với các huynh, thỉnh các huynh đừng trách tội.”Uông Tứ Hải vỗ vỗ đầu của nàng, cười nói: “Lúc mới đầu có chút khó chấp nhận, có điều sau này ngẫm lại, muội làm như vậy tất nhiên là có nỗi khổ của mình, nếu mà còn để bụng thì chúng ta lại thành kẻ nhỏ mọn mất rồi.”Cát Đông gật đầu, vẻ mặt tự trách nói: “Muội phần thành nam trang chắc cũng là để tránh né Lục Quán Anh truy bắt. Là chúng ta đã quá sơ ý mới đúng, nếu sớm phát hiện thật ra Lục Quán Anh là tiểu nhân như vậy, lúc ấy đã không trả muội lại cho hắn.”Ách... Phải nói đây là sự hiểu lầm xinh đẹp sao? An Nhược Sơ cười khan vài tiếng, bốn lạng đầy ngàn vàng mà lừa bịp cho qua.Dưới sự trợ giúp đồng tâm hiệp lực của ba người, cuối cùng thì bốn người cũng tới được đỉnh Hoa Sơn vào chính ngọ. Người trên núi cũng không ít hơn người dưới chân núi chút nào, nhóm nhân vật chính đều chưa lên đài, nhưng trái lại cũng có không ít người có chút danh tiếng trong võ lâm đã lên đài bắt đầu đấu. An Nhược Sơ ngẫm lại cũng thấy đúng, Hoa Sơn luận kiếm là sự kiện thế nào chứ, Trường Giang sóng sau dề sóng trước, biết đâu thế hệ ngũ tuyệt kế tiếp lại là chính mình. Ai mà không muốn nhất chiến thành danh?Bên tai tràn ngập âm thanh cổ vũ, nhiệt độ không khí trên đỉnh núi cực thấp, còn có vài bông tuyết nhỏ bay bay, nhưng mà nàng lại cảm thấy trong lòng bàn tay của mình tuôn ra một chút mồ hôi lạnh.Hắn sẽ đến đúng không...?An Nhược Sơ theo bản năng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc ở trong đám người.Không thể giải thích vì sao bản thân lại căng thẳng như vậy, năm đó khi phải thi vào đại học cũng không thấy bản thân căng thẳng như thế này. Giống như một đứa trẻ phạm lỗi, lo sợ nghi hoặc bất an chờ đợi nhận lấy trừng phạt. Kỳ quái là nàng rõ ràng không làm sai cái gì nhưng không hiểu sao lại có cảm giác như đã bạc đãi hắn.Có lẽ là vì vừa mới biết được hắn vì tìm bản thân mà ngay cả sào huyệt của Âu Dương Phong cũng đốt. Hắn lo lắng cho mình như vậy, mà rõ ràng nửa năm qua bản thân an toàn nhưng ngay cả một phong thư cũng không cho hắn.Nhưng thử hỏi chính mình thật sự không biết hắn sẽ lo lắng sao? Kỳ thật trong tiềm thức vẫn có chút tâm tính trẻ con. Muốn nhìn bộ dạng hắn lo lắng cho mình, muốn nhìn bộ dạng hắn nhớ mình đến phát điên, tuy rằng rất có thể đối tượng căn bản không phải là mình(*).(*) Chị vẫn nghi ngờ anh yêu cái “vỏ da” của chị.Nữ nhân một khi bắt đầu ngốc thì sẽ ngốc đến bất trị. Một đường ngựa không dừng vó, trông mong mà chạy tới, thật sự là muốn xem Hoa Sơn luận kiếm sao? An Nhược Sơ cười cười tự giễu, thiếu chút thì đã đánh lừa ngay cả bản thân mình.Kỳ thật, người mong nhớ phát điên, là nàng.

31. Chương 31: Hồi 31

Nàng còn đang ngẩn ngơ thì đột ngột nghe thấy một tiếng hô to: “Hoa Sơn luận kiếm bắt đầu rồi, ở sơn động bên kia! Hoàng Dược Sư đang đấu cùng một tiểu tử chưa nhìn thấy bao giờ!”

Tất cả những người đang tỵ thí vừa nghe thế thì đều ngừng lại, thoáng nhìn nhau, rồi bắt đầu “tranh trước kéo muộn” vọt đi, giống như là sợ chạy đến muộn thì sẽ không giành được vị trí tốt để nhìn.An Nhược Sơ cũng dừng bước chạy theo đằng sau đoàn người, bởi vì mọi người đều dùng khinh công nên rất nhanh nàng đã bị bỏ lại xa xa về phía sau. Chờ đến khi nàng thở hồng hộc chạy đến, phía trước đã bị một bức tường người chặn lại, trong lúc hỗn loạn cũng không thấy bóng nhóm người Cát Đông. Thân hình bé nhỏ chen rồi lách giữa đám người, thật vất vả chen lên được phía trước, lúc này mới phát hiện nơi bọn họ đang đứng là một bãi đất, nói cao không cao, nói thấp cũng không thấp, người không có võ công mà ngã xuống tám phần sẽ tàn phế. An Nhược Sơ ôm ngực, may mắn nàng đã kịp phanh lại.Không kịp nghĩ nhiều, chỉ thấy phía trước bãi đất có một cái sơn động, hai thân ảnh đang di chuyển với tốc độ mà mắt người thường không thể nhìn được, tuy rằng mắt An Nhược Sơ không tốt nhưng cũng đoán được bọn họ hẳn là đang so chiêu. Bên cạnh không ngừng truyền đến tiếng kinh hô cùng tiếng cổ vũ, đây là cái gọi là ở nhà thì trông cửa, ra ngoài thì trông náo nhiệt, bị tình hình với không khí ảnh hưởng, đột nhiên An Nhược Sơ cũng rống hai tiếng cho thêm hào hứng, tiếc rằng củi mục cùng tinh anh chẳng bao giờ cùng đẳng cấp, sau khi tiếp nhận N cái nhìn khinh thường của mấy người bên cạnh, An Nhược Sơ quyết định cứ ngoan ngoãn ngậm miệng thì hơn.Cho dù mắt nhìn không rõ lắm, nhưng dù sao thì nàng cũng đã từng đọc truyện, biết được bây giờ hẳn là Hoàng Dược Sư đang đấu với Quách Tĩnh. Tuy rằng nàng rất muốn tường thuật trực tiếp tình hình một chút nhưng thỉnh các vị khán giả tha thứ, một kẻ cận thị nặng cộng mù võ công có thể nhìn được hai bóng người đang bay qua bay lại đã là tốt lắm rồi, không thể đòi hỏi thêm gì khác, muốn biết tường tận tình hình thì xin mời tự động mở hồi thứ bốn mươi “Hoa Sơn luận kiếm” ra đọc.Khoảng cách khá xa, An Nhược Sơ âm thầm đoán xem thân ảnh nào là của Hoàng Dược Sư. Chắc hẳn là cái bóng màu xanh kia rồi, hắn dường như rất thích mặc quần áo màu xanh... Chẳng biết có phải do một nguyên nhân đặc biệt nào

không? Nghĩ vậy, An Nhược Sơ bỗng nhiên phát hiện những thứ nàng biết về hắn rất ít, tất cả những điều biết được về hắn đều là đọc được trong sách, trong sách không nói tới, cho tới bây giờ nàng cũng không chủ động quan tâm. Ngay từ đầu đã đề phòng hắn, sau thì chính là hận thấu xương, căn bản không có cơ hội để tìm hiểu cẩn thận những gì mà hắn suy nghĩ. Tuyệt từng bông từng bông rơi xuống khắp người, bóng dáng của hắn nhìn được lúc có lúc không. Nếu... Nếu lời hắn là thật, từ đầu tới cuối, người hắn yêu là nàng, như vậy mấy năm nay, hắn sống như thế nào? Nàng phát hiện nàng đột nhiên không dám nghĩ nữa. Nửa năm qua, toàn một mình một bóng, tưởng như thế đã ghê gớm. Có vài thứ nghĩ rằng đã hiểu nhưng thực ra vẫn chưa. Hắn là ai? Đường đường là đảo chủ đảo Đào Hoa Hoàng Dược Sư, cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh, nơi này có bao nhiêu cặp mắt sùng bái nhìn hắn, hắn cần phải cúi mình dồn tâm trí đi lấy lòng ai? Tình yêu của hắn dữ dội rõ ràng, nàng lại hết lần này đến lần khác bị thành kiến ăn sâu bén rễ che mắt. Người yêu ta, ta yêu hắn, hắn yêu nàng, nàng yêu hắn. Trong đời của một người con gái, có thể gặp gỡ một người lưỡng tình tương duyệt, phần trăm cao bao nhiêu? Không phải là chàng thì không được, chỉ là sợ hãi nếu bỏ qua thời khắc này, cả đời này cũng sẽ không tìm được ai yêu ta như chàng. “Hoàng Dược Sư...” Cúi đầu, nàng thì thầm gọi một tiếng. Hai thân ảnh đang tranh chấp không ngớt bỗng chốc tách ra. Một ánh mắt sắc bén xuyên qua màn tuyết trắng tinh, chiếu về phía nàng. Ban đầu An Nhược Sơ không ý thức được, đến tận khi cảm thấy chung quanh yên lặng khác thường mới ngẩng đầu lên, vừa ngẩng đầu thì nàng thiếu chút nữa bị dọa đến đau tim, chỉ thấy nam nhân vài giây trước còn ở xa mấy chục thước không biết khi nào thì đã nhảy đến trước mặt nàng, đang nhìn nàng bằng vẻ mặt lạnh băng. “Ta...” Mới nói một chữ, cả người đã bị ôm lấy bay vút lên, gió thổi gào thét bên tai, nàng hoảng sợ, vội vã ôm chặt cổ hắn. Vài cái nhảy, một vài giây sau, bọn họ đã ở trong một sơn động. “Mẹ ơi, ngồi tàu lượn siêu tốc cũng không nhanh như thế...” Võ vờ ngực, nàng lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn nhìn sắc mặt của hắn... Ách, được rồi, nàng ngậm miệng. Không ai nói chuyện, không khí có phần cứng ngắc, nàng quấy quấy chân nhỏ, ám chỉ có thể thả nàng xuống dưới được rồi, không hiểu sao lực đạo sau lưng không buông lỏng chút nào, còn có xu thế tăng lên. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Người nào đó thị lực không tốt, rất nhanh liền bại trận. Tăng hắng một cái, nàng hỏi cho có: “Vừa nãy... chàng với Quách Tĩnh tỷ thí xong rồi?” “Ừm.” Hoàng Dược Sư không chút để ý đáp, tay không dấu vết sờ lên trán nàng. An Nhược Sơ đang trầm tư suy nghĩ tìm đề tài nên không chú ý tới động tác nhỏ của hắn, tiếp tục tìm chuyện để nói: “Tiếp nữa còn có đợt tỷ thí thứ hai nhỉ? Chàng không cần chuẩn bị chút sao?” “Không cần.” “Hình như bọn họ đang đợi chàng.” “Không cần để ý đến bọn hắn.” Người nói không để ý liền không để ý sao? Thế thì diễn biến tiếp theo phải làm thế nào chứ? Rống! Người nào đó giận mà không dám nói gì, dưới tình huống vô kế khả thi đành phải cúi đầu tự mình rồi rầm. Liên tục mấy tháng qua nàng không được một giấc ngủ yên, tiền bị cướp sạch không còn gì, khiến cho nàng phải làm việc cực nhọc suốt ba tháng, một đường vất vả trèo đèo lội suối trở lại đảo Đào Hoa, nhưng lại nghe tin hắn đến Hoa Sơn. Một nữ nhân, một chút võ công cũng không biết, trà trộn giữa một đồng nam nhân, vừa phải giấu diếm thân phận, sợ người ta ghét bỏ nàng; vừa phải miễn cưỡng chịu đựng thân thể không khỏe, sợ liên lụy người ta. Biết rõ thể chất của bản thân không tốt, mặt dày nhờ vả người ta mang nàng lên núi, cuối cùng cũng có thể nhìn mặt hắn một cái, dù là không mừng rỡ như điên thì ít nhất hắn cũng phải ý tứ mà bày ra khuôn mặt tươi cười hoan nghênh mới phải, ai ngờ từ nãy đến giờ cũng chỉ bày ra cái mặt thối cho nàng nhìn, đây là thế nào vậy? Muốn hù dọa ai hả? Càng nghĩ càng cảm thấy ám ức, mũi cay cay, hốc mắt đỏ một vòng. Không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt hắn, nhưng ở trước mặt hắn, lúc nào cũng ở thế yếu. Tới ngày nào bọn họ mới có thể đứng ngang hàng để nói chuyện đây? Trên vai truyền đến cảm giác ẩm ướt, Hoàng Dược Sư cúi đầu nhìn, mới phát hiện nàng đang úp mặt vào vai hắn lặng lẽ chảy nước mắt, môi cắn chặt, cứng đầu không phát ra một chút âm thanh nào. Tim giống như bị ai đó mạnh mẽ đâm vào, bóp chặt khiến hô hấp của hắn nghẹt lại. Gặp gỡ nàng, luôn đau lòng, đúng là gặp phải khắc tinh. Đầu ngón cái xoa nhẹ lên đôi môi cắn chặt của nàng, nhẹ nhàng tách ra, không để nàng cắn bị thương chính mình. Miệng vừa hé thì một tiếng ghen ngào liền bật ra, An Nhược Sơ rốt cuộc nhịn không được, hu hu khóc. Tưởng rằng bộ dạng mình đã làm nàng sợ, Hoàng Dược Sư có chút ân hận. Bình thường Dung nhi nghịch ngợm gây sự, chỉ cần hắn bày ra bộ mặt này, tiểu nha đầu sẽ tự động tự phát nhận sai, thử trăm lần được cả trăm. Hắn đã sớm biết tin ba tháng trước nàng được chữa khỏi bệnh ở chỗ Nam Đế từ Quán Anh, thế nhưng nàng lại không chịu về nhà ngay mà còn kéo dài đến ba tháng mới chịu xuất hiện, chẳng lẽ nàng không biết hắn sẽ lo lắng cho nàng sao? Vốn định dọa nàng một lần để nàng kiểm điểm lại cho tốt, ai ngờ nàng lại lập tức bướng bỉnh với hắn. Trên tay thật nhẹ, giống như một cọng lông vũ. Cọng lông này còn thường hay bay lung tung khắp nơi, nắm lại không nổi. Trông ngóng ngày qua ngày, thật vất vả mới đợi được đến ngày cọng lông vũ nhỏ này rơi lại xuống lòng bàn tay, hắn quý trọng còn không kịp nữa là trách cứ nhần tâm? Không biết phải làm thế nào nàng mới nín khóc, Hoàng Dược Sư đành phải dùng mảnh khố dụ tiểu Hoàng Dung

ngày trước, vừa bước từng bước thong thả quanh khắp sơn động vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng giúp nàng thuận khí. Bị người ta dỗ dành như trẻ con lít nhít, An Nhược Sơ thiếu chút nữa không khóc nổi. Chẳng biết hắn đã theo đuổi Phùng Hành như thế nào nữa, chẳng lẽ hắn không biết tốt nhất là sau đó nói chút lời ngon tiếng ngọt sao? Xem ra Đông Tà cũng không phải là toàn năng không gì không biết. Có điều ngẫm nghĩ lại, với kiểu phụ nữ tao nhã như Phùng Hành hắn là sẽ không ra vấn đề nan giải này cho hắn, hắn đương nhiên sẽ không biết bây giờ nên làm cái gì. Nghĩ đến đây, An Nhược Sơ cảm thấy bản thân cũng có chút quyền không chế. Bèn đại phát từ bi nín khóc, thuận tiện chà lau nước mắt nước mũi lên quần áo của hắn, sau đó đặc biệt vênh vang nói: “Ta đói bụng.”

32. Chương 32: Hồi 32

Ngồi trên tấm áo choàng đen tuyền mà người nào đó trước khi đi đã trải lên mặt đất, An Nhược Sơ ôm đầu gối im lặng chờ đợi Hoàng Dược Sư trở về. Đợi trong chốc lát, không thấy Hoàng Dược Sư trở về nhưng lại nghe thấy tiếng nói chuyện truyền vào từ ngoài cửa sơn động, An Nhược Sơ không khỏi bắt đầu tập trung đề phòng. Đến tận khi nhìn thấy người tới không phải người ngoài mà là ba người Quách Tĩnh, Hoàng Dung cùng Hồng Thất Công, thần kinh căng thẳng mới trâm tĩnh lại. An Nhược Sơ ngẩng đầu chào hỏi ba người: “Mọi người, đã lâu không gặp a.”

“Sơ tỷ?! Sao lại là tỷ?” Hoàng Dung thất thanh kêu lên. An Nhược Sơ giả làm một bộ mặt vô tội, một bộ dạng “không liên quan đến chuyện của ta”. “Vừa rồi thái độ phụ thân hung ác bắt người kia đi, ta còn tưởng là kẻ thù...” Hoàng Dung thì thào lẩm bẩm: “...” Dung nhi, bộ mặt thật của ngươi. Hoàng Dung nhìn khắp xung quanh, không thấy bóng dáng Hoàng Dược Sư, hỏi: “Phụ thân đâu? Người đi đâu vậy? Sao lại để tỷ ở một mình trong này?” “Ta đói bụng, hắn đi tìm đồ ăn.” “Ở cái chỗ trời băng đất tuyết này thì tìm đồ ăn ở đâu?” Quách Tĩnh hỏi. Hoàng Dung liếc xéo hắn một phát, “Huynh cũng quá coi thường cha muội rồi, trên đời này không có chuyện nào là cha muội không làm được.” Quách Tĩnh chỉ tiếp tục cười ngây ngô, không phản bác nàng. Đối với Hoàng Dung mất đi một lần rồi mới có lại được(*), hắn chỉ có nước vừa chiều chuộng lại nhường nhịn.(*). Thất nhi phục đắc. Hồng Thất Công ngồi ở một bên cười giễu một tiếng, từ chối cho ý kiến. Mỗi người đều tự kể một vài chuyện gần đây của mình, bỗng nhiên cửa động truyền đến một vài tiếng vang, bốn người đồng thời quay lại nhìn về phía ấy, chỉ thấy Lục Quán Anh chỉ huy vài hạ nhân cầm một vài hộp thức ăn tinh xảo đặt từng cái một trước mặt bọn họ. Đôi mắt Hồng Thất Công sáng lên, gấp rút mở nắp mấy hộp thức ăn, hương thơm của thức ăn lập tức tràn ngập khắp nơi, chỉ thấy đồ ăn còn đang bốc lên khí nóng hôi hổi, không khỏi khiến người ngộ nguậy ngón tay(*).(*) Thực chỉ đại động: Thời Xuân Thu có một công tử người nước Tề cứ trước mỗi dịp được thưởng thức sơn hào hải vị là máy động ngón tay. Lục Quán Anh nói: “Tổ sư gia nói các vị cứ thỏa thuê tận hưởng, nếu không đủ cứ nói với tại hạ là được.” Hồng Thất Công cười ha ha mấy tiếng: “Hoàng lão tà quả thật là có bản lĩnh! Ở cái nơi trời băng đất tuyết mà cũng tìm được mấy thứ bậc này, lão khiêu hóa ta liền không khách khí!” Nói xong bắt đầu nuốt như hổ như sói. Nhìn đủ loại thức ăn đủ màu sắc hương vị kia, An Nhược Sơ cũng thiếu chút thì chảy nước miếng, móng vuốt nhỏ vươn ra, khi đang muốn động vào cái đùi gà bóng mỡ thì một bàn tay chắn ngang qua ngăn cản nàng. An Nhược Sơ không vui ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Lục Quán Anh ngoài cười nhưng trong không cười đưa cho nàng một cái hộp thức ăn bé xíu, nói: “Sơ tỷ, đây mới là của tỷ.” An Nhược Sơ nhận lấy, lúc mở ra nhìn thì suýt nữa một hộc máu bỏ mình. Nàng khinh! Chênh lệch đãi ngộ có phải rõ ràng quá không? Vì đâu mà người ta là thịt gà vịt bò cá, của nàng lại là cháo trắng để ăn sáng? Cuối cùng, nàng lựa chọn giả ngu: “Quán Anh, có phải đệ đưa nhầm hay không? Chắc đây là của cái sơn động cách vách a?” Gọi đồ ăn có đôi lúc sẽ chuyển nhầm địa chỉ, nàng hiểu. Lục Quán Anh tiếp tục ngoài cười nhưng trong không cười đáp: “Sơ tỷ, nơi này vốn chỉ có một cái sơn động, đây là tổ sư gia đặc biệt vì tỷ chuẩn bị, tỷ nhất định phải ăn cho bằng hết mới không phụ cô nỗi khổ tâm của tổ sư gia.” An Nhược Sơ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt hắn, tiểu tử này bị sao vậy, ngoại trừ tự mình lên núi, nàng cũng không làm chuyện gì quá có lỗi với hắn nha. Hơn nữa không phải hiện tại nàng bình an vô sự sao? Một đám bày mặt thối ra cho nàng xem làm gì a!! “Quán Anh.” “Dạ, Sơ tỷ.” “Đệ cũng thực nghe lời Hoàng Dược Sư nha.” “Thân là đồ tôn, đó là việc phải làm.” “Oh, vậy nếu ta nói cho hắn đệ đã từng nói xấu hắn, không biết hắn sẽ có phản ứng gì nhi?” Lục Quán Anh sững sốt, “Đệ nói xấu tổ sư gia bao giờ?” “Đệ đã quên?” An Nhược Sơ lắc lắc đầu, một bộ mặt “thực không nên a”, sau đó rủ rủ nói: “Một buổi đêm ba năm trước đây, ta nằm ở trên giường đau chết đi sống lại, là ai đã rống to bên tai ta, nói người làm hại ta đến mức này thật sự là lòng lang dạ sói, sớm hay muộn cũng bị trời phạt?” “Người không biết vô tội, lúc ấy đệ cũng không biết... Tổ sư gia sẽ

không trách tội đệ.” An Nhược Sơ vỗ vỗ đầu hấn, “Thiếu niên hồn nhiên a, đệ thật sự cho rằng hấn là người rộng lượng như vậy sao?” “...” Lục Quán Anh trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Cáo trạng là hành động của tiểu nhân.” An Nhược Sơ ngáp một cái: “Tỷ luôn luôn tiểu nhân.” Lục Quán Anh trừng nàng, An Nhược Sơ đáp lại hấn một khuôn mặt tươi cười vô tội. Hoàng Dung phì một cái bật cười, “Sơ tỷ, tỷ đừng bắt nạt hấn nữa, thật đáng thương.” An Nhược Sơ chỉ vào cái hộp thức ăn kia, bất mãn cầu nhàu: “Ta mới là người đáng thương này!” Hoàng Dung quay sang Lục Quán Anh đang mang sắc mặt khó coi, nói: “Quán Anh, người không cần phải cứng nhắc thế chứ, cho Sơ tỷ ăn cái chân gà thì sao chứ, chỗ phụ thân có ta lo, người không cần lo lắng.” An Nhược Sơ cảm kích nhìn về phía Hoàng Dung, Hoàng Dung chớp mắt mấy cái với nàng. Lục Quán Anh khụ khụ, “Nếu sư thúc đã có lời, vân bối cũng không cần khẳng khẳng nữa...” “Quá tuyệt!” Thấy mưu kế được thực hiện, An Nhược Sơ nhịn không được vỗ tay hoan hô, sợ hấn hối hận, vội vàng vươn tay lấy một cái chân gà đầy mỡ màng, bắt đầu gặm vui vẻ. Lục Quán Anh không vừa mắt nhắc nhở: “Ăn chậm một chút, không ai cướp của tỷ.” “Ta cũng đã nửa năm trời chưa nếm qua mấy thứ như thế này...” An Nhược Sơ vừa gặm chân gà mỹ vị vừa cảm động lệ rơi đầy mặt, đây mới gọi là đồ ăn của người a. Nửa năm nay, ba tháng trước sống cùng người xuất gia, ngày ngày ăn chay; ba tháng sau bị cướp sạch tiền, ngày ngày ăn bánh bao. Miệng cũng sắp nhạt nhẽo hơn cả miệng chim rồi. Nghe vậy hình như nửa năm nay cũng không sống tốt lắm, Lục Quán Anh nhớ ra ngày hôm qua nàng còn chưa trả lời vấn đề hấn đưa ra: “Đúng rồi, Sơ tỷ, tỷ còn chưa nói cho đệ biết, sau là ai chữa khỏi bệnh cho tỷ vậy, sao lại không trở về đảo Đào Hoa?” An Nhược Sơ không cắn chân gà nữa, mặt oán giận nói: “Ta vừa xuống núi đã bị kẻ khác chặn cướp, trên người một xu cũng không còn, về kiểu gì?” Quách Tĩnh gãi đầu nói: “Tỷ bị người ta cướp sao không đuổi theo bắt lại?” An Nhược Sơ quyết định không nhìn hấn. Loại nhân vật chính được tác giả mở bàn tay vàng này làm sao có thể trải nghiệm được gian khổ của mấy nhân vật phụ chứ. “Gặp chuyện như vậy mà sao tỷ không viết bức thư cho đệ?” Lục Quán Anh trưng ra vẻ mặt “tỷ là đồ đàn sao”. “Đại gia, viết thư cũng mất tiền nha, ta cũng nghĩ trước cứ kiếm ít tiền rồi nói sau, ai ngờ...” Nàng đột nhiên dừng lại. “Ai ngờ cái gì?” Thấy người người trừng lớn mắt chờ nàng nói tiếp, An Nhược Sơ mắt tự nhiên dời mắt ra chỗ khác, cúi đầu tiếp tục gặm chân gà, không thèm nhắc lại. Lục Quán Anh đang muốn truy vấn thêm nữa thì đã thấy thấy Hồng Thất Công cùng Quách Tĩnh đồng thời đứng phắt lên, liếc qua nhau một cái sau đó về mặt ngưng trọng nhanh chóng vụt đi. Hoàng Dung cảm thấy có điều khác thường, phân phó Lục Quán Anh chăm sóc An Nhược Sơ cho tốt, liền vội vàng đuổi theo. Thấy sắc mặt mọi người, An Nhược Sơ đột nhiên nhớ tới một chuyện. Đoạn tình tiết này, hình như nàng đã bỏ lại một nhân vật quan trọng... Thấy sắc mặt của nàng có chút chuyển sang trắng, Lục Quán Anh hỏi: “Sơ tỷ, tỷ làm sao vậy?” An Nhược Sơ không trả lời hấn, bỗng chốc đứng lên, chạy vội ra ngoài như một trận gió. “Sơ tỷ!” Lục Quán Anh đuổi theo sau, đi ra ngoài cửa động, chỉ thấy mấy bóng người đang triển đấu ở khoảng đất trống trước động, trong có Quách Tĩnh, Hồng Thất Công, Hoàng Dược Sư, còn có... Âu Dương Phong! “Tổ sư gia bị thương!” nhân lực Lục Quán Anh rất tốt, từ xa nhìn thấy khoe miệng Hoàng Dược Sư có mang theo một vệt máu, cho thấy là bị nội thương. An Nhược Sơ trong lòng căng thẳng. Quả thế, nguyên là khi Âu Dương Phong xuất hiện, Hoàng Dược Sư cùng nhóm người Quách Tĩnh vừa vận cùng một chỗ, mọi người cùng liên hợp lại đối phó với Âu Dương Phong đang tẩu hỏa nhập ma, trái lại vẫn chưa bị thương. Nhưng mà vì nàng xuất hiện, Hoàng Dược Sư cùng những người khác tách ra hành động, đơn lực đối mặt Âu Dương Phong phát cuồng, khó tránh khỏi thực lực không theo kịp. Cũng không biết hấn có bị thương nặng hay không... An Nhược Sơ thấp thỏm, lúc này chỉ hận chính mình nhân lực không tốt, không thể biết tình hình trận đánh. Thấy Hoàng Dung cũng ở một bên lo lắng sưng, An Nhược Sơ so với nàng càng sốt ruột, quyết định nhắc nhở nàng một chút. Vì thế đi qua vỗ vỗ bả vai của nàng, lại chỉ chỉ vào bóng dáng Âu Dương Phong. Chỉ thấy về mặt Hoàng Dung hoang mang nhìn nàng, An Nhược Sơ thở dài một hơi, quên đi, cứu người quan trọng hơn, hoàng muội muội, ngại quá, phải cướp công lao của người rồi. An Nhược Sơ đi về phía mấy người kia, chỉ thấy Âu Dương Phong lúc này đang điên điên coi Quách Tĩnh là Âu Dương Khắc mà thổ lộ: “Con, cha con công phu cái thế, thiên hạ vô địch, con có vui không?” Mọi người còn chưa kịp tỏ vẻ giật mình đối với tin tức đại bất quái “Âu Dương Khắc là con Âu Dương Phong” thì những điều xảy ra tiếp theo đã khiến cho mọi người ghen hòng nhìn trần trời. Chỉ thấy An Nhược Sơ, vốn phải đang ở trong sơn động, không biết khi nào đã xuất hiện ở ngoài này, Âu Dương Phong vừa thấy nàng đi tới, hí hí ngáy ngô cười hỏi: “Vợ ngoan, nàng có vui hay không?” An Nhược Sơ không màng đến ánh mắt nóng rực bên cạnh sắp đục thành hai cái lỗ trên người nàng, đánh bạo, tương kế tựu kế trả lời: “Ai nói người là thiên hạ đệ nhất? Có một người người sẽ không đánh lại được.” Âu Dương Phong giận dữ, đập vào ngực gào lên: “Là ai? Là ai? Gọi hấn đến luận võ với ta!” An Nhược Sơ nói: “Người này võ công rất cao cường, người đương nhiên không đánh lại hấn.” Âu Dương Phong nói: “Là ai? Là ai? Gọi hấn đến luận võ với ta!” An Nhược Sơ nói: “Hấn tên là Âu Dương Phong.” Âu Dương Phong gãi

gãi đầu, chần chờ hỏi: “Âu Dương Phong?” An Nhựt Sơ nói: “Không sai, võ công ngươi mặc dù cao nhưng cũng không địch lại được Âu Dương Phong.” Trong lòng Âu Dương Phong càng hồ đồ, chỉ cảm thấy cái tên “Âu Dương Phong” này rất quen thuộc, chắc chắn là người rất thân thiết với hắn, nhưng mà hắn là ai chứ? Bật ra hỏi: “Ta là ai?” Thấy hắn trúng kế, An Nhựt Sơ tiếp tục đánh lừa: “Ngươi chính là ngươi. Chính ngươi cũng không biết, sao lại đến hỏi ta?” Âu Dương Phong trong lòng phát lạnh, nghiêng đầu tận lực suy nghĩ, nhưng trong đầu loạn thành một đồng, càng muốn nhớ lại mình là ai thì càng không nhớ được, không khỏi mờ mịt nhìn xung quanh, lẩm bẩm hỏi: “Ta, ta là ai? Ta đang ở đâu đây? Ta đang làm gì vậy?” An Nhựt Sơ tiếp tục khích: “Âu Dương Phong muốn tìm ngươi luận võ, muốn cướp Cửu âm chân kinh của ngươi.” Âu Dương Phong hỏi: “Hắn ở nơi nào?” An Nhựt Sơ chỉ vào cái bóng phía sau hắn nói: “Kia, hắn ở ngay sau lưng ngươi.” Âu Dương Phong vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy cái bóng của chính mình, ngẩn ra, nói: “Này... Này... Hắn... Hắn...” An Nhựt Sơ nói: “Hắn muốn đánh ngươi!” Âu Dương Phong ngồi xổm xuống, phát chưởng đánh xuống cái bóng. Cái bóng đồng thời phát ra một chưởng. Âu Dương Phong sợ hãi, chưởng trái chưởng phải liên hoàn đánh ra, cái bóng hai tay cũng rung rung không thôi. Âu Dương Phong thấy đối phương ra đòn lợi hại, xoay người chống cự, hắn hướng mặt về phía ánh nắng, cái bóng đã ở sau người. Hắn phát giác địch nhân bỗng nhiên mất hút, kêu to: “Định trốn chỗ nào?” Rồi xông về bên trái mấy bước. Bên trái là vách núi trơ nhẵn, ánh nắng đưa bóng hắn chiếu lên trên vách đá, càng giống như là một kẻ địch đứng thẳng. Âu Dương Phong vung mạnh hữu chưởng, đánh lên trên đá, chỉ thấy đau như gãy hết xương, hô lớn: “Thật là lợi hại!” Rồi lập tức phi chân trái đá ra. Chỉ thấy cái bóng trong vách núi cũng nhấc chân đá lên, hai chân chạm nhau, Âu Dương Phong đau không chịu nổi, không dám tái đấu, xoay người định chạy. Lúc ấy hắn chạy về phía mặt trời, quả nhiên không thấy địch nhân, chạy ra một trượng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy cái bóng đuổi sát theo sau, hoảng sợ kêu lên: “Nhường cho ngươi danh hiệu thiên hạ đệ nhất võ công đây, ta nhận thua là được.” Cái bóng không hề động đậy. Âu Dương Phong xoay người chạy tiếp, vừa quay đầu lại thấy cái bóng đuổi sát theo. Hắn chạy không thoát, đánh không thắng, sợ tới mức khiếp đảm, vừa kêu vừa la, chạy thẳng xuống núi. Qua một lúc, nghe tiếng hắn từ dưới sườn núi vọng vang vang lên, vẫn là “Đừng đuổi ta, đừng đuổi ta!” Hoàng Dược Sư và Hồng Thất công thấy một vị đại tôn sư võ học một đời trở thành như thế bất giác nhìn nhau thở dài. Lúc ấy tiếng kêu của Âu Dương Phong lúc dứt lúc nổi đã cách mấy dặm, nhưng tiếng vọng trong sơn cốc vẫn vang lên không ngớt, nghe như sói kêu ma khóc, bốn người tuy đứng dưới ánh sáng mặt trời mà trong lòng đều cảm thấy ớn lạnh. Hồng Thất Công thở dài: “Người này không sống được lâu đâu.” Quách Tĩnh đột nhiên nói một mình: “Còn ta? Ta là ai?” Hoàng Dung biết hắn là người ngay thẳng, chỉ sợ hắn vất vả suy nghĩ về chuyện ấy lại càng ngơ ngẩn, vội nói: “Huynh là Quách Tĩnh. Tĩnh ca ca, đừng nghĩ về mình nữa, cứ nghĩ về việc của người ta thôi.” Quách Tĩnh giật mình tỉnh ngộ nói: “Đúng thế. Sư phụ, Hoàng đảo chủ, chúng ta xuống núi thôi.” Nhưng thấy Hoàng Dược Sư đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, nhìn về phía An Nhựt Sơ đang cúi đầu không nói, Quách Tĩnh gãi gãi đầu, được Hoàng Dung ra hiệu nên cùng những người khác rời đi trước.

33. Chương 33: Hồi 33

“Chàng... không sao chứ...?” An Nhựt Sơ sợ sệt hỏi.

Hoàng Dược Sư “hừ” một tiếng, lạnh nhạt nói: “Còn chưa chết.” An Nhựt Sơ một chút, nằng lại làm mất lòng hắn? Nam nhân này sao lại khó hầu hạ như vậy a! Mắt thoáng thấy khóe miệng hắn còn vương một sợi tơ máu, tim liền mềm nhũn, nằng đến gần hắn, kiễng chân, chạm rài dùng ống tay áo giúp hắn lau đi. Hắn rất cao, An Nhựt Sơ phải kiễng chân mãi mới với được. Khí trời rất lạnh, máu chảy ra liền đông lại ngay lập tức, lau lau cả buổi cũng không thể sạch. Tuy rằng không nhìn hắn, nhưng mà An Nhựt Sơ cảm giác được ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn lên mặt nằng, nằng không khỏi có phần căng thẳng, hơi quá tay, chân liền không đứng vững, ngã nhào về phía trước. Tuy rằng thất lưng được người nào đó đỡ lấy kịp thời, nhưng mũi vẫn không tránh khỏi đụng vào lồng ngực rắn chắc của hắn, cái mũi đang đông cứng đã yếu ớt lấm ròi lại còn liên tiếp gặp tai nạn như thế khiến cho nằng đau đến chảy cả nước mắt, vừa ôm mũi vừa la hét: “Rụng mũi mất rồi, rụng mũi mất rồi!” Hoàng Dược Sư rốt cuộc không thể tiếp tục duy trì bình tĩnh, cúi đầu đối diện nằng, dõ dằn nói: “Bỏ tay ra cho ta xem nào.” Nằng vừa khóc vừa lắc đầu: “Không được không được, rơi mất mũi thì làm sao!” Hoàng Dược Sư đỡ khóc đỡ cười, lại phải dỗ nằng hồi lâu mới dụ được nằng buông tay ra, quả nhiên cái mũi nhỏ đã đổ hồng toàn bộ, lại còn đôi mắt to ngập nước, Hoàng Dược Sư chỉ cảm thấy đáng yêu vô cùng, trong lòng vừa động liền cúi đầu hôn lên cái mũi lạnh băng của nằng. An Nhựt Sơ ngẩn ngơ trừng lớn mắt, nhất thời không kịp phản ứng. Hoàng Dược Sư hẹ nhàng hôn

cái mũi nhỏ lạnh băng của nàng, vừa hôn vừa nói giọng khàn khàn: “Như vậy đã ấm hơn chưa?” Hơi thở ấm nóng phả ở trên mặt, An Nhược Sơ chỉ cảm thấy một trận choáng váng, mặt cũng không nhận được đỏ lên. Cùng hân hân chạm mặt, mới phát hiện người này có một đôi mắt hoa đào cực kì mê người, giờ phút này ánh mắt kia đang nhìn bản thân nồng nhiệt vô cùng. An Nhược Sơ không khỏi nghĩ, nữ tử trên đời có mấy người có thể thoát được ánh nhìn chăm chú thâm tình của người này? Nàng cũng chỉ là một nữ tử bình thường ngưỡng mộ cái đẹp, cho nên trầm luân cũng là chuyện vốn dĩ nhỉ? Nhìn đôi môi mỏng khiêu gợi của hắn, nàng nghe thấy giọng nói của chính mình phát ra: “Môi cũng rất lạnh...” Ô, nàng bị sắc đẹp mê hoặc, tạm thời đừng tới cứu nàng. Chỉ nghe thấy một tiếng cười bật ra từ trong ngực hắn, sau đó hắn – như nàng mong muốn – hôn lên môi nàng. Đây là một cái hôn lâu dài tình tế, Hoàng Dược Sư cũng không quá nhanh chóng mà chậm rãi dẫn dắt nàng, dụ hoặc nàng, đợi nàng buông lỏng cảnh giác, bắt đầu chủ động đáp lại hắn, mới chậm rãi hôn sâu. Hôn đến lúc An Nhược Sơ bắt đầu cảm thấy bản thân có phần khó thở, nhưng mà Hoàng Dược Sư cũng không buông tha nàng, còn có xu thế càng hôn càng kịch liệt. Thấy nàng sắp thở không nổi nữa hắn mới thoáng thối lui, đợi nàng thở đủ, lại lập tức phủ lên, lặp lại như thế vài lần. An Nhược Sơ bị hắn hôn đến mức người nhẹ chân mềm, nếu hắn không nâng thắt lưng của nàng, nàng đã sớm ngã xuống đất. Đến lúc hắn cuối cùng cũng buông tha nàng, hô hấp hai người đều có điểm hỗn loạn. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, Hoàng Dược Sư cảm thấy vô cùng thoải mái, để bình ổn tình triều lục đục trong lồng ngực, hắn vùi đầu vào cổ nàng, nhắm mắt, đợi cho hơi thở ổn định trở lại mới chậm rãi lùi ra. “Còn đau hay không?” Sờ sờ cái mũi của nàng, hắn hỏi. An Nhược Sơ ngưỡng ngung cúi xuống, lắc lắc đầu. “Về sau không được làm những chuyện nguy hiểm như vậy.” Hắn nói. An Nhược Sơ thoáng sững sốt, mới hiểu là hắn đang nói đến hành động vừa rồi của nàng khi Âu Dương Phong ở đây. “Là vì ta lo lắng cho chàng...” Ánh mắt Hoàng Dược Sư sáng ngời nhìn nàng, sau một lúc lâu mới chần chờ hỏi: “Nàng nói nàng lo lắng cho ta?” An Nhược Sơ gật gật đầu, thừa nhận: “Ừm, thực lo lắng.” Hắn đột nhiên bóp lấy bả vai của nàng, khàn giọng hỏi: “Vậy...nàng tha thứ cho ta rồi?” An Nhược Sơ thở dài, nói: “Ta nghĩ thông rồi, việc kia ta cũng có một phần lỗi, không nên đổ hết lên đầu chàng. Hơn nữa...” Nàng nâng mắt nhìn hắn, nói rõ ràng từng chữ một: “Ta nghĩ là ta yêu chàng rồi, Hoàng Dược Sư. Chàng còn cần ta chứ?” Hoàng Dược Sư chỉ cảm thấy hôm nay thật nhiều vui vẻ, cơ hồ không thể thừa nhận. Hắn lấy một tay ôm nàng vào lòng, kích động nói: “Sơ nhi, Sơ nhi của ta, ta sao lại không cần nàng được chứ?” “Vậy...chàng không thể lại trách ta nửa năm qua đã bắt vô âm tín.” An Nhược Sơ thừa dịp xảo trá. Hoàng Dược Sư nhíu nhíu mày, có phải đề tài xoay chuyển quá nhanh hay không? Nhưng tâm tình vui sướng làm hắn không rảnh nghĩ nhiều, bây giờ hắn chỉ muốn ngửa mặt lên trời mà hét lên một tiếng. Sơ nhi của hắn đã tha thứ cho hắn, hắn không mất nàng! “Bây giờ chúng ta trở về đảo Đào Hoa!” Hắn nói. “Không được, ta còn chưa tạm biệt bằng hữu của ta mà.” Biết tính cách nói gió chính là mưa của hắn, An Nhược Sơ vội vàng nói. “Bằng hữu?” “Ừ! Nếu không có bọn họ, ta cũng không đi lên Hoa Sơn được. Bọn họ chăm sóc ta rất chu đáo, ta phải cảm tạ bọn họ thật tốt mới được.” Hoàng Dược Sư trầm mặc một chút, đột nhiên hỏi: “Bọn họ mang nàng lên Hoa Sơn như thế nào?” An Nhược Sơ không nghĩ ngờ hắn, trả lời: “Oh, ba người họ thay phiên công ta.” “Như vậy sao...” Hoàng Dược Sư cười nói: “Vậy thì nhất định phải cảm tạ họ cho tốt mới được.” Không hiểu sao, An Nhược Sơ đột nhiên cảm thấy hình như không khí trên núi lạnh thêm vài phần... *Hai người vào khách sạn, khách sạn vốn đang huyền ảo lập tức im lặng lại. An Nhược Sơ cảm thấy kỳ quái, nhìn quanh bốn phía một chút mới phát hiện tầm mắt mọi người đều dừng lại trên một người, chính là Hoàng Dược Sư bên cạnh nàng. Hoàng Dược Sư lạnh lùng nhìn quét qua mọi người, mọi người ở đây vừa tiếp xúc với ánh mắt hắn đều bị dọa sợ, cúi đầu không dám nhìn tiếp, giống như nhìn nhiều thêm một giây thì sẽ đầu thân sai chỗ vậy. “Muội tử, bên này!” Đột nhiên, An Nhược Sơ nghe được giọng nói của Cát Đông, chỉ thấy hắn cùng Lê Thanh, Ưng Tứ Hải ngồi ở một chỗ dựa bên cửa sổ. Nàng buông tay của Hoàng Dược Sư ra, vui vẻ đi qua chỗ bọn họ. “Cát huynh, mấy người nhanh như vậy đã xuống tới nơi rồi.” Hoàng Dược Sư nhìn tay trái trống trơn của chính mình, sắc mặt có điểm khó coi. Hắn đi theo đằng sau An Nhược Sơ, đứng bình tĩnh trước mặt ba người kia. An Nhược Sơ giới thiệu với hắn: “Ba vị này chính là ân nhân mà ta đã kể với chàng đó, Cát Đông, Lê Thanh còn có Ưng Tứ Hải.” Hoàng Dược Sư ngạo mạn gật đầu với bọn họ, lời ít mà ý nhiều tự giới thiệu: “Hoàng Dược Sư, hạnh ngộ.” Nghe thấy tên Hoàng Dược Sư, bốn phía tiếng hút khí liên tiếp, chỉ thấy ba người kia sắc mặt đại biến, vội vàng đứng lên, chắp tay nói: “Hóa ra là đảo chủ đảo Đào Hoa Hoàng Dược Sư, cứu ngưỡng đại danh!” Thấy ba người họ một bộ dạng sợ hãi, An Nhược Sơ trừng mắt nhìn Hoàng Dược Sư, ý bảo hắn không cần bày ra cái bộ mặt giống như bị người ta khất mấy trăm vạn như vậy, nhưng hắn cứ như không thấy nàng tề mi lộng nhãn, vẫn bày ra bộ mặt khối băng vạn năm không đổi như cũ. “Khụ, tiểu muội là tới nói với mọi người chuyện khác. Lần này đã rước thêm không ít phiền toái cho mọi người, đã lừa dối mà mọi người cũng không giận, tiện đây tiểu muội xin tạ ơn.” An Nhược Sơ hướng

ba người chấp tay nói: “Muội tử không cần đa lễ, mọi người quen biết coi như là duyên phận, còn nữa, nếu không có muội, chúng ta còn không có cơ hội chính mắt thấy phong thái của Hoàng đảo chủ đâu, cuối cùng là không uống chuyển này.” Ông Tứ Hải đáp, trong lòng vô cùng tò mò quan hệ giữa hai người bọn họ, nhưng vì ngại Hoàng Dục Sư ở đây nên không hỏi ra miệng. Nhưng mà nghi hoặc trong lòng hắn rất nhanh đã được người khác hỏi ra miệng hộ, chỉ thấy Cát Đông thẳng như ruột ngựa hỏi: “Muội tử, muội rất thần kì nha! Sao muội lại quen Hoàng đảo chủ vậy?” Không chỉ ba người bọn họ, lúc này trong khách sạn người nào cũng vểnh tai nghe, toàn bộ khách sạn yên lặng đến mức ngay cả một cây kim rơi trên mặt đất cũng nghe thấy. Truyện kể Hoàng Dục Sư từ sau khi thê tử chết cũng không gần nữ sắc nữa, vừa rồi thấy hắn nắm tay một nữ tử không biết tên, bộ dạng có phần thân mật, hắn là hai người quan hệ không phải vừa. Đây chính là thiên đại bất quái a! “Muội...” An Nhược liếc mắt nhìn Hoàng Dục Sư, không biết nên giải thích quan hệ giữa hai người như thế nào, Hoàng Dục Sư cũng không giúp nàng trả lời. Trên thực tế, Hoàng Dục Sư cũng muốn nghe xem nàng sẽ trả lời như thế nào. An Nhược Sơ “muội” nửa ngày cũng nói không xong, đột nhiên Cát Đông lại đập tay một cái, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Phải chăng muội chính là Hoàng Dung con gái của Hoàng đảo chủ?” “Hả?” An Nhược liền giật mình, làm sao lại ra kết luận này chứ? “Ách, muội không phải...” “Không phải? Thế thì muội quen Hoàng đảo chủ như thế nào vậy?” “Thì... có một ngày tỉnh lại... liền gặp.” Da mặt mọi người đồng thời run rẩy. Hoàng Dục Sư khụ một tiếng, che dấu ý cười của chính mình. Thấy tay nhỏ bé của nàng kéo lấy góc áo bản thân để cầu cứu, hắn mới mở miệng nói: “Sơ nhi là vị hôn thê của ta, trong khoảng thời gian này đã được các vị chiếu cố, ngày khác nếu như có việc gì cần giúp đỡ, thỉnh cứ việc nói ra.” “V...vị hôn thê? Mọi người, bao gồm An Nhược Sơ, đều một bộ mặt cảm sắp rơi xuống đất. Cát Đông đột nhiên nhớ ra hắn đã từng đồng giường cộng chẩm cùng An Nhược Sơ, không khỏi nuốt nước bọt, chuyện này nếu như bị nam nhân trước mắt biết... Hắn không dám tưởng tượng hậu quả. Cho dù hắn thiếu tâm nhãn nữa thì cũng biết lúc này im lặng mới là vàng. Nhìn thân ảnh nhỏ bé xinh đẹp đã khôi phục nữ trang kia, Cát Đông trong lòng đau xót, vốn định Hoa Sơn luận kiếm xong sẽ thổ lộ với nàng, đây là nữ tử đầu tiên làm cho hắn động tâm, nhưng không thể ngờ được nàng đã sớm là hoa có chủ. Hơn nữa “chủ” này, còn không biết mạnh hơn hắn bao nhiêu lần, xem ra một chút hy vọng hắn cũng không có... Hoàng Dục Sư đem vẻ mặt của Cát Đông thu vào trong mắt, hắn khẽ hừ một tiếng, dặt tay An Nhược Sơ, hướng bọn họ gật đầu nói: “Nếu vậy thì chúng ta đi trước, cáo từ, sau này còn gặp lại.” An Nhược Sơ sau khi phát tay chào bọn họ liền đi theo Hoàng Dục Sư ra khỏi khách sạn. Thấy nàng nhìn khắp mọi nơi xung quanh, Hoàng Dục Sư quay đầu hỏi: “Đang tìm cái gì?” “Sao không nhìn thấy Quán Anh nhỉ?” “Ta dặn dò hắn đi lo liệu một việc, hắn đi trước rồi.” “Oh.” An Nhược Sơ gật gật đầu. Hoàng Dục Sư kéo nàng đến trước mặt, nâng tay vuốt ve mái tóc trắng bị gió thổi tung của nàng, ôn nhu nói: “Dài thêm thật nhiều, phải sửa lại một chút. Lúc này đây, ta thế mà nợ Nam Đế một món nợ ân tình thật lớn.” Nàng nhú nhú mũi, nói: “Không chỉ một món đâu, ông ấy cũng từng cứu Dung nhi nữa. Cả đời này chàng cũng sẽ không trả hết được.” Hoàng Dục Sư nhếch khóe miệng, “Nam Đế này thật sự là càng ngày càng nhân từ.” “Đúng vậy, ông ấy lấy từ bi làm gốc, cũng giống như khi chàng gặp người khó chịu liền khai đao vậy.” “Sơ nhi, xem ra nàng vẫn còn nhiều oán giận với ta nhỉ?” An Nhược Sơ cúi đầu, cà lăm nói: “A... ai bảo vừa rồi chàng lại nói ta là vị hôn thê của chàng ở trước mặt nhiều người như vậy, ta còn chưa đồng ý gả cho chàng đâu...” “Phải làm gì thì nàng mới bằng lòng gả cho ta?” “Chàng phải cầu hôn đã.” “Cầu hôn?” “Đúng! Ở thời đại kia của ta, trước khi kết hôn, nam nhân phải cầu hôn nữ nhân đã.” “Oh? Phải ‘cầu’ thế nào?” “Nam tử phải quỳ xuống trước mặt nữ tử, sau đó lấy nhẫn ra, hỏi nàng có nguyện ý gả cho hắn hay không, nếu nữ hài tử nhận nhẫn thì chứng tỏ là nguyện ý.” Hoàng Dục Sư nhíu mày, “Trên đời há lại có chuyện chồng quỳ xuống trước mặt vợ chứ!” “Quỳ ở đây không cùng hàm ý với quỳ bình thường, quên đi, nói cho chàng thì chàng cũng không hiểu được, đồ chủ nghĩa đàn ông!” An Nhược Sơ liếc hắn một cách kiêu ngạo, không muốn để ý đến hắn nữa. “Chỉ có cách này thôi sao?” An Nhược Sơ trịnh trọng gật đầu, “Đúng vậy, quá trình này đối với nữ nhân chúng ta mà nói rất quan trọng. Nếu ở thời đại này mà không tìm thấy người nào nguyện ý quỳ gối trước mặt ta, ta cũng chỉ còn cách chạy về thời đại của ta mà lấy chồng thôi...” “Nàng dám!” Hoàng Dục Sư trừng mắt nhìn nàng, lạnh lùng nói. Vừa nghe thấy An Nhược Sơ có thể trở về thời đại kia của nàng, trong lòng Hoàng Dục Sư liền hoảng loạn một mảnh, cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ tới khả năng này... Nếu nàng thật sự quay trở về, hắn phải đi đâu tìm nàng? Nàng cũng chỉ đùa một chút, không thể ngờ được hắn phản ứng mạnh như vậy, An Nhược Sơ lại có chút chột dạ, vội vàng an ủi nói: “Ta nói đùa mà thôi, thực ra thì ta cũng không biết trở về như thế nào.” Mặc dù An Nhược Sơ ngoài miệng cam đoan, nhưng mà chuyện này cũng đã bị Hoàng Dục Sư để ở trong lòng. Hắn vốn không tin mấy việc quái lực loạn thần, nhưng mà từ giờ trở đi, hắn cảm thấy hắn phải làm rõ đến cùng rốt cuộc gì đã xảy ra...

34. Chương 34: Hồi 34

Không khí bây giờ thật quỷ dị.

Đã mấy lần An Nhược Sơ dứt mắt khỏi cuốn sách đang đọc để nhìn về phía cô bé đang ngồi ngẩn ngơ đối diện nàng. Cô bé đã giữ nguyên tư thế này một nén nhang, An Nhược Sơ thật sự cảm thấy nếu không gọi cô bé, nó sẽ cứ tiếp tục như vậy. Thế là nàng buông sách, gọi: “Ngốc cô!” Nghe thấy An Nhược Sơ gọi mình, Ngốc cô thôi không chống cằm nữa, ngồi thẳng lại, vẻ mặt mờ mờ nhìn nàng. “Ngốc cô, trên mặt ta có gì kỳ lạ sao?” Ngốc cô lắc lắc đầu, lại gật gật đầu. Có ý gì? An Nhược Sơ khó hiểu, lại hỏi: “Tại sao người lại nhìn ta như vậy?” Ngốc cô nghĩ nghĩ, hỏi: “Hình như ta đã nhìn thấy người ở đâu rồi thì phải?” “Chúng ta đã từng gặp mặt.” Ngốc cô trừng lớn mắt, “Bao giờ?” “Chắc cũng khoảng nửa tháng trước, khi đó ta đến đảo Đào Hoa tìm Hoàng Dược Sư, người nói cho ta biết hẩn đi Hoa Sơn.” Ngốc cô nghiêng đầu hồi tưởng lại, cuối cùng nhớ ra đã gặp An Nhược Sơ ở đâu. Có điều... “Không phải người là nam tử sao? Mặc quần áo nữ tử làm gì?” An Nhược Sơ run rẩy một cái, lập tức cười ha hả, “Ngốc cô, người có biết cái gọi là nữ phần nam trang không? Chính là nữ tử mặc quần áo của nam tử vào, giả thành bộ dạng của nam tử đó.” “Vậy thì người là nữ tử chứ không phải nam tử?” “Nhìn ta giống nam tử sao?” An Nhược Sơ chỉ chỉ vào mặt mình. Thế mà Ngốc cô cũng nhìn thật, An Nhược Sơ cười nhìn lại cô bé. Ngốc cô chỉ cảm thấy người trước mắt khi cười lộ lên thì xinh đẹp như tiên trên trời, cho tới bây giờ nàng chưa gặp ai xinh đẹp được như thế, mặt không khỏi có chút hồng, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp: “Không...không giống...” “Đương nhiên rồi. Ta cũng giống Ngốc cô, đều là nữ hài tử.” Ai ngờ Ngốc cô lại lắc lắc đầu, nói: “Không đúng, người không phải nữ hài tử, người là lão bà bà. Chỉ có tóc lão bà bà mới bạc như vậy.” An Nhược Sơ ngẩn người, đang muốn nói gì đó, chợt nghe thấy một giọng nói uy nghiêm vang lên: “Ngốc cô!” Nghe thấy tiếng, Ngốc cô nhảy dựng lên như chuột, xoay người kêu lên: “Gia gia!” Hoàng Dược Sư nhìn qua An Nhược Sơ, chậm rãi đi sang ngồi lên ghế đá, tự mình rót một chén trà rồi mới chậm rì rì mở lời: “Người không luyện công lại trốn đi lười biếng, có phải muốn chịu phạt hay không?” Ngốc cô cả kinh, lập tức quỳ xuống: “Ngốc cô không nên lười biếng, Ngốc cô nguyện ý chịu phạt!” Hoàng Dược Sư luôn luôn nghiêm khắc với đệ tử, Ngốc cô rất sợ hẩn. Lại còn bất nạt đứa trẻ thật thà, An Nhược Sơ không nhịn được lên tiếng: “Là ta bảo nàng nghỉ ngơi một chút, nếu chàng muốn thì cứ phạt ta là được.” “Hử?” Hoàng Dược Sư nhíu mày. “Nàng nguyện ý chịu phạt thay con bé?” An Nhược Sơ thiếu chút nữa cắn luôn đầu lưỡi của mình, bây giờ nàng nói hối hận còn kịp hay không? “Hối hận?” Hoàng Dược Sư nhẹ nhấp ngụm trà, hỏi. “Đương...đương nhiên là không!” Nếu mà thừa nhận thì về sau nàng sẽ ngẩng đầu trước mặt Ngốc cô như thế nào a! Việc này là vạn vạn không thể đổi ý, thế là An Nhược Sơ cắn răng, thấy chết không sờn nói: “Chàng phạt ta đi!” “Vậy được.” Hoàng Dược Sư nheo mắt: “Ngốc cô, người lui xuống trước đi.” “Gia gia, người đừng phạt bà, thân thể của bà không được khỏe!” An Nhược Sơ, Ngốc cô người khờ thật hay giả vờ đấy hả? Chị đây nhìn qua già đến thế sao? Người gọi ta là cô còn có vẻ già, nói gì đến “bà”? Ngay lập tức đã già thêm vài bậc, chỉ cần là một nữ nhân thì sẽ không thể chịu nổi. “Đi xuống!” Hoàng Dược Sư lên giọng. Ngốc cô không dám đợi nữa, sợ hãi liếc mắt nhìn hai người bọn họ, sau đó xoay người rời đi. Đợi sau khi Ngốc cô đi khỏi, Hoàng Dược Sư đầu cũng không nâng nói: “Ra đây ngồi.” An Nhược Sơ cũng đã đứng tề cả chân, nghe vậy thì mắt sáng lên, nhanh như gió sang ngồi cạnh hẩn. “Uống.” Một chén trà được đưa tới. “Xin!” An Nhược Sơ vươn tay định lấy, ai ngờ hẩn lại không buông tay. An Nhược Sơ khó hiểu nhìn hẩn, Hoàng Dược Sư miễn cưỡng nói: “Quên lễ nghi trước kia ta dạy cho nàng sao?” An Nhược Sơ suýt thì mắt trợn ngược, người này có cần xét nét như thế không. Hồi tưởng lại một ký ức đã khá lâu, nàng mới miễn cưỡng mỉm cười với hẩn một cái. Hoàng Dược Sư nhìn lúm đồng tiền nhàn nhạt trên mặt nàng một lúc lâu mới chậm rãi buông tay. An Nhược Sơ chia làm ba ngụm uống hết, rồi trả lại cái chén cho hẩn, Hoàng Dược Sư tiếp nhận, cũng không biết cố ý hay vô tình, lại lấy cái chén nàng đã dùng để rót một chén trà uống. Tại An Nhược Sơ lập tức nóng lên, nhắm mắt vờ như không nhìn thấy. Đợi hẩn uống xong mới hỏi: “Vậy...chàng muốn phạt ta kiểu gì?” Hoàng Dược Sư nhướng mày, “Muốn ta phạt nàng?” “Cũng...cũng không phải.” Chỉ là cứ bồn chồn như thế này thật khó chịu. Hoàng Dược Sư nhìn nàng một cái, gọi một ách phó tới, ý bảo hẩn mang một vài thứ ra. Sau một lát, ách phó bưng ra một cái khay, trên đó có một cây kéo và một cái hộp. Hoàng Dược Sư bình tĩnh nói với nàng: “Xoay người sang chỗ khác.” “Chàng muốn làm cái gì?” An Nhược Sơ trừng mắt nhìn cái kéo trên khay, hỏi. Hoàng Dược Sư đứng lên, đi ra phía sau nàng, cởi bỏ dây buộc tóc của nàng, mở hộp lấy ra một chiếc lược ngà bắt đầu chải lại tóc giúp nàng. Người An Nhược Sơ có phần cứng ngắc, lắp bắp hỏi: “Chàng muốn cắt tóc cho ta?” “Phải sửa lại rồi.” Cũng đã dài đến đầu gối. Sao không nói sớm...hại nàng lo lắng suông một hồi. An Nhược Sơ nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà ngay lập tức lại nảy ra vấn đề: “Chàng biết ta thích kiểu tóc như thế nào không? Tóc dài

như vậy buộc lên rất bất tiện, hay là cắt đi? Cũng không cần quá ngắn, đến bả vai là được.” Vừa nói xong thì một trận đau đớn liền từ da đầu truyền xuống, nàng quay đầu lại đang định mở mồm kháng nghị động tác thô lỗ của hắn, đột nhiên lại thoáng nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của Hoàng Dược Sư, đành phải ngậm miệng, sau khi quay đầu về lại cảm thấy tủi thân, nhin không được nhỏ giọng than thở: “Chẳng phải là cắt tóc sao...” Một lát sau, bên tai truyền đến tiếng “xoẹt xoẹt” thật nhỏ, An Nhược Sơ nghe mà không nhin được trở nên lơ đãng. Không biết qua bao lâu, sau khi hắn cắt xong, đi đến trước mặt nàng, hơi cúi người, nói với nàng: “Nhắm mắt.” Nàng ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, cảm thấy hắn lấy lược chải lại mái cho mình, chải xong, trên mí mắt truyền đến cảm giác lạnh như băng của kim loại, nàng rung mình một cái, nhưng không dám vọng động, sợ không cẩn thận một cái sẽ bị kéo làm bị thương. Hoàng Dược Sư dùng bàn tay không cầm kéo che khuôn mặt nhỏ của nàng lại, tránh làm nàng đau. An Nhược Sơ không rõ dụng ý của hắn, kỳ quái mở mắt ra, trừng mắt nhìn da dưới lòng bàn tay của hắn: “Chàng bịt mắt của ta lại làm gì?” Những sợi lông mi thật dài phất qua lòng bàn tay, mang đến cảm giác tê dại thần kỳ, giống như tiến vào cả trong tim. Hoàng Dược Sư nói giọng khàn khàn: “Nhắm mắt lại, ngoan.” “Oh.” Một lát sau, âm thanh “xoẹt xoẹt xoẹt” lại vang lên lần nữa, An Nhược Sơ chờ hồi lâu nhưng cảm giác đau đớn quen thuộc không xuất hiện nữa, lúc này An Nhược Sơ mới hiểu được dụng ý của hắn, không khỏi có chút cảm động. Sau khi cắt xong, Hoàng Dược Sư giúp nàng búi một kiểu tóc đơn giản tao nhã, búi xong lại nhìn trái nhìn phải, cảm thấy thiếu một cái gì đó, mắt liếc thấy ngoài đình là một mảnh rừng đào trụi lá, lại có mấy nụ hoa sớm nở ở một chỗ kín đáo tỏa hương thơm, mắt hắn sáng lên, bắn người ra ngoài nhanh như điện, ngắt một đóa xuống, trở lại trước mặt của nàng, đem đóa hoa hồng phấn ấy cài vào mái tóc mây của nàng. Ngón tay dịu dàng vén những lọn tóc trên trán nàng, đầu ngón tay dọc theo xương gò má tinh tế trượt xuống cằm, nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, ngâm: “Liễu hiệp mi gian phát, đào hoa kiếm thượng sinh...” Bị bắt nhìn thẳng vào mắt hắn, An Nhược Sơ chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ngực phồng lên như có cái gì muốn xông ra ngoài. Loại tình cảm xa lạ mà như quen thuộc này làm cho nàng có chút sợ hãi, vừa định lùi về phía sau thì thất lưng đã bị ai ghì chặt lấy. “Sơ Nhi, nói cho ta biết nàng đang suy nghĩ gì...” Hắn cúi đầu xuống áp lên tai nàng, môi nhẹ nhàng ma sát tóc mai của nàng. “Ta...” “Nàng còn sợ hãi cái gì? Nói cho ta biết.” An Nhược Sơ thở dài, nói: “Chàng rất chói mắt, giống như ánh trăng xa xôi vậy, muốn nhưng không sao với tôi được. Mà ta lại bình thường như ngọn cỏ nhỏ bé nơi nào cũng có thể trông thấy. Ta không biết mình có gì mà lại được chàng xem trọng. Ta sợ chàng chỉ nhất thời hứng thú với ta, đợi sau này chàng thấy ta vô dụng, chàng sẽ chán ghét ta.” “Nếu ta nói ta sẽ không như vậy, nàng tin tưởng ta chứ?” An Nhược Sơ lắc đầu, “Không tin.” Hắn cười khẽ, “Đúng rồi, nếu đã như vậy, hãy để cho thời gian chứng minh đi.” “Nhưng mà ta còn chưa cảm thấy chân thực a. Ta không ưu tú tài hoa như Phùng Hành, cũng chẳng giúp được chàng cái gì, rốt cuộc chàng thích ta ở chỗ nào?” Nàng mê muội nghiêng đầu hỏi hắn. Hắn dùng ngón tay vuốt mái tóc tuyết trắng của nàng, từng chút từng chút một, giống như là đang vuốt một báu vật. “Đúng vậy, ta coi trọng nàng ở chỗ nào chứ? Nếu ta cũng có thể nghĩ thông suốt thì tốt rồi. Nhưng mà sao nàng cứ cố tình đi vào tim ta, muốn đuổi đi cũng không được?” An Nhược Sơ trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên vươn tay ôm chặt lấy thất lưng của hắn, nép đầu vào ngực hắn, chậm rãi nhắm mắt lại, “Ta không quan tâm, chàng nhất thời xúc động cũng được, thật lòng thật dạ cũng được, trên thế giới này, ta cũng chỉ có thể tin tưởng chàng. Ngoại trừ ở bên chàng, ta cũng chẳng có nơi nào để đi.” Biết con đường này của hắn gai góc trùng trùng, nàng đã sớm mình đầy thương tích, mất đi sức lực, nhưng mà tim nàng lại không muốn thoát ra, thậm chí muốn ở lại bên cạnh hắn, bởi vì chỉ có hắn mới có thể chữa trị trái tim đã mệt mỏi không chịu nổi của nàng. Chàng là phong cảnh đẹp nhất trong cuộc đời này, khiến cho tim ta tan vỡ nhưng lại mê muội, cho dù thế giới rung chuyển, tuyệt vọng hơn nữa cũng có can đảm để mỉm cười. Là chàng giúp ta hiểu, yêu một người như thế này là một chuyện hạnh phúc biết bao.

35. Chương 35: Hồi 35

Từ sau khi quay lại đảo Đào Hoa, ngày ngày An Nhược Sơ ăn ngon ngủ ngon, còn có mỹ sắc để thưởng thức, cuộc sống hàng ngày rất dễ chịu. Nhưng mà người rảnh rỗi liền đặc biệt dễ dàng suy nghĩ miên man. Có một việc An Nhược Sơ cứ canh cánh trong lòng: Cũng đã về đảo được hai tháng, mặc dù nàng đã ngủ cùng giường với Hoàng Dược Sư, nhưng mà ngoại trừ thỉnh thoảng lại kéo nàng lại hôn Hoàng Dược Sư cũng không tiến thêm bước nào! Mặc dù lúc đầu nàng cũng có chút yên lòng, dù sao “chuyện đó” thì nàng cũng phải chuẩn bị tinh thần cho tốt mới được, nhưng mà qua lâu ngày, nàng càng ngày càng cảm thấy kỳ lạ, nhìn thế nào cũng không thấy Hoàng Dược Sư là người quân tử như thế a, nàng bắt đầu có chút lo lắng

có phải bản thân lớn tuổi xuống sắc rồi hay không, còn không gọi nổi dục vọng của Hoàng Dược Sư.

Vì thế An Nhượng Sơ quyết định chủ động xuất kích. Tuy rằng nàng chưa làm mấy chuyện như quyến rũ người khác như thế này, nhưng dù chưa ăn thịt lợn thì cũng đã thấy lợn đi, nàng tin rằng việc này cũng không khó. Nàng bèn tự nhốt mình trong khuê phòng, lấy ra một đồng quần áo cũ để tiến hành sửa chữa. Muốn mát mẻ bao nhiêu có bấy nhiêu, chất liệu muốn mỏng bao nhiêu có bấy nhiêu, sau khi sửa xong, mặc thử lên người, An Nhượng Sơ suýt nữa thì phun máu mũi ngay tại chỗ! Không thể ngờ Phùng Hành dáng người tuy nhỏ nhưng “nội thất” lại đầy đủ cả(*), đáng người đứng thật không thể chèn vào đâu được. Lần đầu tiên bị việc nhìn thân thể của mình làm cho thẹn thùng, An Nhượng Sơ lo lắng có nên mặc thêm một lớp áo choàng nữa hay không... A a a! Không được không được! An Nhượng Sơ ôm đầu mình, đến lúc này rồi sao có thể lùi bước nữa? Đã quyết tâm là phải làm, phải tiến hành kế hoạch đến cùng! (*) Nguyên văn là câu “Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ”, chỉ mấy người bề ngoài bình thường nhưng bên trong cũng chẳng kém ai =)) Cũng không biết mấy ngày nay Hoàng Dược Sư bận gì, ban ngày thường thường không thấy bóng người. Hồi ách phó hẩn đi đâu, ai cũng đều lắc đầu nói không biết. Sắp sửa tiến hành chuyện không đạo đức, từ buổi sáng An Nhượng Sơ đã bắt đầu đứng ngồi không yên, đợi cả ngày, chạng vạng khi nghe thấy Hoàng Dược Sư trở về, nàng suýt thì thét chói tai nhảy dựng lên. Hai người vừa ăn cơm tối vừa nói chuyện phiếm. Hoàng Dược Sư nhíu mày nhìn nàng trong chốc lát, hỏi: “Sắc mặt kém như vậy, có phải khó chịu chỗ nào hay không?” An Nhượng Sơ lắc đầu lia lịa, vội vàng phủ nhận: “Không có không có, không khó chịu gì cả!” Cầm thấy nghi ngờ, Hoàng Dược Sư vừa gấp thức ăn cho nàng vừa tỉnh bơ hỏi: “Hôm nay đã làm những gì?” An Nhượng Sơ vui đầu tận lực ăn, nói lúng búng: “Đọc... đọc sách.” “Oh... đọc sách nào?” An Nhượng Sơ thăm kêu khổ trong lòng, đáp: “Cuộc đời của tú bà họ Ngô tập mười tám...” Hoàng Dược Sư dừng đũa quay sang liếc nàng một cái, nhíu mày hỏi: “Quyển sách này còn chưa ra hết sao?” An Nhượng Sơ cố cười ha ha: “Đúng a, năng lượng sáng tác của tác giả này vô cùng dồi dào, chắc là đặc biệt túng tiền. Ở chỗ của chúng ta có một phụ nữ tên là Rowling sống dựa vào viết sách, viết một loạt, tập một, tập hai... Đến khi viết đến tập thứ bảy thì từ một phụ nữ sống nhờ trợ cấp liền biến thành một bậc tỷ phú. Ta vẫn hay ngẫm nghĩ, vị tác giả này chắc hẳn có rất nhiều oán niệm a không thì sao có thể viết không ngừng như vậy được, đề đầu tác giả của truyện Cô bé bán diêm còn có oán niệm sâu hơn nữa...” Vốn tưởng rằng hẳn không có hứng thú nghe mấy chuyện đó, không ngờ ánh mắt hắn lại rất chăm chú, An Nhượng Sơ ngừng lại, cuối cùng có chút ngượng ngùng. “Rất thú vị, sau này hãy kể cho ta nhiều hơn về cuộc sống trước kia của nàng.” Hoàng Dược Sư vừa cười nói vừa với nàng. An Nhượng Sơ ôm mũi, hứ, cười đến động lòng người như vậy, rốt cuộc là ai đang quyến rũ ai hả? Bình tĩnh! Nàng phải bình tĩnh! Tuyệt đối không được để hắn quyến rũ lại, rồ! Ăn xong bữa tối, hai người tản bộ trong rừng đào một lúc, vốn thật nhàn nhã, nhưng trong lòng người nào đó có quỷ, chỉ cảm thấy một giây dài như một năm. Thấy bộ dạng nàng hốt hoảng, Hoàng Dược Sư không dò hỏi mà xem mạch cho nàng, thấy thân thể nàng cũng không bị làm sao mới thở phào nhẹ nhõm, buông tay nàng ra nói: “Nàng về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta đến thư phòng đọc sách một lát.” An Nhượng Sơ như nhận được đại xá, gật đầu lia lịa, đi được vài bước, nhớ đến chuyện gì nên lại trở lại, vò góc áo ấp úng nói: “Này... chàng cũng trở về nghỉ ngơi sớm một chút.” Hoàng Dược Sư sắc mặt âm ảm, gật đầu nói: “Đã biết.” Vừa về đến phòng, An Nhượng Sơ đầu tiên liền tắm cho mình thơm ngào ngát, bắt chắp khó khăn mặc vào bộ quần áo mát mẻ đã qua sửa chữa kia, sau đó bò lên giường, buông một bên rèm trong suốt xuống, nằm ở trên giường im lặng chờ đợi Hoàng Dược Sư trở về. Thời tiết đã vào đông, An Nhượng Sơ mặc đồ mỏng dính nên lạnh đến mức răng cũng phát run, lòng tràn đầy đấu tranh nhìn xuống tấm chăn bông mềm mại dưới người, cố gắng khắc chế xúc động muốn chui vào ngay lập tức. Nằm ở trên giường chờ rồi chờ, chờ đến khi cả người đều buồn ngủ, mới nghe thấy cửa phòng truyền đến tiếng động. An Nhượng Sơ vội vàng vỗ vỗ mặt mình, duy trì tỉnh táo, trợn địa sẵn sàng đón quân địch. Thấy thân ảnh cao ngất phía ngoài màn hình đang đi từng bước một về phía nàng, An Nhượng Sơ cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài theo đường miệng. Trong lòng vừa sợ vừa mong. Khi Hoàng Dược Sư vén rèm giường lên, phản ứng của hắn bị chặn mất hai giây. Chỉ thấy người trên giường một tấm áo khoác lụa mỏng nửa trong suốt, bên trong lụa mỏng mặc một bộ váy tím nhạt thấp ngực, một chiếc đai lưng dài lướt thướt bó chặt vòng eo nhỏ nhắn lại, làn váy tỏa ra như đóa hoa bùng nở, lộ ra đôi chân nhỏ bé trắng ngần. Nét đỏ ửng tự nhiên trên mặt càng làm nàng thêm vẻ mong manh, giống một đóa hoa nhỏ nhẹ nhàng đung đưa trong gió khiến người ta muốn hái lấy. Sau một lúc lâu, Hoàng Dược Sư mới tìm lại được giọng nói của mình, vừa mở miệng mới phát hiện nó sớm đã trở nên khàn khàn: “Sơ nhi, nàng đang làm gì vậy?” An Nhượng Sơ chống người ngồi dậy, lụa mỏng theo động tác của nàng chậm rãi tuột xuống, lộ ra một nửa bờ vai trắng như tuyết. Mặt nàng vô tội hỏi: “Đây là xiêm y ta mới làm, chàng có thấy đẹp không?” Hoàng Dược Sư ho khan một tiếng, đáp: “Đẹp.” Nghe thấy hắn khen,

An Nhược Sơ vui vẻ nói: “Chàng thích chứ?” “Thích.” Thích muốn chết! “Vậy từ bây giờ ta đều mặc như vậy được không?” Vừa nghĩ đến bộ dạng này của nàng bị những người khác nhìn thấy, Hoàng Dục Sư liền hận không thể móc hết mắt của tất cả mọi người, thế là ngữ khí cứng ngắc đáp: “Không được!” “Vì sao?” Khuôn mặt nhỏ của An Nhược Sơ xịu xuống, cuối cùng cũng không thành sao: “Nàng sẽ lạnh.” Không hổ là Hoàng Dục Sư, lập tức đã nghĩ ra được lý do tuyệt hảo. Sắc mặt An Nhược Sơ dần ra một chút, hóa ra là lo lắng nàng bị lạnh. Cơ mà cũng lạnh thật. Không xong, phải nhanh chóng lừa hắt lên giường mới được, nếu không nàng cũng thành món ăn nguội. Thế là An Nhược Sơ quyết định sử dụng đòn sát thủ: giường mát 45 độ, diễm đam đáng yêu nói: “Chàng cũng mệt rồi đúng không, mau lên giường nghỉ ngơi đi.” Mau lên đây đi! Đi lên đi! Hoàng Dục Sư nhìn nàng vài giây, thở dài một tiếng khó có thể nghe thấy, lấy tay xốc chăn bông lên đắp thật kín lên người nàng, sau đó cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán nàng: “Nàng cứ nghỉ trước đi, ta muộn nữa mới ngủ.” Tại sao có thể như vậy! Rõ ràng ánh mắt hắt vừa rồi nhìn nàng còn có kinh diễm, hắt không phải không có cảm giác với nàng! An Nhược Sơ trong lòng hoảng hốt, giữ chặt góc áo hắt, nói vội: “Chàng muốn đi đâu?” Hoàng Dục Sư quay đầu thoáng nhìn nàng, vẻ mặt đã khôi phục bình tĩnh, giống như tất cả sự nồng nhiệt vừa rồi đều là ảo giác của nàng. “Ta còn có chút việc chưa làm xong, đêm nay không quay về ngủ. Ngoan ngoan ngủ đi, thân thể của nàng rất cần nghỉ ngơi đầy đủ.” Nói xong liền dời đi ngay trước mặt An Nhược Sơ lúc này đang trợn mắt há mồm. Cả đêm cản chận, An Nhược Sơ cũng không thể nghĩ ra vấn đề ở chỗ nào. Buổi sáng rời giường tự soi gương, nhận thấy tình trạng Phùng Hành bẩm sinh đã tốt, vài năm nay nàng ôm tâm lý được ngày nào hay ngày ấy, căn bản cũng chẳng quan tâm bảo dưỡng, thế mà làn da vẫn tinh tế như trẻ mới sinh, quả thật là vẻ đẹp trời sinh khó mà mất đi được(*), thảo nào có thể sinh ra một mỹ nhân như Hoàng Dung.(*). Thiên sinh lệ chất nan tự khí, câu năm bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị. Ánh mắt dừng lại trên mái tóc bạc kia, nhớ tới lời nói của Ngốc cô mấy ngày hôm trước... Hay là vấn đề nằm ở tóc? Nàng vốn chẳng chút để ý, có thể cứu lại một mạng nàng đã cảm thấy quá tốt rồi, cho tới bây giờ ánh mắt người ngoài với nàng mà nói không là vấn đề. Nhưng mà, nếu Hoàng Dục Sư để ý thì sao? Nhìn mái tóc như của một bà già này, hắt cảm thấy ghê tởm sao? An Nhược Sơ phát hiện chính mình rất khó dùng thái độ khi đối diện những người khác để đối diện hắt. Tuy biết không nên hoài nghi tâm ý của hắt, nhưng mà chỉ một ý nghĩ thôi cũng đủ để tâm ma sinh ra. Nàng thoáng chốc đi đến thư phòng, Hoàng Dục Sư không ở bên trong. Vốn định tìm một quyển sách nào đó để đọc, nhưng khi nàng đi qua bàn của Hoàng Dục Sư lại nhìn thấy bên trên có một đồng tranh cuốn, nàng không khỏi tò mò mở ra nhìn một chút. Tất cả các bức tranh đều vẽ một nữ tử, hoặc ngồi hoặc nằm, hoặc cười hoặc lo, xảo tiểu thiện hê, mỹ mục phán hê(*).(*) Hai câu trong Kinh Thi ca ngợi vẻ đẹp thể tử của Vệ Trang Công: “Nàng cười rất khéo, trông rất đẹp ở bên khoe miệng có duyên. Mắt của nàng đẹp dễ, trông đen, trông trắng phân biệt long lanh.” Nếu không có mái tóc đen nhánh kia, nàng suýt nữa đã nghĩ nữ tử trong tranh chính là mình rồi. Nàng buông tranh cuốn, đứng ngây ngốc một lúc rồi mới dời bước đi về phía giá sách, tìm nửa ngày, cuối cùng tìm được cuốn sách mình muốn, sau đó lặng yên không tiếng động rời đi.

36. Chương 36: Hồi Cuối

Khi sắp tới thì trời bắt đầu mưa tầm tã như trút nước, cơn mưa này tới vừa vội vừa nhanh, cả trời tối đen lại.

Sắc mặt Hoàng Dục Sư rất khó coi, hắt mới đi ra ngoài nửa ngày, lúc về đã phát hiện An Nhược Sơ biến mất! Điều động mọi người cũng không tìm thấy bóng dáng của nàng. Cúi đầu, mới phát hiện tay mình run nhè nhẹ. Không! Không thể được! Nàng không thể trở về cái thế giới chết tiệt kia của nàng được! Nhất định nàng còn đang ở một chỗ nào đấy trên đảo Đào Hoa! Hỏi một ách phó, hắt ta nói lần cuối cùng nhìn thấy nàng là ở thư phòng, Hoàng Dục Sư chạy tới thư phòng, bên trong cũng không có ai. Khi hắt xoay người định đi, khéo mắt liếc qua đồng tranh cuốn trên bàn, hắt cảm một bức trong số đó lên, hí mắt nhìn nút thắt phía trên, kiểu buộc này không phải là của hắt. Trên đảo Đào Hoa không có người nào dám táy máy vào đồ của hắt, duy nhất chỉ có Sơ nhi. Nói thầm một tiếng “Đứa ngốc”, hắt rốt cuộc không chờ nổi nữa, ra khỏi thư phòng, sau khi căn dặn ách phó nếu như có ai tìm được nàng nhớ phải đốt lửa làm ký hiệu, chính hắt cũng gia nhập đội ngũ tìm người. Đảo Đào Hoa lớn như vậy, nếu như có ý muốn trốn thì thật sự không dễ tìm. Hoàng Dục Sư biết chắc rằng lúc này nàng không muốn nhìn thấy hắt, cho nên nhất định sẽ không đến những nơi bình thường, loại bỏ những nơi mà thể lực của nàng không thể đến được, hắt nhanh chóng vẽ ra một giới hạn trong đầu. Ngốc cô đang chạy băng băng về phía nhà tránh mưa, nhìn thấy Hoàng Dục Sư ô cũng không mang mà chạy ra ngoài liền kêu lên: “Gia gia, trời mưa lớn như vậy, người

muốn đi đâu?”Hoàng Dược Sư dừng lại một lát, quay đầu hỏi: “Ngốc cô, hôm nay ngươi có gặp Sơ nhi hay không?”Ngốc cô từng bị Hoàng Dược Sư cảnh cáo riêng không cho gọi An Nhược Sơ là bà cụ hay lão bà bà nữa, lần này nhớ lại, không gọi nàng là bà cụ nữa, cười hì hì trả lời: “Người nói Nhược Sơ tỷ tỷ sao? Lúc này con còn thấy nàng đang đùa với một con thỏ trắng mà.”Hoàng Dược Sư vội hỏi: “Người nhìn thấy nàng ở đâu?”“Oh, ngay ở chỗ tắm bia đá.”Tắm bia đá? Mộ của Phùng Hành!Hoàng Dược Sư không chờ đợi nữa, nhanh chóng chạy về phía mộ của Phùng Hành, khi tới nơi, nhìn thấy trên đất quả thật có vài dấu chân nhỏ, hắn lần theo dấu chân đi đến trước bia mộ.Ấn vào cơ quan, tắm bia đá chậm rãi di chuyển, lộ ra một cái cửa ngầm, Hoàng Dược Sư mở cửa ngầm ra rồi đi vào, quả nhiên nhìn thấy An Nhược Sơ đang thu mình trong góc tường lạnh run.Hắn đi đến, ngồi xuống trước mặt nàng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, thương tiếc vén những sợi tóc ẩm ướt của nàng ra sau tai. Sau đó dang hai tay ôm lấy nàng, phát động nội lực, hong khô hơi nước trên mình hai người, mãi đến khi sắc mặt tái nhợt của nàng bắt đầu trở nên hồng hào, hắn mới dừng lại.“Còn lạnh không?” Hắn hỏi.An Nhược Sơ lắc lắc đầu.Tuy rằng nàng tỏ vẻ không lạnh, nhưng mà Hoàng Dược Sư vẫn ôm nàng thật chặt, giống như nếu lơ tay thì nàng sẽ biến mất vậy. Một lát sau, cảm thấy trong lòng nàng có cái gì đó đang động đậy hắn mới lùi ra, phát hiện ra là một con thỏ cả người đều đen thui, hơn nữa trên lông con thỏ này còn tỏa ra một mùi hương gay mũi!Hoàng Dược Sư xách con thỏ lên đánh giá một lúc lâu, sau khi hiểu được chuyện gì đã xảy ra, sắc mặt không khỏi trở nên tái xanh. Hỏi: “Từ đâu có được thứ thuốc nhuộm màu này?”An Nhược Sơ cúi đầu né tránh giống như một đứa trẻ phạm lỗi.“Ta mà muốn một chút nữa thôi thì có phải tóc nàng cũng biến thành đen luôn không?”An Nhược Sơ cúi đầu càng thấp.Hít sâu một hơi, tự nhủ phải tỉnh táo, Hoàng Dược Sư quyết định trước tiên phải làm rõ vấn đề: “Vì sao phải làm như vậy?”An Nhược Sơ bĩu môi, giọng điệu có vị chua nói: “Không phải chàng thích tóc đen sao?”Hoàng Dược Sư ngẩn ra, không vui: “Ai bảo nàng ta thích tóc đen?”An Nhược Sơ quay mặt đi, không muốn để ý đến hắn.“Nàng xem những bức họa ta đặt trong thư phòng?”An Nhược Sơ quay đầu, giống như bắt được nhược điểm của hắn, chỉ vào hắn nói: “Chàng xem! Ta không cần nói thì chàng cũng chợt dạ mà! Nếu không thì sao lại đoán ra nhanh như thế được?”Hắn thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ sờ sờ đầu của nàng: “Sơ nhi, sau này muốn làm trộm thì đừng có để lại chứng cứ rõ ràng như vậy.”An Nhược Sơ trừng lớn mắt, “Ta để lại chứng cứ bao giờ? Cái nào ta cũng đặt lại đúng chỗ cũ!”Hoàng Dược Sư muốn cười nhưng không dám cười, đành phải cứng mặt nói: “Nàng không để ý cách nàng thắt nút không giống với ta sao?”An Nhược Sơ bỗng nhiên tỉnh ngộ. Nhìn lên đồ của người khác bị phát hiện, khí thế không khỏi yếu đi một bậc. “Là...là tại chàng cứ để chỗ nổi bật như vậy, ta chỉ là không cẩn thận nhìn thấy thôi.”Biết nàng tự ái, Hoàng Dược Sư cũng không so đo chuyện nhỏ nhặt như vậy với nàng, chỉ hỏi: “Nàng cho là ta vẽ ai?”An Nhược Sơ cúi đầu không nói.Hoàng Dược Sư không cho nàng trốn tránh, nâng đầu của nàng lên, nhìn nàng nói, “Sơ nhi, nghe kỹ, nữ tử trong tranh đều là nàng.”An Nhược Sơ run rẩy một chút, mới biến mếu máo nói: “Gạt người, người kia rõ ràng là Phùng Hành!”“Sao nàng biết không phải là nàng?” Hoàng Dược Sư hỏi lại.“Ta tóc trắng, nữ tử trong tranh là tóc đen.”Hoàng Dược Sư cảm thấy như khí cả đời đều dùng để thở dài vào lúc này rồi, “Sơ nhi, nàng đã nhìn ngày tháng ở trên lạc khoản(*) chưa? Đó là ta vẽ trong bốn năm nàng rời đi, lúc ấy ta cũng không biết rằng tóc nàng đã bạc. Trong bốn năm đó, không lúc nào là ta không nghĩ tới nàng, nghĩ nàng sẽ ở đâu, sống tốt không, có bị người khác bắt nạt không, phụ cốt châm trên người có thể phát tác hay không...Nghĩ nhiều muốn điên rồi.” Mặt hắn đau khổ nhìn nàng. Đó là đoạn thời gian khó khăn nhất với hắn, đoạn thời gian hối hận nhất, cho tới bây giờ không ai có thể dễ dàng ảnh hưởng đến cảm xúc của hắn như nàng.(*). Chỗ này thường ghi họ tên, chức tước của người viết (vẽ) và ngày tháng, địa điểm khi viết (vẽ). Chú thích dành cho những ai chưa đọc qua sgk lớp 10 tập hai trang 53.An Nhược Sơ im lặng một lát, sau đó ngập ngừng hỏi: “Vậy nghĩa là chàng không ghét bỏ mái tóc bạc của ta sao?”Hắn cúi đầu hôn lên mái tóc nàng, hơi giận: “Ai nói ta ghét chứ? Ta rất thích, nàng không biết như vậy nàng xinh đẹp biết bao nhiêu đâu, nàng mà dám nhuộm đen nó, ta đánh vào mông nàng.”An Nhược Sơ ngơ ngác tiêu hóa nội dung những lời hắn nói, lời của hắn với tưởng tượng của nàng trái ngược hoàn toàn. “Nếu đã thế thì vì sao tới qua chàng không chịu chấp nhận ta?”“Không phải nàng vẫn ồn ào muốn ta cầu hôn nàng sao? Nàng còn chưa đồng ý gả cho ta, ta làm chuyện kia với nàng sao được? Ta muốn cho nàng tất cả những thứ tốt nhất, một thân phận thê tử.” Hắn dán vào tai nàng nói chuyện, vừa lòng nhìn mang tai của nàng phát đỏ.Buông nàng ra, hắn lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp, bên trong là một chiếc nhẫn dương chi bạch ngọc, quỳ một gối xuống trước mặt nàng, dịu dàng hỏi: “Sơ nhi, nàng có đồng ý gả cho ta, để ta chăm sóc nàng một đời một kiếp không?”An Nhược Sơ không thể tin được những gì mình thấy, “Chàng...chàng không phải nói rằng sẽ không quỳ xuống trước mặt nữ tử sao?”Hoàng Dược Sư mặt không đổi sắc nói: “So sánh giữa thê tử với tôn nghiêm thì thê tử vẫn quan trọng hơn.”An Nhược Sơ nhìn chiếc nhẫn kia, rồi nhìn sang hắn, rốt cuộc nước mắt không nhịn được tuôn ra ào ào, “Mấy ngày

nay chàng đều vội vàng làm chiếc nhẫn này sao?”Hoàng Dược Sư gật đầu, đau lòng vươn tay lau đi nước mắt của nàng, nói: “Đừng khóc.”“Ta quá cảm động thôi.”“Nếu cảm động thì mau đồng ý đi.”An Nhược Sơ nín khóc mỉm cười: “Làm gì có ai như vậy chứ, chàng đây là bức hôn, không phải cầu hôn.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà vẫn nhận lấy chiếc nhẫn của hắn, để hắn nâng nàng lên.Hoàng Dược Sư cảm thấy mỹ mãn tiến lên hôn nàng, vừa hôn vừa lẩm bẩm nói: “Ba ngày sau chúng ta sẽ thành thân.”Nghe vậy An Nhược Sơ che lên miệng của hắn không cho hắn tiếp tục hôn, kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy?”“Việc như thế này đương nhiên phải càng nhanh càng tốt.” Sự chịu đựng của hắn cũng đã sắp đến điểm giới hạn. Có trời mới biết mỗi ngày hắn phải ôm lấy người mình yêu đi vào giấc ngủ nhưng cái gì cũng không thể làm có biết bao tra tấn.“Dung nhi cùng tiểu tử Quách Tĩnh kia tháng sau sẽ thành thân, đương nhiên chúng ta phải sớm hơn chúng rồi.”An Nhược Sơ ngẫm lại cũng đúng nên liền đáp ứng.Ba ngày sau, nàng gả cho hắn làm vợ, trở thành nữ chủ nhân của đảo Đào Hoa.Hết thấy vinh sủng, không thành vấn đề.Ghi chép chuyện giang hồ: Đông Tà Hoàng Dược Sư sau khi thất bại tại Hoa Sơn luận kiếm, tái giá lấy một nữ tử tóc bạc, cực kì sủng ái. Người trong võ lâm đều ngó nghiêng, Hoàng đảo chủ có một mối tình thâm thiết với người vợ cũ, hơn mười năm không thay lòng, vì sao lại đột nhiên có tình cảm với một nữ tử tóc bạc? Trải qua một phen điều tra nghe ngóng mới biết về ngoài của nữ tử nổi tiếng này giống hệt Phùng Hành, cho nên được Hoàng đảo chủ ưu ái, lấy làm vợ. Hoàng đảo chủ đối vợ trước tình sâu như biển, cảm động lòng người, chuyện xưa chép lại.

37. Chương 37: Phiên Ngoại Thiên

“Sơ tỷ! Sơ tỷ!”

An Nhược Sơ ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía Hoàng Dung đang lén lút ngoài cửa. Chỉ thấy Hoàng Dung vẫy tay gọi nàng đi ra ngoài. Nàng nhìn thoáng qua Hoàng Dược Sư đang đọc sách say mê, thấy hắn mắt cũng không nâng, nàng liền buông kim chỉ trong tay, đứng dậy ra ngoài.Đi ra ngoài cửa, nàng hỏi: “Dung nhi, muội tìm ta có chuyện gì?”Hoàng Dung nhìn thoáng qua Hoàng Dược Sư đang ngồi trong phòng, cảm thấy đây không phải là chỗ tốt để nói chuyện, bèn kéo An Nhược Sơ đến một nơi không người, lúc này mới e lệ mở miệng nói: “Muội có một chuyện muốn thỉnh giáo tỷ.”Hoàng Dung thông minh tuyệt đỉnh cũng có lúc phải thỉnh giáo nàng? Đúng là chuyện lạ. An Nhược Sơ vỗ vỗ ngực, một giọng “không cần khách khí với ta đâu”: “Muội cứ việc hỏi! Sơ tỷ đây nhất định biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết!(*)(*)” Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn.Chỉ thấy Hoàng Dung muốt nói lại thôi, An Nhược Sơ cũng không thúc giục nàng, im lặng đợi nàng lên tiếng. Một lát sau, Hoàng Dung giống như hạ quyết tâm, cắn môi nói: “Sơ tỷ, tỷ dạy muội phải làm gì trong đêm tân hôn đi!”An Nhược Sơ suy nghĩ thì sắc nước bọt, “Đêm...đêm tân hôn?”Hoàng Dung hai tay nâng má, bộ dạng phiền não, “Tỷ cũng biết mẹ muội mất sớm, không ai dạy muội mấy chuyện như thế này cả. Tĩnh ca ca ngoan như vậy, chắc hẳn cũng không biết. Muội nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là muội chủ động một chút thì hơn, nhưng mà sao muội hỏi phụ thân được? Sơ tỷ, chỉ có tỷ giúp muội được thôi.”Kỳ thật đến bây giờ An Nhược Sơ còn rất khó chấp nhận chuyện bản thân trở thành mẹ kế của Hoàng Dung, cảm thấy mình phải đảm đương trách nhiệm này, thế là nàng liền vỗ vỗ vai Hoàng Dung, một bộ dạng “dạy dỗ kinh nghiệm” nói: “Không có vấn đề, cứ trông cậy vào tỷ!”“Thật tốt quá! Muội biết tỷ hiểu muội nhất mà, không giống phụ thân, lúc nào cũng phạt này phạt kia, chẳng thương muội chút nào.”An Nhược Sơ lắc lắc đầu không đồng ý, dí vào đầu nàng: “Muội đừng có bắt công với cha muội, muội không biết hẳn thương muội bao nhiêu đâu, đừng có mà sống trong phúc mà không biết hưởng.”Hoàng Dung le lưỡi, kéo tay nàng làm nũng: “Phụ thân có thương muội nữa cũng không bằng một phần vạn thương tỷ, muội cũng phải ghen tị.”Mặt An Nhược Sơ lập tức phồng lên, “Nói vậy! Hẳn mà thương tỷ? Cả ngày không được cái này không được cái kia, đúng là tức chết ta!”Bây giờ đổi lại thành Hoàng Dung an ủi: “Tỷ không nên trách phụ thân, người cũng chỉ muốn tốt cho tỷ thôi, tỷ xem không phải bây giờ thân thể của tỷ tốt hơn nhiều sao, phụ thân quản tỷ cũng có đạo lý của người.”Nói tới đây, hai người đột nhiên dừng lại, nhìn nhau phì cười.Được rồi, kỳ thật hai người đều là kẻ sống trong phúc mà không biết hưởng, Hoàng Dược Sư cũng không dễ chịu.Cười một trận, Hoàng Dung nhớ tới mục đích nàng tìm đến An Nhược Sơ, hỏi lại: “Sơ tỷ, tỷ còn chưa nói cho muội biết đêm động phòng hoa chúc phải làm gì đâu.”“Đúng nhỉ, suýt nữa thì lạc đề.” An Nhược Sơ vỗ vỗ đầu mình, trong đầu vô thức hiện lên tình cảnh đêm tân hôn của nàng, mặt không khỏi đỏ một mảnh lớn. “Ách, chính là...chính là nằm xuống, sau đó cởi hết quần áo trên người, rồi...rồi...”Hoàng Dung nghe thấy chẳng hiểu ra sao, không nhịn được xen mồm hỏi: “Nhất định phải nằm xuống rồi mới cởi quần áo? Thế thì không phải sẽ rất khó cởi sao?”“Sẽ...sẽ thế hả?” An Nhược Sơ ngẩn ngơ, bởi vì lần nào cũng không phải là

nàng tự cởi, cho nên nàng chưa lo đến vấn đề khó khăn này, có điều nhìn bộ dạng Hoàng Dược Sư cởi giống như là rất dễ dàng. Lập tức nàng lại nhớ ra, hiện tại là Hoàng Dung phải giúp Quách Tĩnh cởi, độ khó có vẻ cao, bèn nói: “Vây muội cứ cởi xong rồi nằm xuống đi...” Hoàng Dung mặt đỏ hồng, lại hỏi: “Nhất định phải cởi hết sạch sao? Thế thì không phải sẽ rất ngượng?” Nghĩ đến việc mình sắp cùng Tĩnh ca ca lỏa thể nhìn nhau, Hoàng Dung liền xấu hổ đến mức muốn đào một cái hố tự chôn mình. “Khụ, cũng không phải là nhất định phải cởi sạch sẽ...” Giống như bỗng nhiên nghĩ đến một cảnh tượng gì đó, mặt An Nhược Sơ nhất thời đỏ như tôm luộc. Hoàng Dung lập tức không ngượng ngừng hỏi tiếp: “Vây khi nào thì cần cởi khi nào thì không cần cởi?” “Cái này... Vây thì nhất định phải cởi, chuyện này muội với hần tự quyết định đi...” An Nhược Sơ đột nhiên rất muốn khóc, nàng không ngờ nhiệm vụ này gian khổ đến thế a. Hoàng Dung gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hỏi tiếp: “Cởi xong thì sao nữa?” An Nhược Sơ bắt đầu hồi hận bản thân vì sao lại đáp ứng sáng khoái như vậy, chính nàng cũng là một đại cô nương, sao có thể không biết xấu hổ nói những chuyện thế này ra mồm chứ? Không bằng nàng trực tiếp gọi Hoàng Dược Sư đi dạy Quách Tĩnh, cho hai đại cô nương các nàng đỡ phải ở chỗ này giải thích đến sung huyết não cũng chẳng ra cái nguyên do gì. Vò vò góc áo, sau khi trải qua một phen đấu tranh, An Nhược Sơ dứt khoát tiến lên dán vào bên lỗ tai Hoàng Dung, nói lại đại khái toàn bộ quá trình một lần, chỉ thấy Hoàng Dung nghe thấy mặt lúc thì xanh lúc thì trắng, cuối cùng chuyển thành màu đỏ sẫm. Một lát sau, Hoàng Dung mới lúng ta lúng túng hỏi: “Nghe nói nữ hài tử lần đầu làm chuyện kia đều đau, có thật không vậy?” “Hần là thế...” An Nhược Sơ gãi gãi đầu, kỳ thật nàng cũng không dám khẳng định, bởi vì thân thể Phùng Hành đã sớm không phải xử nữ, cho nên nàng cũng không biết bình thường nữ hài tử lần đầu tiên sẽ có cảm giác gì. Tuy thế, mỗi lần lúc vừa mới bắt đầu nàng vẫn có chút không thoải mái, may mà Hoàng Dược Sư rất săn sóc, cũng không làm nàng đau. Chờ đến khi Hoàng Dung cuối cùng cũng buông tha An Nhược Sơ, hai người ôm tâm tư khác nhau người nào về phòng nấy. Hoàng Dung thì vì sắp đến đêm tân hôn mà thẹn thùng không thôi, An Nhược Sơ thì lại vì sự ngốc nghếch của mình mà mặt mặt không thôi. Trở lại trong phòng, thấy Hoàng Dược Sư đã không đọc sách nữa mà đang cầm mấy thứ đồ nàng đang làm dở để xem, An Nhược Sơ quýnh lên, vội vàng chạy tới cướp lại: “Không được xem!” “Cái gì mà phải bí mật như vậy?” “Không nói cho chàng! Tóm lại trước khi làm xong thì không được xem! Nói xong nhét cái yếm đang làm dở kia vào một chiếc túi lớn bên cạnh. Biết nàng lại đang làm mấy thứ hiếm lạ kỳ quái gì đó, Hoàng Dược Sư không truy vấn, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, rót một chén trà cho nàng, nói chuyện phiếm: “Dung nhi tìm nàng làm gì vậy?” “Vì một chuyện đặc biệt.” An Nhược Sơ chột dạ đáp. Nàng cùng Hoàng Dung tâm sự cái gì làm sao qua mắt được Hoàng Dược Sư? Thấy trên mặt nàng hiện ra màu ửng đỏ dị thường, Hoàng Dược Sư nhếch môi cười cười, duỗi tay ra kéo nàng vào lòng, ngón tay xoa xoa hai má của nàng, nhẹ giọng nói: “Sơ Nhi, mặt của nàng thật hồng.” “Trời nóng, ha ha.” “Thật không?” Hoàng Dược Sư sờ nhẹ lên đai lưng của nàng, “Chi bằng cởi một lớp ra?” “Cởi...cởi?” An Nhược Sơ trừng lớn mắt, bây giờ còn đang là tháng hai trời lạnh, cởi là chắc chắn cảm mạo, nàng vội vàng lắc lắc đầu, “Không không không, không cần, ta chịu nóng!” “Nóng ồm mắt thì không tốt lắm, vẫn cứ cởi bỏ một lớp đi.” Nói xong lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo đai lưng của nàng, nhìn nàng chân tay luống cuống kéo lại những lớp áo bị tản ra, Hoàng Dược Sư tâm tình tốt dị thường. Mỗi lần nhìn bộ dạng nàng do thẹn thùng mà tay chân luống cuống, hần liền đặc biệt tâm động. Không biết hần sao lại muốn bắt nạt mình như vậy, An Nhược Sơ khóc không ra nước mắt. “Sơ nhi, nàng có nhớ ta không?” Hoàng Dược Sư hôn hai má của nàng, hỏi. “Đang yên đang lành ta nhớ chàng làm gì... Chờ, chờ một chút, đừng cởi nữa, đáng giận, tất cả tản ra hết rồi! Chàng có biết phải mặc bao lâu không? Không biết đâu, chàng mặc lại từng cái một cho ta!” Rống! Hoàng Dược Sư cười khê, “Được, chút nữa ta sẽ mặc lại giúp nàng, hiện tại, không cần nói chuyện...” Nói xong hần không cho nàng kháng nghị, hôn lên môi nàng, bàn tay to cũng xâm nhập vào tầng tầng lớp lớp quần áo vuốt ve làn da nhẵn nhụi của nàng. “Ồ ô... Tránh ra, ngày hôm qua chàng vừa mới...Ta không chịu nổi rồi!” Nàng đánh đắm vào người hần, không biết vì sao hần lại đột nhiên hóa thân cảm thú, theo thói quen bình thường của hần thì sẽ không chạm vào nàng hai ngày liên tiếp. Nhưng mà động tác của nàng đối với hần mà nói là châu chấu đá xe không nghi ngờ, một chút tác dụng cũng không có. Hoàng Dược Sư hảo tâm nhắc nhở: “Sơ nhi, tiết kiệm chút sức lực đi, miễn cho lại giống lần trước làm được một nửa đã ngắt xiu, khiến vi phu rất khó xử.” Bây giờ An Nhược Sơ cũng muốn ngắt rồi! Vùng vẫy trong chốc lát, cảm thấy có chút mệt, đành phải tâm không cam tình không nguyện mặc kệ hần muốn làm gì thì làm. Trong mắt Hoàng Dược Sư hiện lên thương tiếc, thân mình còn yếu như vậy, hần cam lòng ép buộc nàng sao cho được? Bình thường hần đều kiểm chế, số lần cũng cố gắng hết sức không để quá thường xuyên. Giống như lần này, hần cũng chỉ muốn đùa nàng chút, cho nên vào lúc quan trọng nhất, hần nhìn xuống, mặc lại quần áo từng cái từng cái một cho nàng. An Nhược Sơ còn đang choáng váng vui sướng, mãi đến khi quần áo trên người toàn bộ đều trở về vị trí cũ, mới ngẩng nhìn mặt hần, khó hiểu hỏi: “Chàng

từ bỏ sao?”“Ừ, từ bỏ.” An Nhược Sơ trầm mặc một lúc lâu, sau đó nhẹ nhàng thở dài một hơi, hỏi ra nghi hoặc trong đáy lòng: “Là vì lo lắng cho cơ thể của ta sao?”Hoàng Dược Sư vừa lấy ngón tay chải tóc nàng vừa nói: “Với tình trạng thân thể của nàng bây giờ thì không chịu nổi.”An Nhược Sơ hơi xin lỗi nhìn hắn, “Có phải chàng nhịn vất vả lắm hay không?”“Nếu không muốn ta vất vả thì nàng phải ngoan ngoãn điều dưỡng thân thể cho tốt, ba bữa đúng giờ, không được kiêng ăn, ngoan ngoãn uống thuốc, không được ngủ muộn...”Một lần Hoàng Dược Sư nói những lời này là một lần mặt An Nhược Sơ liền giống cái bánh bao, toàn bộ những thứ hắn nói nàng đều không làm được. Ý vào sủng ái hắn dành cho nàng, không phải chơi xấu thì là làm nũng, làm cho hắn vừa giận vừa không biết làm sao.Nay nghĩ đến, bản thân hình như đã có chút ích kỷ rồi, An Nhược Sơ âm thầm sám hối, nhịn đau nói: “Được rồi, từ hôm nay trở đi, ta sẽ hối cải để làm người mới !”Hoàng Dược Sư tán thưởng sờ sờ đầu nàng, “Tốt lắm, đừng quên những gì nàng đã nói.”An Nhược Sơ nhịn không được vươn lên hôn khóe miệng của hắn: “Vất vả cho chàng.”Hoàng Dược Sư cười khở, cái này gọi là tự làm tự chịu nhỉ?Cũng được, còn nhiều thời gian, một ngày nào đó nhất định hắn phải đòi lại tất cả những khoản nàng nợ hắn!* * *Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: được rồi, kỳ thật đây là điền văn... TOÀN VĂN HOÀN Vi Ảnh: Đây là bộ đầu tay mình edit, rất nhiều cảm tình :) Cảm ơn mọi người đã theo dõi cho đến chữ cuối cùng này *hôn hôn*. Những truyện sau ta sẽ cố gắng nâng cao kỹ năng của mình hơn. Mọi người vào đây để đọc những truyện khác nha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-chi-yeu-yeu>